

Uyên Nhi

Đừng Đánh Mất

TÌNH YÊU

Đừng Đánh Mất Tình Yêu

Uyên Nhi

Mục lục

[Chương 1](#)
[Chương 2](#)
[Chương 3](#)
[Chương 4](#)
[Chương 5](#)
[Chương 6](#)
[Chương 7](#)
[Chương 8](#)
[Chương 9](#)
[Chương 10](#)
[Chương 11](#)
[Chương 12](#)
[Chương Kết](#)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Chương 1

Mười giờ đêm. Trên nền trời đen kịt lóe lên vài ánh chớp rồi cơn mưa đổ trút xuống mặt đường, khiến cho dòng xe cộ lẫn khách bộ hành khẩn trương xuôi ngược – các loại xe lớn, nhỏ đều tăng tốc độ, khách bộ hành tìm chỗ trú chân. Khi dòng nước mưa tràn ngập mặt lộ, sấm chớp vang rền thì đường phố đã trở nên thưa thớt, vắng người. Thỉnh thoảng mới có vài chiếc xe Honda lướt qua làm nước mưa văng lên tung tóe. Những ngọn đèn đường về đêm vàng vọt phản chiếu xuống mặt đường nhựa... Lần đầu tiên, Chấn Phong mới có dịp quan sát tỉ mỉ khung cảnh mưa đêm trên đường phố, trông nó có vẻ buồn làm sao! Cảnh mưa đêm khiến tâm hồn đa cảm của Chấn Phong như có chút gì xao động, mặc dù tâm trạng anh đang vui.

Đêm nay buổi chiều ra mắt bộ phi “Đừng đánh mất tình yêu” do anh đóng vai chính đã thành công rực rỡ, đạo diễn Huy Cường tỏ ra rất hài lòng. Sau bộ phim này, Huy Cường hứa sẽ mời anh đóng chung với Huyền Vy, con gái ông và cũng là một nữ minh tinh đang ăn khách. Tương lai Chấn Phong đầy hứa hẹn, chỉ trong vòng năm năm anh đã tạo được ấn tượng khó quên trong lòng khán giả, là một trong số ba diễn viên tài năng đang lên... Bất giác, Chấn Phong tự mỉm cười một mình. Nụ cười của anh làm người tài xế ngạc nhiên:

- Chấn Phong! Cậu đang cười gì vậy?
- Đố chú Lưu biết được cháu cười cái gì?

Tài xế Lưu so vai:

- Tôi hỏi cậu, cậu hỏi lại tôi, kể như huê. Nhưng mà nhìn nét mặt của cậu, tôi có thể đoán được là cậu đang nghĩ đến tương lai.

Chấn Phong vỗ tay:

- Chú đoán hay lắm! Cháu nhất định sẽ đãi chú một châu bia ra trò!

Thôi đi, tôi chỉ đoán mò thôi, không cần đền sự hậu đãi như vậy. Cậu Phong này, thành danh rồi, cậu có nghĩ đến chuyện lập gia đình hay không?

Chấn Phong cười:

- Chú Lưu à, chú giống hệt bà cô của cháu, bộ chuyện đó là bắt buộc hay sao? Cháu thật sự chưa muốn nghĩ tới...
- Cậu đừng quên cậu đã lớn tuổi rồi. lại là anh cả trong gia đình, lẽ ra phải sớm thành gia thất mới đúng.

- Nếu là vậy... chú làm mai cho cháu đi! Một cô gái vừa đẹp, vừa ngoan... đối với chồng luôn có sự thông cảm... chú Lưu tìm giúp cháu đi nha.

Ông Lưu phì cười:

- Thôi đi mà, cậu đừng có chọc ông già này nữa. Với địa vị của cậu hiện giờ có biết bao cô gái sẵn lòng làm bạn, chỉ sợ đông quá rồi cậu không biết chọn ai thôi.

Chấn Phong nói đùa:

- Vì không biết chọn ai, cháu mới nhờ chú giúp. Người ngoài cuộc lúc nào cũng sáng suốt hơn. Biết đâu chú có kinh nghiệm hơn người, sẽ giúp cháu tìm được bạn gái tốt?

- Cậu này là cậu nói đó nghe! Cậu hỏi tới thì tôi không ngại nói thẳng. Theo tôi thấy cô Huyền Vy rất có cảm tình với cậu, điều đó ai cũng có thể nhìn ra. Cậu nên tìm hiểu về cô ấy xem sao.

Vàng trán thông minh của Chấn Phong nhú lại:

- Huyền Vy ư? Cô ấy đã có bạn trai rồi. Sánh về tài năng và sự nghiệp, cháu không thể nào tranh nổi với Hoàng Thông đâu. Cháu không muốn rước lấy thất bại.

- Đó là cách nói của cậu thôi, tôi không tin là cậu thất bại. Quyền lựa chọn do nói Huyền Vy, tôi thấy rõ tình cảm cổ nghiêng về phía cậu!

Chấn Phong lại cười:

- Vậy thì để xem sao...

Chấn Phong chưa dứt lời thì đã thấy chú Lưu đạp thắng rất nhanh làm cả chiếc xe như dội ngược về phía sau. Anh hoảng hốt kêu lên:

- Chuyện gì vậy, chú Lưu?

Ông Lưu gần như nói không ra hơi:

- Xuống xe mau, có người bị nạn...

Chấn Phong vội vã mở cửa xe, theo chân người tài xế bước xuống đường. Ngay đầu xe của họ, một cô gái đang nằm bất tỉnh. Chấn Phong biến sắc mặt:

- Chú đụng phải người ta sao?

Ông Lưu lắc đầu lia:

- Không! Không có! Cháu nhìn kia, xe mình chưa hề chạm tới chỗ kia mà, tôi đã thắng kịp thời, có lẽ tại cô ấy quá sợ nên mới ngất đi thôi. Hay có thể cô ta trúng gió vì trận mưa quá lớn này?

Chấn Phong nói nhanh:

- Dù là nguyên nhân gì thì mình vẫn là người có lỗi, mau đưa người ta tới bệnh viện đi.

Ông Lưu theo lời Chấn Phong. Khi xe chạy rồi, Chấn Phong mới nhìn kỹ cô gái. Có lẽ chú Lưu đoán không sai. Thân thể cô ta không hề có thương tích, ngoại trừ nét mặt quá xanh xao. Cô gái này khoảng chừng hai mươi tuổi, gương mặt khá xinh. Anh đoán cô đã đi bộ trong mưa khá lâu trước khi xảy ra chuyện. Chấn Phong giục tài xế lái xe nhanh hơn. Cuối cùng họ cũng đem nạn nhân vào đến bệnh viện.

- Chấn Phong! Chuyện gì vậy? Cháu gây ra tai nạn giao thông à?

Kim Giao vừa từ phòng trực bước ra, thấy Chấn Phong gấp rút bế bệnh nhân vào phòng cấp cứu, bà vội vàng bước theo. Ông Lưu thay Chấn Phong đáp lời bà:

- Không phải đâu chị, cô gái đó ngất đi vì trúng gió mà thôi.

- Vậy tại sao...

- À, cô ngã ngay trước đầu xe nhà mình. Hoàn cảnh đó không thể làm ngơ được nên cậu ấy mới đem cô vào đây. Chị Giao à, đêm nay chị trực hả?

- Phải, để tôi vào coi cô ta ra sao...

Ông Lưu đứng bên ngoài nôn nóng chờ đợi. Một lát sau, Chấn Phong bước ra:

- Mình về được rồi chú.

- Về ư? Cô gái đó thế nào hả cậu?

- Chú đừng lo. Đã có cô út cháu ở đó coi chừng bệnh nhân rồi. Thật ra cô ấy bị cảm lạnh, lúc nhận ra mình sắp bị xe tông, cô ta quá hoảng sợ nên ngất xỉu mà thôi. Cô út nói qua hết đêm nay cô ấy sẽ hồi phục, chắc không có vấn đề gì đâu. Sáng mai cô có thể tự về nhà được. Nếu cần thêm thuốc men gì cô út cháu sẽ lo. Chúng ta về kéo khuya rồi chú ạ!

Ông Lưu gật đầu đoạn theo chân cậu chủ ra xe. Nhà Chấn Phong vẫn còn sáng đèn, chứng tỏ em trai anh chưa ngủ.

Nghे tiếng kèn xe quen thuộc của anh, Trường Minh mở rộng cửa cổng để ông Lưu lái xe vào bên trong gara.

Bước xuống xe, Chấn Phong hỏi em:

- Dượng còn thức hay ngủ vậy Minh?

Trường Minh nhẹ nhàng đáp:

- Dượng mới đi đâu về, say rượu nên ngủ rồi. Sao anh về khuya vậy, anh hai?

- Bữa liên hoan kết thúc vào lúc chín giờ rưỡi, anh ra uống cà phê với chú Lưu đến gần mười giờ mới về. Trên đường đi, suýt đụng phải một cô gái làm cô ta hoảng sợ ngất xỉu nên anh đưa cô vào bệnh viện.

- Vậy à? Cô ấy đẹp không anh?

Chấn Phong ngạc nhiên nhìn Trường Minh:

- Sao em lại hỏi anh như vậy? Người đó đẹp hay xấu đâu mắc mớ gì mình?

Trường Minh so vai:

- Ô hay! Anh không nghĩ... đó là duyên tiền định hay sao?

Chấn Phong bật cười:

- Không ngờ em lại giàu tưởng tượng như vậy! Em nghĩ rằng anh sẽ quen người con gái đó à? Thật là hoang đường! em có xem phim hay đọc tiểu thuyết gì thì cũng nên tỉnh táo một chút, đừng để nó thâm

nhập vào đầu óc mình lúc nào không hay?

- Vậy anh là diễn viên, bộ anh không có lúc sống trong ảo tưởng à?

- Làm gì có, phim là phim, đời là đời, giấc mộng và thật luôn luôn phải có sự phân biệt rõ rệt. Thôi khuya rồi, em đi ngủ đi!

- Anh chưa nói cho em biết kết quả buổi chiều ra mắt bộ phim của anh mà.

- Ồ, xin lỗi nhé, anh quên. Buổi chiều đã thành công tốt đẹp. Bộ phim lần này được đánh giá cao về kỹ năng diễn xuất của diễn viên. Phim này của đạo diễn Huy Cường, ông ta hài lòng lắm.

- Chúc mừng anh!

Trường Minh vừa nói vừa chia tay ra. Bắt tay em trai một cách thân mật, Chấn Phong mỉm cười:

- Cảm ơn nghe. Chúc ngủ ngon.

Chia tay Trường Minh, Chấn Phong lên căn phòng riêng của mình. Buông người xuống chiếc giường nệm êm ái, Chấn Phong nghe thoải mái vô cùng. Chỉ một lát sau, anh đã thiếp đi vào giấc ngủ không chiêm bao, mộng mị...

* * *

Thưa bác sĩ, em năm nay tròn hăm ba tuổi, quê ở xã Tân Trung, Gò Công Đông, Tiền Giang. Là con gái thứ tư trong gia đình có năm người. Em mồ côi mẹ từ năm mười tuổi, sống với cha, hai người anh và một cô em út. Hoàn cảnh kinh tế khó khăn, cha lại vừa mới phẫu thuật bao tử chưa lành, sáu tháng nay em lên thành phố ở nhờ nhà bạn để đi làm gởi tiền về phụ giúp gia đình. Nhờ bạn giới thiệu, em tìm được việc làm ở trạm xăng dầu với mức lương tương đối. Được hai tháng thì ba em mất, hai anh sống tự lập tha hương, đưa em út ở nhờ nhà bà dì, sống bằng tiền hàng tháng em gởi về vì nó còn đi học. Gần đây, em phát hiện ba của bạn có ý xấu với mình, nhưng em không dám nói với ai. Hôm qua nhà bà ấy cúng giỗ, ba bạn ấy nhậu lai rai suốt ngày đến say như. Buổi tối khi vừa thức sau một giấc ngủ dài, ông ấy tới giường em toan giở trò tồi bại, nhưng em hay được nên chống cự quyết liệt. Lúc đó, mẹ bạn em thức giấc biết chuyện, bà trút hết tội lỗi vào em mắng nhiếc em chẳng tiếc lời và kiên quyết đuổi em đi. Em chỉ còn hy vọng vào người bạn, mong bạn ấy có thể hiểu được và giúp em giải thích với mẹ. Nào ngờ... cả bạn ấy cũng nghi ngờ em! Quá buồn chán, tuyệt vọng em đã đi lang thang ngoài phố bất kể đêm tối và mưa gió, trong lòng chỉ nghĩ đến cái chết để mình oan, nhưng em chưa kịp thực hiện ý nghĩ thì đã nhận ra mình đang băng ngang một chiếc xe hơi mà không để ý... Em hoảng hốt hét lên và sau đó không còn biết gì nữa.

Bác sĩ Kim Giao lặng yên nghe tâm sự của cô gái. Nghe xong, lòng cô thoáng ngậm ngùi. Hạnh Kiều nhỏ hơn Kim Giao một con giáp, nhưng cuộc đời lại quá nhiều gian truân. Tâm sự của Hạnh Kiều thật sự đã gây nên xúc động nơi trái tim người thầy thuốc, Kim Giao dịu dàng hỏi:

- Bây giờ tỉnh lại rồi, em có cần báo tin cho người thân của mình hay không?

Hạnh Kiều lắc đầu, hai hàng lệ lăn dài trên má.

- Em lên đây chỉ có một mình, em không muốn thân nhân lo lắng.
- Vậy em tính làm sao đây? Có trở về nhà bạn em hay không?
- Đâu ai tin em nữa mà về, bác sĩ? Bây giờ em còn chưa biết phải đi đâu? Bác sĩ à, tiền vi phí của em...

Bác sĩ Kim Giao khoát tay:

- Em không cần phải lo chuyện đó, không tính toán với em đâu. Em có thể nghỉ lại đây vài ngày cho ổn định tinh thần rồi từ từ hãy tính.

Đọc được vẻ ngạc nhiên trong ánh mắt Hạnh Kiều, Kim Giao giải thích luôn:

- Người suýt đụng em là người nhà của tôi. Vì thế tôi có bổn phận phải săn sóc sức khỏe cho em. Yên tâm đi, tôi có thể lo cho em được. Bây giờ em uống hết chỗ thuốc này đi, lát nữa y tá mang phần cơm trưa cho em. Nhớ cố gắng ngủ nhiều một chút, sắc mặt em còn xanh xao lắm!
- Dạ, cảm ơn bác sĩ!

Bác sĩ Kim Giao nở nụ cười hiền, vỗ nhẹ vào vai bệnh nhân rồi quay lưng bước ra. Hạnh Kiều thở phào nhẹ nhõm, không ngờ trong cái rủi, cô vẫn còn gặp được vận may.

* * *

Có nằm mơ Hạnh Kiều cũng không dám nghĩ rằng mình được về nhà bác sĩ Giao! May mắn đến với cô ngoài sức tưởng tượng. Cô cứ ngỡ mình sẽ phải về quê cùng với đôi tay trắng, với niềm thất vọng náo nức.

Không ngờ... bác sĩ Kim Giao đã đưa cô về nhà, còn hứa sẽ tìm cho cô một chỗ làm tốt. Tạm thời bây giờ, cô phụ giúp việc nhà và được hưởng lương. Mọi người trong gia đình nữ bác sĩ nhân ái này đối xử với Hạnh Kiều rất tốt. Cô được phép gọi bác sĩ Kim Giao bằng “cô”, gọi hai người cháu của bác sĩ bằng “anh” - Điều bất ngờ thú vị nhất đối với Hạnh Kiều là cô được dịp quen biết nam diễn viên điện ảnh Chân Phong. Một tài năng trẻ đang được khán giả hâm mộ và cũng từng là “thần tượng” của cô về mặt điện ảnh kịch trường.

Không hiểu Diệu Lê sẽ nghĩ sao nếu biết chuyện này nhỉ? Người bạn này có chung một sở thích với Hạnh Kiều - cả hai đều rất mê xem phim, nhất là loại tình cảm xã hội. Đặc biệt với Diệu Lê, nam diễn viên điện ảnh Chân Phong đã trở thành thần tượng trong trái tim đa cảm của cô.

Hạnh Kiều có lần đã chọc Diệu Lê:

- Nè, bỏ si mê thần tượng của mình như vậy, nếu có dịp gặp “chàng” bỏ sẽ làm sao đây? Có dám nói là mình “thâm yêu trộm nhớ”?

Lúc đó Diệu Lê đã giầy nẩy lên như đĩa phải vôi:

- Thôi đi nha, đừng ở đó chọc ghẹo người ta. Mình chỉ có thể gặp Chân Phong trên màn ảnh, làm gì có chuyện gặp người đời.
- Biết đâu được chứ! Anh ta ở cùng một nước với mình mà, có xa xôi gì đâu mà không thể gặp mặt.

Nhưng vừa rồi mình chỉ nói ví dụ thôi, bồ cũng không trả lời được hay sao?

Diệu Lê ngây thơ:

- “Ví dụ” thôi hả? Để mình suy nghĩ coi... Ồ, nếu như gặp Chấn Phong, mình sẽ không bao giờ nói là mình thích anh, mà chỉ xin ảnh một tấm hình, một chữ ký... rồi sau đó... sau đó sẽ khéo léo bày tỏ lòng ngưỡng mộ... Nếu như ảnh có thể chấp nhận, mình sẽ tìm cách để làm thân!

- Còn nếu không?

- Nếu không thì... mình sẽ ôm lấy thất vọng, nhưng mình sẽ không trách “chàng” đâu.

- Tại sao?

- Chuyện đó Hạnh Kiều cũng biết rồi... Diễn viên là “người của đám đông”, muốn... họ là của riêng mình là một điều không thể có...

Hạnh Kiều khuyên bạn:

- Đã biết là chuyện không thể có, bồ còn ôm ấp ảo mộng làm gì? Còn nhiều người khác kìa mà. Họ không là diễn viên điện ảnh thôi, chứ không phải là không tốt đâu.

- Mình biết vậy, nhưng tìm chưa ra?

- Chỉ tại Diệu Lê quá kén chọn chứ gì?

- Không phải! Mình muốn quen người nào có nét giống tương tự Chấn Phong, hoặc giống như tính cách nhân vật anh ấy đóng trên phim vậy đó.

- Chuyện đó chắc hơi khó à nha! Diệu Lê có biết rằng đàn ông họ không thích làm cái bóng người khác? Mỗi người đều có một tính cách riêng, không thể bắt chước được!

Diệu Lê chỉ cười không nói gì, nhưng Hạnh Kiều biết trong lòng bạn vẫn còn tơ vương... Những lúc đó, cô và Diệu Lê rất thân mật bên nhau, có tâm sự gì, cả hai đều nói cho nhau nghe hết... Vậy mà bây giờ... chỉ vì hành vi không tốt của chị Diệu Lê, hai người bạn phải xa nhau mãi mãi. Hạnh Kiều bỏ đi không một lời từ giã, không biết Diệu Lê sẽ nghĩ như thế nào về cô đây.

- Hạnh Kiều!

Tiếng gọi bất ngờ từ phía sau cắt ngang dòng suy nghĩ của Hạnh Kiều. Cô quay lại, mỉm cười chào Trường Minh.

- Anh Minh mới đi làm về hả?

- Phải đó! Em ở nhà có một mình sao? Anh Phong đâu?

- Anh ấy đang xem truyền hình ở trên phòng.

- Vậy à? Em đang làm gì?

- Dạ... thấy rảnh rồi nên em lau dọn và sắp xếp lại đồ đạc trong tủ “búp phê” này, anh nhìn xem, có vừa ý hay không?

Trường Minh đứng ngẩn hồi lâu rồi bất chợt mỉm cười làm Hạnh Kiều ngạc nhiên:

- Anh cười gì vậy? Có phải là... em chưng bày không được đẹp phải không?

Trường Minh lắc đầu:

- Không phải! Em làm việc có thâm mỹ lắm, anh nhìn là thích ngay.

- Vậy tại sao anh cười?

- Hạnh Kiều, em đừng có hiểu lầm. Nhìn em lui cui bên chiếc tủ, anh chợt nghĩ nếu như có một bức ảnh của em đặt vào bên trong thì đẹp lắm đó.

Hạnh Kiều ửng hồng đôi má:

- Anh Minh ngạo em hoài. Em mà được vậy sao?

- Không tin à? Vậy thì hỏi anh Phong đi! Em thực ra, cũng dễ thương và xinh đẹp...

Hạnh Kiều nghe trong lòng reo vui. Đây là lần thứ ba Trường Minh khen cô kể từ lúc cô theo bác sĩ Kim Giao về nhà. Điều đó ít nhiều cũng gây được thiện cảm trong lòng người con gái tha hương. Hạnh Kiều vừa định ngỏ lời cảm ơn Trường Minh thì Chấn Phong từ trên lầu đi xuống, tới giữa cầu thang anh khẽ gọi cô:

- Hạnh Kiều, em có bạn tên là Diệu Lê không?

Hạnh Kiều gật đầu, lòng đầy hoang mang:

- Có. Tại sao anh biết vậy?

Chấn Phong chậm rãi nói:

- Anh vừa mới xem mục nhắn tin trên tivi. Bạn Diệu Lê nói rằng muốn em trở về, bạn ấy đã hiểu và thông cảm.

Hạnh Kiều bàng hoàng:

- Thật sao?

Cô vừa dứt lời, Trường Minh đã lên tiếng can ngăn:

- Hạnh Kiều, em đừng có trở về. Người ta sỉ nhục em như vậy, tình bạn khó có thể nào hàn gắn. Đó là chưa kể đến người đàn bà ghen tuông kia, liệu bà ta có giống như Diệu Lê, chịu bỏ qua chuyện hiểu lầm này không?

Chấn Phong rầy em trai:

- Trường Minh em đừng có nói bậy. Em biết gì về gia đình Diệu Lê mà dám đánh giá người ta thế này, thế nọ chứ? Hãy để cho Hạnh Kiều tự quyết định hay hơn. Kiều à, ý của em bây giờ ra sao?

Hạnh Kiều lắc đầu:

- Chuyện đã đến nông nổi như vậy, em cũng không muốn về đó làm gì. Nhưng bây giờ Diệu Lê nhắn tin, em không thể không gặp lại cô. Gặp nhau rồi, không biết nói gì đây? Vả lại, em còn đồ đạc ở nhà của Diệu Lê, trong đó có giấy tờ tùy thân. Dù muốn dù không, em cũng phải gặp cô một lần, rồi sau đó mới quyết định được.

- Nhưng em hứa sẽ quay về đây chứ!

Trường Minh hỏi với vẻ nông nóng. Chấn Phong cau mày nhìn em:

- Trường Minh, em lại hỏi xen vào chuyện riêng của người ta nữa rồi. Đi hay ở là do Hạnh Kiều tự chọn. Em hỏi vậy có khác gì ép cô ấy trở về đây. Có khi em vô tình làm cổ phải mất đi tình bạn đó.

- Vậy ý anh thì sao? Anh không muốn Hạnh Kiều sống chung mình à? Người con gái tốt như thế, lẽ nào anh không thấy quyến luyến?

- Trường Minh, anh thấy em đi càng lúc càng xa. Hạnh Kiều đã ở đây một tuần, cảm tình giữa cô ấy với gia đình rất tốt, nhưng nếu đem so với người bạn đã giúp cổ trước đây thì không sánh bằng đâu! Em đừng nên ích kỷ như vậy. Phải tôn trọng quyết định của Hạnh Kiều, cổ muốn sao thì tùy ý cổ đi.

Trường Minh nhìn cô gái:

- Anh Phong đã nói thế, còn ý em thì sao?

- Em... em muốn tối nay sẽ đi gặp Diệu Lê, nhưng... em thấy hơi ngại...

Trường Minh mau miệng nói:

- Hay là... anh đi chung với em nha?

Hạnh Kiều lộ vẻ mừng:

- Vậy thì tốt lắm, nhưng... như vậy có làm phiền anh không?

- Mình sống cùng một mái nhà, nếu không là anh em thì là bạn, cô của anh từng nói vậy mà, em còn ngại hay sao? Bây giờ anh tính vậy nhé: Sau bữa cơm chiều, anh sẽ đưa em đến nhà bạn Diệu Lê?

- Như vậy không tiện đâu? Anh hẹn cổ ra quán gặp em coi bộ tốt hơn đó.

- Nhưng anh đâu có biết nhà bạn em?

- Đừng lo, em sẽ chỉ cho anh.

Câu chuyện đến đây bị ngưng ngay vì có tiếng chuông điện thoại reo. Chấn Phong đến nhắc máy, lát sau anh quay lại nói với hai người:

- Cô Giao gọi điện về nói là cổ bận việc không dùng cơm bữa chiều. Chúng ta sẽ ăn trước. lát tối cô mới về được.

Trường Minh nhìn đồng hồ:

- Thời gian trôi nhanh quá, mới đây đã gần sáu giờ rồi. Kiều à, em đi dọn cơm đi. Ăn xong rồi chúng ta sẽ đi sớm.

Hạnh Kiều dạ nhỏ rồi đứng lên làm theo lời Trường Minh. Trong lúc cô xuống bếp dọn cơm, Chấn Phong nói chuyện với em trai:

- Minh à, anh coi bộ em sốt sắng với Hạnh Kiều lắm đó. Thật ra... trong lòng em cổ là cái gì đây?

- Anh hỏi vậy là muốn ám chỉ gì? Cô út tốt với Hạnh Kiều như thế, bộ anh không coi cổ là người nhà sao?

- Anh coi Hạnh Kiều như một cô em gái hoàn toàn với tình anh em trong sáng. Còn em thì có vẻ như... tình cảm đó ở trên mức bình thường. Lúc đầu em gán ghép cổ cho anh, nhưng bây giờ... anh nghĩ là em phải tự xét lại mình đó.

Trường Minh gạt ngang:

- Làm gì có! Anh quá đa nghi thôi. Cảm tình em đối với Hạnh Kiều rất bình thường, có điều em galang một chút vì người ta là con gái đó mà. Bộ vậy không được sao anh hai?

- Anh không cản em làm như vậy, nhưng có lẽ em đã quên mất một điều. Người con gái bao giờ cũng nhạy cảm và mềm yếu, có khi nào em nghĩ rằng sự quan tâm quá mức của mình sẽ gây ra hiểu lầm ở Hạnh Kiều hay không?

- Anh muốn nói...

- Phải! Anh muốn nói những cử chỉ thân mật của em có thể sẽ làm Hạnh Kiều ngộ nhận đó là tình yêu, và như vậy cổ sẽ đau khổ. Em đừng quên là em đã yêu người khác, anh muốn em thận trọng để không gặp rắc rối sau này mà thôi.

- Em biết rồi, anh hai! Anh yên tâm đi, em có thể bảo đảm với anh là em dừng lại đúng giới hạn, Hạnh Kiều sẽ không hiểu lầm đâu!

Chấn Phong gật đầu:

- Em nói chắc như vậy thì anh tin em.

Nói xong, Chấn Phong quay người bước trở lên cầu thang. Mới lên được ba bậc, Trường Minh đã gọi anh đứng lại:

- Anh hai à...

- Chuyện gì nữa đây? Nói rồi hối hận sao?

- Không phải. Em muốn hỏi, thật ra anh có cảm tình với Hạnh Kiều hay không?

- Làm gì có. Một mình Mỹ Trân là anh đã mệt rồi, em đừng suy bụng ta ra bụng người, như vậy không nên.

Trường Minh búng tay đánh “tách” một tiếng.

- Là anh nói đó nha! Sau này anh làm sao em không bỏ qua cho anh đâu.

Có tiếng Hạnh Kiều từ nhà sau vọng lên:

- Em dọn xong rồi, Mời hai anh xuống dùng cơm đi!

Trường Minh nheo mắt nhìn anh. Chấn Phong lắc đầu cười rồi lại quay trở xuống...

* * *

Xách hai valy đồ trên tay, Diệu Lê bước vào quán sinh tố Cát Nguyên. Cái quán này, chiều thứ bảy nào cô với Hạnh Kiều cũng ghé để uống nước và tâm sự. Tuần rồi cô chỉ đến một mình. Bây giờ Kiều hẹn cô ra đây và ngồi đợi cô ở chiếc bàn quen thuộc cũ.

Diệu Lê bước nhanh tới, Hạnh Kiều đón cô với một nụ cười nhưng cô biết nụ cười đó đầy gượng gạo:

- Diệu Lê, tới rồi hả? Ngồi xuống đi, bỏ uống gì, để mình gọi...

Diệu Lê nhìn thẳng vào gương mặt buồn bã của Hạnh Kiều:

- Hôm nay bỏ sao vậy? Khách sáo đến mức đó à? Xa nhau một tuần, bỏ đã thật sự quên sở thích của

người bạn thân này rồi ư?

Hạnh Kiều không trả lời, cô vẫy tay gọi chủ quán đem thêm một ly rau má nữa tới bàn của Diệu Lê. Đôi bạn ngồi bên nhau trong im lặng. Hạnh Kiều cứ bẻ mãi những ngón tay thon của mình, Diệu Lê thì chống cằm suy tư. Khi nước rau má đã vơi quá nửa, Diệu Lê cất tiếng hỏi:

- Bỏ hẹn mình tới đây chỉ để nhìn nhau im lặng vậy sao? Chuyện vừa qua... cho mình lỗi. Hạnh Kiều giận mình lắm phải không?

- Không giận, nhưng rất buồn. Buồn vì mình chỉ có một người bạn thân, người bạn đó lại không tin ở mình... Nhiều lúc tự nghĩ... tại sao Diệu Lê lại hoài nghi? Có phải vì đạo đức của mình quá tệ? Hay bạn cho rằng mình quá ham tiền?

Diệu Lê lúng túng phân bua:

- Mình thật sự không dám nghĩ như thế nhưng mà... tình cảm lúc đó... không thể khác được.

- Thế sao bây giờ bỏ lại nghĩ khác đi?

- Xin lỗi nghe Hạnh Kiều, mình đã lén xem nhật ký của bạn, sau đó đưa cho mẹ mình nhưng bà vẫn cố chấp, không chịu tin đó là sự thật. Sau đó mẹ mình còn giật quyền nhật ký xé nát đi...

Hạnh Kiều nghe tê tái cõi lòng nhưng ngoài mặt vẫn cố gắng bình tĩnh.

- Vậy bỏ nhấn tin cho mình làm chi? Mình đâu thể quay về nhà bỏ được nữa.

- Mình biết, nhưng mình muốn gặp Hạnh Kiều một lần để nói lời xin lỗi... Những ngày qua, bỏ đã đi đâu và sống ra sao?

Hạnh Kiều im lặng suy nghĩ. Cô không biết mình có nên nói địa chỉ nơi đang ở cho Diệu Lê nghe hay không, vì có liên quan đến một người, một người mà chắc chắn Diệu Lê rất muốn gặp. Chuyện này chắc phải hỏi ý kiến Chấn Phong, nếu không anh sẽ trách cô là nhiều chuyện. Hạnh Kiều biết rõ với một diễn viên đang có tiếng như anh sẽ rất hạn chế về mặt gặp gỡ với số đông khán giả hâm mộ, bởi vì.... chuyện này đôi khi cũng gây phiền phức cho anh. Hầu hết các diễn viên điện ảnh đều gặp gỡ khán giả ở phim trường hoặc các cuộc họp báo về tạp chí điện ảnh, hoặc lúc đoàn làm phim khởi quay tại một địa phương nào... còn chuyện gặp ở nhà riêng thì không thể tùy tiện được... Diệu Lê sẽ thế nào nếu tình cờ ghé chỗ ở của cô và gặp được ngay thần tượng của lòng mình? Vấn đề này thật không đơn giản chút nào nhất là khi Hạnh Kiều được Trường Minh cho biết Chấn Phong đã có bạn gái từ trước khi anh nổi tiếng, mối tình này đang ngập ngừng bên ngưỡng cửa hôn nhân.

- Hạnh Kiều!

Diệu Lê đập mạnh vào cánh tay để trên bàn của Hạnh Kiều làm cô giật bắn người:

- Làm gì vậy? Khi không rồi la lớn làm người ta mất cả hồn vía.

- Tại sao bỏ không trả lời câu hỏi của tôi. Bỏ đang nghĩ đến điều gì vậy? Có phải là muốn giấu tôi về nơi ở hiện tại hay không? Bỏ không thích gặp lại nhau nữa hả?

- Không phải đâu Diệu Lê, bỏ đừng vội hiểu lầm. Thật ra tôi đang ở nhờ nhà của một bác sĩ trẻ. Cô ấy

rất là tốt với tôi, nhưng vì chưa hỏi người ta, tôi không dám tự tiện nói ra cho bồ biết, sợ cô ấy trách là tôi nhiều chuyện mà thôi.

Diệu Lê mím môi:

- Về chuyện này, tôi có thể thông cảm được, nhưng chắc Kiều không ngại nói với tôi về nguyên do của sự hạnh ngộ này chứ, phải không?

- Chuyện đó thì không sao? Chắc Diệu Lê còn nhớ lúc mình rời khỏi nhà bồ, trời đổ mưa tầm tã. Tâm trạng mình lúc đó... không ổn được chút nào. Dầm mưa suốt buổi tối như vậy, cơ thể mình rất yếu, suýt chút nữa thì bị một chiếc xe hơi đụng phải vì sự bất cẩn của mình lúc qua đường, sau đó mình ngã đi, chủ xe vì nhân đạo đã đưa mình vào bệnh viện. Khi tỉnh lại, mình được bác sĩ chủ nhiệm khoa cấp cứu thông cảm hoàn cảnh nên đưa về nhà luôn...

- Ô! Số phận bồ may mắn vậy sao? À, không xin lỗi nghe Kiều, ý mình chỉ muốn nói... bồ có phước nên gặp người nhân hậu...

“Nếu bồ biết được mình ở chung với ai thì chắc chắn sẽ càng sững sốt hơn” – Hạnh Kiều nghĩ như thế mà không dám nói ra. Diệu Lê trao valy tận tay cho bạn:

- Đồ đạc của bồ còn nguyên trong này. Còn đây là địa chỉ nơi làm việc mới của mình. Một tuần qua mình được chuyển công tác nhưng bồ bỏ đi nên không cho hay được. Mình có ghi cả số điện thoại trong đó, khi nào bồ cảm thấy có thể gặp mình thì cứ liên lạc theo địa chỉ trong đây!

Hạnh Kiều nhận valy, nhận cả mảnh giấy nhỏ trong tay Diệu Lê. Cô mỉm cười với bạn:

- Bây giờ chia tay được rồi chứ?

- Chưa đâu! Hạnh Kiều còn phải hứa với mình là sẽ giữ lại tình bạn này mãi mãi không được phai nhạt, có hứa được không?

- Được! Mình hứa. Tạm biệt nhé, Diệu Lê!

Hạnh Kiều xách valy bước ra khỏi quán. Trường Minh đợi cô ngay phía bên kia đường. Thấy cô ra, anh nổ máy xe băng qua lộ.

- Mọi chuyện êm đẹp chứ, Hạnh Kiều?

Hạnh Kiều gật đầu:

- Phải! Cảm ơn anh nha, anh Minh?

- Anh không muốn nghe lời khách sáo đó! Lên xe đi, anh sẽ chở em tới chỗ này...

Chiếc xe phóng vút đi với tốc độ khá nhanh. Hạnh Kiều nhìn những đoạn đường lạ lẫm, ngạc nhiên hỏi Trường Minh:

- Anh không đưa em về nhà sao? Anh đi đâu nữa vậy?

Tiếng Trường Minh cười giòn tan trong gió:

- Đừng có quá nôn nóng cô bé ơi. Một lát tới nơi, cô sẽ biết thôi mà.

Vậy là Hạnh Kiều ngồi lặng thinh.

Lòng cô chột thoáng niềm băng khuâng xao lãng. Sao Trường Minh tốt với cô đến thế? Đường như anh dành rất nhiều thời gian cho cô. Đôi lúc Hạnh Kiều lấy làm lạ? Người đưa cô đến với gia đình này là Chân Phong, dù anh không cố ý, nhưng người gần gũi với cô nhất lại là Trường Minh.

- Hạnh Kiều.

- Dạ!

- Dạ với anh ư? Cô bé ngoan đến thế cơ à? Em đang nghĩ gì vậy?

- Không có. Sao anh biết là em đang suy nghĩ?

- Hỏi thế có nghĩ là... anh đoán đúng phải không? Chỉ cần sự im lặng của em, anh có thể đoán được...

Nói cho anh biết đi, có phải là em đang nghĩ đến... ai?

Hạnh Kiều thoáng giật mình:

- Anh nói là em nghĩ đến ai?

- Thì... thì người trong mộng, trong trái tim mình, chẳng lẽ em không có?

- Chuyện đó... em không có thật mà.

Trường Minh thoáng nở nụ cười:

- Chẳng lẽ em... chưa từng yêu ai sao? Năm nay em hăm mấy tuổi rồi, đâu phải là trẻ con. Ai như em người ta đã có gia đình rồi đấy.

- Người ta khác, em khác anh à!

- Khác chỗ nào?

- Hoàn cảnh chưa cho phép em nghĩ tới vấn đề riêng tư đó.

- Em mặc cảm thân phận chứ gì? Em là con gái, đâu cần phải quan tâm chuyện đó. Tương lai sự nghiệp là chuyện của đàn ông, phụ nữ như em chỉ cần có nhan sắc, lại biết nói chuyện ngọt ngào là sẽ có tình yêu và hạnh phúc.

- Anh nói nghe dễ quá, cứ như là chuyện giỡn chơi. Em chưa từng cảm thấy mình hạnh phúc.

- Đó là tại vì em chưa yêu. Nè, có cần anh “làm mai” không vậy?

- Anh định sẽ “làm mai” em cho ai?

Trường Minh lại cười:

- Cho ai ư? Tạm thời bây giờ anh chưa có nghĩ ra, nhưng mà bạn bè anh nhiều lắm, phần đông đều là con nhà giàu, địa vị xã hội cao. Quen với họ, em sẽ có rất nhiều thuận lợi...

- Thôi, em không dám nghĩ vậy đâu. Nếu lỡ bạn anh chê em thì sao hả?

- Thì... thì ông mai đây sẽ bắt đền cho em! Sao hả, có chịu không?

Hạnh Kiều then đỏ mặt:

- Cái anh này... đừng có chọc quê em...

- Tới nơi rồi! Xuống xe đi, cô nhỏ!

Trường Minh thắng xe lại trước một công viên thật rộng lớn, bên trong là cây cảnh lạ và đẹp vô cùng.

Hạnh Kiều thấy có rất nhiều bồn hoa đủ loại, đủ màu sắc, nhiều nhất lại là hoa hồng nhung. Một loài hoa đất tiền, quý hiếm, chúng được trồng thành từng khóm nhỏ, chen chúc giữa cỏ xanh tươi làm nổi bật thêm sắc hồng rực. Hạnh Kiều ngắm cảnh đẹp mà cảm thấy tâm hồn ngất ngây.

Gởi xe xong, Trường Minh trở lại nắm tay cô:

- Vào đây chơi một lát rồi về, Kiều nhé.

Hạnh Kiều ngoan ngoãn đi theo sự hướng dẫn của Trường Minh. Để yên tay mình trong tay anh, Hạnh Kiều nghe trái tim mình thoáng có niềm rung động. Cô thích anh rồi ư? Không phải vậy đâu.

- Kiều à... sao bàn tay của em lạnh vậy.

Trường Minh bóp nhẹ mấy ngón tay thon nhỏ, cất tiếng hỏi đầm ấm. Hạnh Kiều hoảng sợ rút tay về.

- Đâu có. Chắc tại gió đêm làm cho anh cảm giác vậy thôi. Hay là mình về đi anh Minh.

- Coi em đó! Mới bước chân vào tới đã đòi về, bộ chưa đi chơi bao giờ sao hả? Em chưa thấy hết cảnh vật ở đây mà. Phía trong kia còn nhiều chỗ đẹp lắm, mình về sớm cũng đâu có gì làm, đừng bắt chước ông anh hai, ngủ như gà vậy nhé!

- Anh Phong đóng phim mệt nên ngủ sớm là hợp lý thôi.

- Vậy bộ anh đi làm thì không mệt hay sao? Người ta nhiệt tình với em, em còn quá vô tình như vậy nữa...

Lời trách cứ của Trường Minh tuy nhẹ nhàng nhưng vẫn làm Hạnh Kiều cảm thấy mình có lỗi. Cô bối rối đan hai tay vào nhau.

- Xin lỗi nghe anh Minh, ý em không phải vậy.

- Thì anh đâu có trách gì em đâu, anh chỉ nói thế thôi, em không cần lo lắng. À, Hạnh Kiều, em có tới chỗ này lần nào chưa?

- Chưa. Cảnh ở đây thật đẹp và thơ mộng. Ở đây gọi là công viên gì vậy anh?

- À, công viên này không có tên gọi, nhưng phần đông thanh niên đều rất thích đến đây để xem hoa, chụp ảnh. Kiều à, em có muốn chụp hình không?

Hạnh Kiều cười:

- Để lúc khác đi anh! Bây giờ trời đã tối, em lại ăn mặc lem luốc thế này...

- Thế bộ em không nhớ cô lọ lem hay sao. Người đẹp thì mặc thế nào cũng đẹp, nếu mà không đẹp, có trang điểm cũng chỉ là vô ích mà thôi. Hay là mình chụp đại đi nha, em với hoa hồng và cảnh đều đẹp lắm.

Hạnh Kiều vẫn lắc đầu. Cô nhận thấy hôm nay dường như Trường Minh hoạt bát hơn thường ngày, anh nói nhiều, câu nào cũng làm đẹp cô. Vì vậy mà cô đã theo anh đến nơi này, một nơi chốn chỉ thích hợp cho những người đang yêu. Trường Minh đưa Hạnh Kiều đi dạo rất nhiều nơi trong công viên, anh giữ tay cô trong tay mình rất đỗi thân mật. Hạnh Kiều nghe tim mình rung động và cảm tình đối với Trường Minh càng lúc càng lên. Có phải là cô đã bước vào yêu?

Chương 2

Kim Giao ngồi một mình bên chiếc bàn nhỏ trong vũ trường Ly Ly, kiên nhẫn chờ đợi. Ly cam vắt đã vơi đi hai phần ba, nhưng nỗi buồn trong cô không bao giờ vơi được. Bắt buộc phải vào đây, Kim Giao đã thấy phiền. Thời gian chờ đợi kéo dài càng làm cô thấy phiền muộn hơn. Nơi này không phải dành cho cô, cô cảm thấy không thích hợp với bầu không khí của nó, nhưng dù sao cũng phải đến một lần. Nếu không thì vấn đề sẽ không được giải quyết, áp lực này đối với Kim Giao quá nặng nề, cô không thể chịu được lâu hơn...

Rồi giây phút chờ đợi cũng kết thúc khi bản nhạc chấm dứt và Sơn Nam trở về bàn với một người con gái còn rất trẻ, vóc dáng đẹp nhưng gương mặt đầy đặn nét phong trần. Kim Giao đứng lên, rời khỏi chỗ ngồi, cô bước thẳng tới bàn đối diện:

- Sơn Nam! Tôi có chuyện muốn nói với anh.

Sơn Nam ngẩng lên, biến sắc mặt khi nhận ra người vợ của mình. Ông vội ra hiệu cho cô ngồi chung bàn:

- Xuân Đào, em vào trong đi, anh có việc riêng, khi nào cần anh sẽ gọi.

Cô gái tên Xuân Đào ngoan ngoãn làm theo lời ông Nam.

Kim Giao nói nhanh với chồng:

- Chúng ta ra ngoài đi! Chỗ này không thích hợp với tôi!

Sơn Nam gật đầu. Hai người qua quán cà phê đối diện vũ trường. Sơn Nam gọi một tách cà phê đen cho mình và một ly sữa nóng cho vợ. Ông nhìn Kim Giao hồi lâu rồi hỏi bằng giọng ngập ngừng:

- Em... sao em biết anh ở trong đó vậy?

Kim Giao cười nhạt:

- Chuyện gì tôi cố ý muốn biết thì sẽ biết được thôi. Anh tới chỗ này bao nhiêu lần rồi? Quen với cô vũ nữ đó bao lâu rồi hả?

- Đó là chuyện qua đường của đàn ông thôi, em quan tâm làm gì?

- “Qua đường” thôi sao? Vậy xin hỏi anh đã “qua đường” như thế bao nhiêu lần rồi hả?

- Chỉ mới đây thôi. Kim Giao à, anh xin lỗi, tại vì buồn chán nên anh mới muốn tìm vui đôi chút thôi mà. Nếu như em không thích, anh sẽ không tới những chỗ này nữa.

Kim Giao hậm hực:

- Từ ngày đầu sống chung, anh đã biết rằng tôi không thích những chuyện dơ bẩn như vậy rồi. Anh cố ý

làm vậy, anh có coi tôi ra gì đâu. Anh tới những chỗ này, chẳng những hạ thấp mình mà còn làm cho tôi xấu hổ lây.

- Tại sao em lại nói như vậy? Em cho rằng vũ trường là chỗ xấu hay sao? Người ta mở có giấy phép đăng hoàng đó...

- Tôi không nói vũ trường là xấu, mục đích của nó chỉ là để vui chơi giải trí, chỉ có những hạng người đầu óc không lành mạnh như anh mới biến nó thành xấu mà thôi. Đừng trợn mắt nhìn tôi như vậy, anh đừng tưởng tôi bận rộn suốt ngày rồi không biết gì anh. Bệnh nhân của tôi có những người nhìn thấy anh cùng với cô vũ nữ đó đi khách sạn, sau đó còn đi rong ngoài phố với nhau. Anh làm vậy với mục đích gì?

- Anh nói thật với em rồi, đó chỉ là vui chơi của đàn ông, em tra cứu làm chi kỹ thế. Miễn là anh không bỏ bê gia đình thì thôi.

- Nói nghe dễ lắm! Tôi không chấp nhận kiểu làm chồng như vậy, anh nghe rõ chưa?

- Em không chịu thì anh sẽ bỏ. Thật ra anh có muốn vậy đâu. Nhưng em phải hiểu rằng... buồn chán anh mới làm như vậy! Tụi mình sống với nhau đã mười năm không có lấy một đứa con, ai nấy cũng chỉ biết công việc của mình. Ngoài giờ làm việc ở bệnh viện em lại còn mở phòng mạch khám ngoài giờ đến tối mới về, thời gian đó anh biết làm gì đây chứ? Lúc đầu định theo bạn bè chơi cho vui thôi, dần dần thành thói quen không thể thiếu được.

- Vậy thì dễ thôi, anh có thể lựa chọn kia mà. Nếu cảm thấy ở bên ngoài anh tìm được sự vui thú, còn gia đình thì lạnh nhạt chỉ cần anh lên tiếng, Kim Giao này có thể giúp cho anh toại nguyện ngay, đâu cần phải lén lút như vậy! Anh không nghĩ bản thân thì cũng nghĩ đến danh tiếng của vợ mình, có đâu lại hành động quá tệ đến thế. Nói thật nha, lấy anh rồi, càng lúc tôi càng cảm thấy hối hận đó.

Sơn Nam đứng phắt dậy, một tay ông đập... lên mặt bàn làm nước cà phê văng cả ra ngoài, nét mặt ông trông thật dữ tợn.

- Đủ rồi nha! Tôi vì thấy có lỗi nên mới phải nhường em một bước, đừng thấy vậy lần lượt tôi là không có được đâu.

Thái độ hung hăng của Sơn Nam không làm Kim Giao chùn bước, cô bình thản ngồi yên và cất giọng lạnh tanh:

- Tôi không hề lần lượt ai cả. Người làm chuyện xấu hổ là anh, trách anh như vậy tôi e quá nhẹ!

- Vậy ý cô muốn sao?

- Anh đã hỏi thì tôi không ngại nói. Hay mình ly dị đi nha!

Sơn Nam trợn tròn mắt:

- Ly dị ư? Vì lý do gì?

- Điều đó anh biết rõ hơn tôi.

- Hoang đường! Chẳng lẽ chỉ vì tôi có những phút vui riêng mà gia đình tan vỡ hay sao? Bây giờ cô

tìm tới đây thì tôi đồng ý bỏ tất cả để làm lại người chồng tốt... Không lẽ như vậy cô không chịu bỏ qua sao?

Kim Giao lắc đầu:

- Thật ra lỗi của anh không lớn lắm, nhưng tôi đã quá nhàm chán với cuộc hôn nhân này rồi. Tôi lấy anh không có tình yêu, tôi lại không sinh con cho anh được, vậy thì còn níu kéo làm gì? Mười năm chưa đủ để anh hối hận sao hả? Tôi nghĩ... ngoài chuyện chia tay nhau, chúng ta không còn cách cứu vãn đâu.

- Kim Giao, em điên rồi. Người phải chịu thiệt thòi là anh, anh không muốn đổ vỡ thì tại sao em lại muốn chứ? Hay là em hy vọng sẽ gặp người đàn ông khác tốt hơn?

- Tôi không có mong muốn gì cả. Tôi thà là chịu suốt đời cô độc chứ không muốn có người chồng như anh. Thật không thể tưởng tượng, chồng của một bác sĩ lại đêm đêm đến chôn sa đọa này. Một ngày nào đó anh bị lập biên bản quả tang tại trận, tôi còn mặt mũi nào nhìn ai?

- A... nghe cách nói của cô tôi đã hiểu rồi, có là loại đàn bà ích kỷ, chỉ biết danh vọng và sự nghiệp mà thôi, trái tim cô khô lạnh không có tình cảm. Được! Nếu cô thích, tôi sẽ làm cho cô vừa ý, nhưng mà để trách cho đôi bên có sự ân hận về sau này, chúng ta nên tạm thời ly thân.

- Không cần đâu! Tôi muốn ly dị hẳn.

- Không được! Kim Giao à, cô đừng quyết định quá vội vã, chưa chắc gì cô không có sự lầm. Thôi vậy đi, tôi sẽ dọn ra ở riêng một thời gian. Năm sau, đúng vào ngày tháng này, nếu cô vẫn cảm thấy không thay đổi quyết định đôi bên sẽ ra tòa ly dị... Ở bên nhau đã được mười năm, chỉ một năm thử thách thôi, lẽ nào em không chịu đựng nổi?

Nghe sự giải thích hợp tình hợp lý của Sơn Nam, Kim Giao khẽ gật đầu:

- Được! Tôi bằng lòng với đề nghị của anh.

Dứt lời, cô đứng lên đi thẳng ra khỏi quán mà không nói với chồng một lời từ giả. Sơn Nam ngồi lặng người suy nghĩ. Nhiều lúc ông không hiểu nổi vợ mình. Ông xử sự tốt với cô như vậy, sao cô cứ không tự bằng lòng với hạnh phúc của mình. Từ lúc biết mình không thể sinh con, Kim Giao đã thay đổi thấy rõ. Cô làm việc bất kể giờ giấc, không còn dành thời gian về với gia đình bên cạnh người chồng đã yêu cô suốt mười năm. Sơn Nam ra ngoài vui chơi vì không muốn bị ức chế, không ngờ Kim Giao lại dựa vào lý do này đòi ly dị với ông. Sơn Nam thở dài. Đàn bà như vợ ông quả thật là khó hiểu.

o O o

Đang say sưa ngồi đọc kịch bản bộ phim mới, Chấn Phong chợt nghe tiếng ho của cô Giao trong phòng riêng. Mới đầu chỉ là một vài tiếng, sau đó từng tràng một kéo dài. Chấn Phong vội đặt xấp giấy mỏng xuống bàn, đi lên gõ cửa phòng cô Giao:

- Ai đó?

Tiếng Kim Giao từ bên trong vọng ra. Chấn Phong khẽ đáp:

- Là cháu, Chấn Phong đây cô ạ.

- Cháu vào đi.

Kim Giao vẫn tiếp tục cơn ho.

Chấn Phong đến bên giường, anh nhìn cô không giấu nổi xót xa:

- Cô bị bệnh như thế này, bên cạnh không có ai chăm sóc phải chỉ có dưỡng út ở đây...

Kim Giao khoát tay:

- Cháu đừng nhắc tới con người đó nữa. Cô thật sự không muốn nghe...

- Cô à, lỗi của dưỡng đâu có gì nghiêm trọng, tại sao hai người lại phải sống xa nhau. Cô hành hạ bản thân làm gì, cháu biết dưỡng còn yêu cô lắm đó. Nếu như cô cho phép, cháu chỉ cần nói với dưỡng một tiếng, dưỡng sẽ về chăm sóc cô ngay.

- Chấn Phong! Cháu nói chuyện gì vậy. Cô là cô ruột của hai cháu, không lẽ hai anh em không ai có thể săn sóc cô lúc đau yếu hay sao? Nhờ các cháu không được sao mà phải nhờ... người khác?

- Cô út, cô đừng giận, bình tĩnh nghe cháu bày tỏ nguồn cơn rồi cô sẽ nghĩ lại thôi. Đành rằng cháu và Trường Minh không ai bỏ rơi cô lúc bệnh, nhưng tại cháu lo cho cô thì cũng không thể sánh với tình thương của một người chồng, không bằng sự chăm sóc của tình chồng vợ, ôm mạnh có nhau. Tại sao đòi hỏi quá cao nên tự phá vỡ hạnh phúc của mình thôi, cháu khuyên cô nên suy nghĩ lại! Kim Giao đưa tay chặn ngực, nhìn trần trời vào đưa cháu trai.

- Chấn Phong! Bộ cháu cảm thấy cô đòi hỏi cao lắm hay sao?

- Phải! Cô út, cô thử nghĩ đi! Dưỡng út đã yêu cô như vậy, sống chung với cô đã mười năm, biết là cô không thể sanh con dưỡng ấy cũng không một lời oán trách, than phiền. Lẽ ra cô phải hiểu và thương dưỡng nhiều hơn, không ngờ cô chỉ biết tìm quên nỗi đau trong công việc, dưỡng cô đơn, nhàm chán thì đương nhiên là phải tự tìm vui. Khi cô biết, dưỡng hứa sẽ từ bỏ tất cả, coi như dưỡng vẫn biết nâng niu hạnh phúc, sao cô còn cố chấp làm gì?

Kim Giao cười nhạt:

- Tại cháu cũng là đàn ông nên bênh vực cho ông ấy mà thôi. Nếu Sơn Nam yêu cô thì không thể nào ôm ấp người đàn bà khác trong tay được! Ông ta quan hệ với loại đàn bà bán phấn buôn hương, đối với địa vị của cô thì hành động đó là một sự sỉ nhục. Cô chịu đựng không nổi chuyện này, cháu biết hay không hả?

- Cháu rất hiểu tâm trạng của cô, song khi cô nói đi rồi vẫn nên nghĩ lại, bởi vì dưỡng là người biết sửa sai. Chuyện gì cô không bằng lòng vợ chồng cứ thẳng thắn trao đổi, cô đừng quá đặt nặngt danh tiếng, nếu không chuyện đổ vỡ không thể nào tránh khỏi. Liệu cô có thể chịu đựng cảnh cô đơn suốt cuộc đời này không?

- Cô nghĩ rằng cô sẽ vượt qua được...

Chấn Phong nhìn sững cô... rồi bất chợt buông tiếng thở dài:

- Nếu cô đã quyết định như vậy... thì cháu không còn gì để nói. Dù sao cô cũng lớn tuổi hơn lại có kinh nghiệm đường đời, cô thấy biện pháp nào tốt nhất thì cô nên làm đi.

Kim Giao xua tay:

- Thôi không nhắc tới vấn đề này nữa, nó làm cho cô cháu mình mất vui. Bây giờ hỏi tới chuyện của cháu nha, cháu với Mỹ Trân lúc này sao? Hai đứa hết giận nhau chưa hở?

Chấn Phong chép miệng:

- Vẫn vậy thôi cô à, kể từ hôm đến đây khóc lóc với cháu, Mỹ Trân về bên ngoại ở luôn. Đến bữa nay vẫn chưa có tin tức gì hết.

- Cháu không tới đó tìm cô ta hay sao?

- Dạ có, cháu có tới một lần nhưng Mỹ Trân đi vắng. Sau đó công việc ở phim trường đã chiếm hết thời gian của cháu, Mỹ Trân lại chẳng chịu về đây, cháu làm sao mà có cơ hội gặp gỡ cô ấy chứ.

Kim Giao mỉm cười:

- Là tại cháu nói vậy thôi, cháu muốn gặp thì sẽ gặp được. Hai tuần nay cháu rảnh lắm mà. Nói thật đi, dành thời cho Huyền Vy phải không? Cô thấy cháu thân với người ta lắm nhé. Đừng chơi trò bắt cá hai tay, coi chừng sẽ vượt hết đó Phong à.

Chấn Phong tròn mắt nhìn cô rồi cất giọng buồn buồn:

- Cô là người trong nhà mà lại còn đánh giá cháu như vậy, hèn gì Mỹ Trân nghi ngờ cháu cũng phải thôi. Cháu thật sự không có tình ý gì với Huyền Vy hết. Một mình Mỹ Trân thôi cháu cũng đủ khổ rồi.

- Nhưng cô vẫn cảm thấy... cháu chưa thật lòng yêu Mỹ Trân. Thật không thể tưởng là cháu xa người ta hơn hai tháng rồi mà vẫn không gì nôn nóng, nếu đúng là tình yêu, người ta đã tìm nhau.

- Cô nói vậy cũng phải, nhưng về phía Mỹ Trân thì sao? Cô cũng đâu có đi tìm... cháu...

- Người ta là con gái đó mà... chẳng lẽ hạ mình xin lỗi trước hay sao?

- Cô nói vậy nghe không được rồi. Theo cách nghĩ của cháu thì... trai hay gái gì cũng vậy thôi ai có lỗi thì người đó phải xin lỗi trước. Biết nhận lỗi đâu phải là tự hạ thấp mình đâu. Rõ ràng là Mỹ Trân có lỗi với cháu trước chứ bộ!

- Cháu lại trách Mỹ Trân về chuyện nó tự ý cắt hợp đồng của cháu với đạo diễn Ân Bình phải không? Dù sao... chuyện cũng đã lỡ rồi, đàn ông gì mà giận dai thế?

- Không phải cháu giận dai đâu cô, chỉ tại cháu không thích để người khác quyết định giùm mình. Muốn làm việc gì, cô ấy phải hỏi ý cháu chứ. Cháu không tiếc tiền “cát-sê” trong vai diễn đó, nhưng cháu giận Mỹ Trân đã chứng tỏ quyền hành không đúng chỗ, đúng nơi, cô làm như cháu là một đứa trẻ vậy.

- Đó là vì Mỹ Trân quá yêu cháu đấy thôi. Cô không muốn thấy cháu vất vả.

- Chính vì sự lo lắng thái quá đó mà cháu cảm thấy mình bị mất tự do. Nghề nghiệp của cháu là vậy, nếu không có gian nan thì đâu có vinh quang, Mỹ Trân đã sớm biết chuyện đó rồi mà, cô ấy lại thay

mặt cháu để từ chối hợp đồng phim mà không cho cháu biết, như vậy không phải là có lỗi hay sao?

- Thôi được, cô không cãi lý với cháu nữa, cô nói không có lại cháu đâu, bỏ qua luôn chuyện này đi Phong... À, hình như bên dưới có tiếng chuông cửa...

Chấn Phong lắng nghe rồi gật đầu:

- Phải đó! Chắc Trường Minh và Hạnh Kiều về tới, để cháu xuống mở cửa cho họ...

Khi cánh cửa được mở rộng, Chấn Phong phải một bất ngờ. Người đứng trước mặt anh không phải Trường Minh hoặc Hạnh Kiều mà lại là Mỹ Trân, bạn gái của anh.

Mỹ Trân ngã vào lòng anh bật khóc:

- Nhớ anh quá, Chấn Phong ơi!

Chấn Phong ôm bờ vai mềm mại của người tình, anh dịu dàng lên tiếng:

- Vào nhà đi em, em làm anh bất ngờ thật đó. Nín đi, đừng mít ướt như vậy nữa mà.

Mỹ Trân bước vào nhà trong vòng tay dịu dặt của người yêu. Chấn Phong nói khi Mỹ Trân đã ngồi yên trên ghế nệm.

- Cô út và anh vừa mới nhắc đến em. Em ngồi chơi, để anh báo cho cô út biết, chắc là cô mừng lắm...

Chấn Phong vừa nhồm lên thì Mỹ Trân đã níu lấy áo chàng:

- Khoan đã anh, không cần gấp vậy đâu. Bây giờ em chỉ muốn gặp anh trước. Một mình anh ở đây là quá tốt rồi. Em có nhiều chuyện để cùng anh tâm sự đó...

- Vậy để anh đi lấy nước cho em...

- Khởi đi, anh Phong! Em không thấy khát đâu. Anh ngồi lại đây với em đi.

Chấn Phong ngồi bên cạnh Mỹ Trân. Cô vòng tay ôm lấy cổ anh ra chiều âu yếm:

- Anh Phong! Anh còn giận em không? Thời gian chia xa... anh có nhớ đến em không hả?

Chấn Phong muốn trả lời “không có” nhưng nhìn nét mặt của Mỹ Trân anh không nỡ làm cô buồn nên phải gật đầu:

- Đôi lúc anh cũng nghĩ đến em, nhưng vẫn giận em, nhiều lắm...

- Thôi đi nào! Em xin lỗi, mai mốt sẽ không làm vậy nữa... bỏ qua cho em đi anh Phong.

Nhìn đôi mắt ngấn ngấn nước của người yêu, Chấn Phong thấy mềm lòng, anh đưa tay nâng chiếc cằm xinh xinh khẽ nói:

- Đây là lần cuối cùng nghe Trân. Mai mốt em phải nhớ không được quyết định giùm anh bất cứ chuyện gì, nhất là có liên quan đến nghề nghiệp của anh, em hiểu chứ?

Mỹ Trân gật đầu:

- Em hiểu rồi. Tất cả vì em yêu anh thôi.

Nói đoạn Mỹ Trân lại tựa đầu vào vai Chấn Phong. Anh vuốt nhẹ mái tóc đen mượt mà của cô, anh dịu dàng:

- mấy tháng nay em làm gì hả Trân? Anh có xuống tìm em một lần, có ai nói với em không hả?

- Có! Em có nghe ngoại nói, hôm đó em đi chơi với người bạn mới quen. Đó là anh bạn trai hay bạn gái?

- Nghe em đồ như vậy, chắc chắn là bạn gái rồi, anh đoán đúng không hả?

- Anh giỏi thật. Cô bạn đó tên là Quế Phương nhà giàu lắm anh à. Ba mẹ cô đều là người Hoa. Cô có một người cậu đang lập nghiệp ở Nam Triều Tiên, là một ông chủ lớn của một công ty địa ốc nổi tiếng bên đó. Quế Phương đang muốn giới thiệu em cho cậu của cô, cô đã nói chuyện này với bà ngoại và mẹ em rồi. Xem ra họ vui mừng lắm đó?

Mỹ Trân vừa nói vừa quan sát nét mặt của Chấn Phong, thấy anh không tỏ thái độ gì, cô giận dữ nhéo vào tay anh đau điếng:

- Úi da! Em làm cái gì vậy Mỹ Trân? Khi không rồi nhéo anh đau gần chết...

Mỹ Trân phụng phịu:

- Cho anh chết luôn đi! Đàn ông giảm mà... mà quá đổi vô tình. Người ta muốn “làm mai: em cho kẻ khác, bộ anh không ghen sao? Anh không sợ mất em sao hả?

Chấn Phong phì cười:

- Thì ra là vậy! Em đừng trẻ con quá có được không Trân? Ai thích em là tùy ý họ, gia đình em muốn sao anh cũng không lo, quan trọng là ý của em kìa! Nếu em cũng giống như họ ham gia tài ông chú lớn thì anh đành phải chịu lỗ duyên thôi?

- Cái gì! - Mỹ Trân bật dậy, rời khỏi vòng tay của Chấn Phong – anh nói như thế có nghĩa là em quyết định thế nào anh cũng chịu, kể cả việc em quen người khác, anh cũng không có ý kiến gì sao? Chấn Phong à, trái tim anh không có vấn đề gì chứ? Anh không biết ghen với tình cảm của kẻ khác dành cho em hay sao? Anh làm em tức muốn phát khóc. Chấn Phong, anh nói đi, anh yêu em theo kiểu cách gì đây? Xa không nhớ, giận không buồn, bây giờ em có nói lấy chồng anh cũng không hề trách móc, đó gọi là tình yêu sao anh?

Chấn Phong khoanh hai tay trước ngực, cất giọng trầm tĩnh:

- Vậy em muốn anh phải làm sao? Mọi việc đều do em quyết định kìa mà! Nếu như em cảm thấy nương tựa người đàn ông khác tốt hơn anh có tình cảm hơn anh và em có thể xa anh được thì anh còn biết phải làm gì hơn? Khóc lóc ư? Hèn yếu và ủy mị lắm Trân à, không phải tính cách của đàn ông, chẳng lẽ anh mắng chửi tình địch? Hành động đó mang tính chất côn đồ, còn van xin gia đình em thì quả là nhu nhược. Anh không làm những việc đó đâu. Mỹ Trân! Nếu em thật lòng yêu và muốn có một ngày mình kết hôn trên thiệp cưới thì em phải tin anh và chờ đợi nơi anh. Còn nếu em không có lòng tin... thì anh xin lỗi vậy.

Mỹ Trân ghen ngào:

- Em yêu anh thật lòng mà anh Phong. Em không muốn làm vợ người khác. Hay là anh hỏi cưới em đi anh Phong. Làm vợ anh rồi, em sẽ không sợ mình sa ngã. Em sẽ có sự ràng buộc hôn nhân và không ai

thay đổi được lương duyên của chúng mình. Chớ bây giờ... em cảm thấy sợ lắm Phong ơi! Em sợ chịu không nổi áp lực của gia đình. sợ tình cảm của mình thay đổi. Chấn Phong, chiều em một lần này đi anh... Em muốn tụi mình làm lễ cưới.

Chấn Phong đặt tay mình lên vai Mỹ Trân, giọng anh ôn hòa:

- Bình tĩnh nghe anh nói nè Mỹ Trân, anh sẽ hỏi cưới em vào một thời điểm thích hợp, khi chúng mình thật lòng yêu nhau.

- Vậy bây giờ... anh chưa thật lòng sao? Hay là anh nghi ngờ tình em hả?

- Không phải vậy đâu Trân? Hôn nhân là vấn đề hệ trọng, trước khi quyết định anh cần có thời gian để tự vấn lòng mình. Em cũng vậy đó, lúc nãy em có nói sợ bản thân mình sa ngã như vậy là trong tình yêu hiện tại em vẫn chưa có niềm tin. Anh muốn cuộc hôn nhân của chúng mình dựa trên nền tảng tình yêu vững chắc để sau này không ai có thể nói rằng mình hối hận, em có hiểu không?

Mỹ Trân gật nhẹ:

- Em yêu anh thành thật mà Phong! Anh muốn sao, em sẽ nghe vậy, miễn là làm anh vui.

Chấn Phong búng nhẹ tay lên sống mũi người yêu:

- Yêu đậm quá coi chừng biến mình thành kẻ si tình mù quáng đó nha cô bé.

Mỹ Trân đổi hờn:

- Hừ, người ta yêu anh và làm tất cả vì anh, bộ anh như vậy cũng là sai hay sao?

- Không có! Anh nói đùa thôi mà! Coi cái mặt kia, giận dữ trông đáng ghét ghê! Thôi để anh hôn lên cho em nghe.

Chấn Phong vừa nói vừa chồm tới đặt nụ hôn trên bờ môi thắm đỏ màu son của Mỹ Trân. Đúng lúc đó, hai bóng người bước vào, Mỹ Trân la “ái” lên một tiếng và hất tay Chấn Phong ra, gương mặt cô đỏ lựng và xấu hổ:

- Chết chưa? Em trai anh nhìn thấy rồi kìa!

Trường Minh vừa bước vào với Hạnh Kiều, nghe thấy câu nói của Mỹ Trân, Minh vội xua tay:

- Tôi không có nhìn thấy gì đâu nha, chị đừng trách anh Phong tội lỗi! Chị Trân à, chị về từ lúc nào vậy hở?

Mỹ Trân cười, sắc mặt đỏ hồng:

- Tôi vừa về đã chạy qua đây ngay. Minh à, cô này là... bạn gái mới của cậu đó hả?

Trường Minh lắc đầu:

- Chị đừng có suy đoán bậy bạ, để tôi giới thiệu nha: Đây là Hạnh Kiều, thành viên mới trong gia đình tôi đó. Cô út tôi đưa Hạnh Kiều về, cho cô làm em út trong nhà. Chị thấy được không hả? À, quên nữa, Hạnh Kiều à, đây là Mỹ Trân, chị dâu tương lai của tụi mình đó. Em hãy tới... ra mắt chị hai đi.

Hạnh Kiều bước tới trước mặt Mỹ Trân nhưng mắt cô lại liếc về phía Chấn Phong:

- Xưng hô thế nào đây, ông anh?

Chấn Phong nheo mắt cười:

- Gọi cô ấy bằng tên được rồi, chưa cưới hỏi gì kêu bậy bạ làm người ta mất duyên. Em đừng nghe lời Trường Minh xui ầu.

Hạnh Kiều cúi đầu trước Mỹ Trân:

- Em hân hạnh được làm quen với chị!

Mỹ Trân đưa tay ra bắt tay Hạnh Kiều với thân mật, cô chú ý quan sát kỹ người con gái đối diện và buột miệng khen:

- Hạnh Kiều đẹp quá nhỉ! Nhà này có hai người đàn ông độc thân bên cạnh cô, đẹp như cô tôi thật chẳng yên tâm chút nào...

Hạnh Kiều phì cười:

- Chị nói đùa vậy thôi, em mà đẹp nổi gì? Chị yên tâm đi, anh Phong của chị bận rộn suốt ngày, gặp mặt anh còn khó nữa huống hồ gì là gần gũi. Những lúc rảnh, em chỉ đi đây đó với anh Minh thôi, chị khỏi phải lo.

Mỹ Trân dễ dãi:

- Vậy hả? Bộ cô không có đi làm sao?

Chấn Phong đột ngột lên tiếng:

- Hạnh Kiều chưa tìm được việc làm, em có thể giúp cô không Mỹ Trân?

- Em ư? Để em nghĩ lại coi... Hạnh Kiều, cô thích làm gì hả?

- Dạ, em cũng đâu dám chọn lựa gì, nếu như chị có thể giúp đỡ thì... việc gì em thấy đủ khả năng, em không từ chối đâu... Em chỉ mới học hết phổ thông, không có bằng đại học, đi xin việc bây giờ rất khó, em đâu dám có yêu cầu gì... Miễn tìm được việc làm ổn định là quá tốt rồi.

Mỹ Trân nhìn Hạnh Kiều bằng ánh mắt thán phục:

- Ô! Cô gái này... ăn nói thiệt là khéo léo quá! Vậy chắc cô đào hoa lắm hả? Có duyên ăn nói thế này thì đâu có thiếu bạn trai.

Hạnh Kiều đỏ mặt:

- Chị lại ngạo em rồi, thân em còn lo chưa xong, đâu dám nghĩ đến cảm tình trai gái.

Chấn Phong xen vào câu chuyện:

- Thôi đừng đi quá xa vấn đề nghe! Trân này, em liệu có thể giúp đỡ gì được cho Hạnh Kiều không?

- Chuyện đó... hơi bất ngờ, em không dám hứa trước, sợ rằng mình thất tín. Em có một người bạn, chị cô ấy là hiệu trưởng trường mẫu giáo bán trú, để em gấp cổ hỏi thăm xem nơi đó nhận người không? Nhưng mà... nói trước nha, làm ở đó giống như là nhà trẻ vậy, các cháu chỉ ở đó tuổi từ ba đến năm thôi, còn ngây thơ và nghịch ngợm dữ lắm. Đảm nhận công việc này phải có lòng yêu trẻ mới được.

Hạnh Kiều à, cô có thích trẻ con hay không?

Hạnh Kiều phân vân một lúc rồi đáp:

- Em chưa tiếp xúc với thế giới trẻ thơ, nhưng em nghĩ mình có thể gần gũi với bạn trẻ được! Con nít thường rất ngoan và dễ bảo, em hy vọng sẽ làm được việc này...

- Nếu là vậy để tôi hỏi giùm cho. Thôi, bây giờ tôi phải về. Tạm biệt Hạnh Kiều và Trường Minh nhé. Quay sang Chấn Phong, Mỹ Trân ngọt ngào:

- Anh đưa em về nhà được không?

Chấn Phong gật đầu rồi đứng lên. Đợi hai người đi khuất, Hạnh Kiều mới hỏi nhỏ bên tai Trường Minh:

- Chị Trân là người yêu của anh Phong thật hả? Chị ấy có phải là diễn viên điện ảnh không anh?

Trường Minh cười đáp:

- Hỏi một câu như vậy có nghĩa là em ít khi theo dõi phim ảnh lắm, phải không? Mỹ Trân chưa bao giờ đóng phim. Cô ấy là người ngoài giới, quen với anh Phong đã sáu năm rồi, từ khi anh ấy mới tập tễnh vào nghề, chưa nổi tiếng.

Hạnh Kiều xuýt xoa đầy vẻ thán phục.

- Dữ vậy ư? Mọi tình của anh Phong kéo dài những gần ấy năm trời, vậy sao hô không làm đám cưới?

- Tại anh hai còn đam mê sự nghiệp, anh chưa muốn vướng vạ chuyện gia đình. Hơn nữa, Mỹ Trân chưa chắc là người anh ấy chọn để kết hôn.

Hạnh Kiều ngơ ngác:

- Anh nói vậy là sao? Bộ anh Phong... ảnh nhiều bồ lắm hả? Ngoài chị Trân ra, còn người khác nữa sao?

Trường Minh thân mật xỉ nhẹ tay lên vàng trán Hạnh Kiều:

- Em có nhiều câu hỏi quá ngây thơ! Một diễn viên nổi tiếng như anh hai, vừa có tài lại vừa đẹp trai thì đương nhiên là đất bồ rồi. Các cô hâm mộ ảnh thì ảnh không kể đến, chỉ nội diễn viên thôi cũng đủ mệt rồi, chắc em biết Huyền Vy chứ?

Hạnh Kiều gật đầu:

- Em biết! Cô ấy là diễn viên nổi tiếng, xinh đẹp đa tài, vừa đoạt huy chương vàng năm trước, có phải không?

- Phải! Huyền Vy đóng chung với anh Phong hai phim rồi, nhưng họ ở hai vai trò đối nghịch nhau. Huyền Vy đóng chính, còn anh Phong ở vai phản diện và ngược lại. Vậy mà cha cô đã đặc biệt nâng đỡ ảnh. Nghe nói sắp tới đây ông ấy sẽ khởi quay bộ phim dài bốn tập và để anh Chấn Phong thủ vai nam chính, đóng cặp với Huyền Vy... vai diễn này có rất nhiều hy vọng sẽ đưa tên tuổi anh mình lên đỉnh cao...

- Vậy... anh Phong có cảm tình với cô Huyền Vy không hả?

- Chuyện đó... làm sao anh biết được chứ? Có hay không cũng là ở phim trường, chưa từng thấy Huyền Vy đến đây! Làm rộn anh ấy nhất chỉ có một Mỹ Trân mà thôi, vừa rồi họ giận nhau mới hòa đó

chứ...

- Vậy à? Tình cảm anh Phong cũng phức tạp ghê ha! Em có một cô bạn rất thích xem những phim ảnh đóng. Nếu mà em giới thiệu anh Phong cho cô biết, chắc chắn cô không bỏ qua cơ hội làm quen và thu phục cảm tình của anh, nhưng theo anh nói thì... có lẽ em nên giấu kín chuyện này tốt hơn, yêu một người đào hoa như vậy sẽ khổ tâm nhiều hơn là hạnh phúc.

Trường Minh cười:

- Tại em nghĩ vậy thôi, anh Phong chưa có sự lựa chọn rõ ràng... em nên cho bạn mình cơ hội, biết đâu lại là nợ duyên của cô thì sao?

- Thôi đi, em không dám! Lúc này anh không nghe chị Trân nói sao? Xem ra chị ấy rất yêu anh Phong và luôn muốn bảo vệ hạnh phúc. Em không muốn chị ấy trách mình...

- Ha! Con người em coi vậy mà trân trọng đạo đức quá, thật là đáng khen! Kỳ này anh sẽ nói chị Trân giúp cho em một việc làm tốt, bởi em tốt với chị quá đi...

- Vậy còn anh thì sao? Chắc anh thích đùa với tình yêu lắm hả?

- Anh không có à nha! Cho em hay... Trường Minh của em yêu rất là nghiêm chỉnh, chỉ có một mảnh tình mà có rớt lên rớt xuống nữa là...

Hạnh Kiều chột dạ:

- Anh đã có tình yêu rồi sao? Cô gái đó là ai, sao tới bây giờ em vẫn chưa thấy vậy?

Trường Minh nheo mắt:

- Ngạc nhiên lắm hả? Trước sau gì rồi em cũng biết mà.

Trường Minh nói xong vội bỏ đi, để lại lòng Hạnh Kiều bao nỗi băn khoăn. Anh ấy đã yêu ai? Người đó là cô, hay làm một người con gái khác? Chắc không có lý nào... nếu Trường Minh có bạn gái, thì cô ấy đã đến đây rồi... Hay anh chỉ muốn chọc đùa cô thôi? Cử chỉ hăng ngày của Trường Minh đối với cô quá u thân mật, rõ ràng anh có ý với cô, chỉ vì lời yêu chưa tiện ngỏ, nhưng Hạnh Kiều đã cảm thấy trái tim mình lung lay. Cô không dám tưởng tượng rằng Trường Minh đã yêu thương người khác, nếu như lời anh nói là sự thật, cô không biết lúc đó mình sẽ ra sao? Có lẽ là cô phải âm thầm nhỏ lệ, khóc cho chuyện tình đầu sớm nhận chịu bể bàng... nhưng mà... căn cứ vào thái độ của Trường Minh, Hạnh Kiều không thể tin là mình thất vọng. Nếu không là tình yêu, Trường Minh đâu cần phải tốn thời gian với cô như vậy chứ? Với bao nỗi buồn lo lẫn lộn, Hạnh Kiều sống trong tâm trạng bàng hoàng. Cô rất nôn nóng muốn biết Trường Minh yêu ai và cô mong mình sẽ biết sớm. Có thể là một ngày gần đây anh ấy nói yêu cô thì sao? Chỉ nhắm mắt mơ tưởng như vậy thôi, Hạnh Kiều cũng đủ thấy mình hạnh phúc.

- Thúy ơi! Em quyết định ra đi thật sao?

- Phải! Em đã suy nghĩ kỹ lắm rồi anh Minh à, anh đừng tốn công khuyên em nữa. Lên thành phố em mới có đủ điều kiện để phát triển cơ nghiệp, chứ còn ở chốn quê nghèo này... một nơi em không có

danh tiếng gì đâu.

- Em thật sự cần danh tiếng lắm sao Thủy? Là một bác sĩ thì phải nhớ rõ câu “Lương y từ mẫu”, bổn phận của em là cứu người, đẩy mọi bệnh tật, thì cho dù là ở đâu cũng giống nhau thôi. Hơn nữa, chốn quê nghèo này người ta cần bác sĩ hơn em ạ, em làm việc ở đây tuy không giàu vật chất, nhưng cô bác sẽ dành cho em tình thương, bộ tình cảm không đáng quý hơn tất cả sao Thủy?

- Anh Minh, em nói hoài mà anh vẫn không hiểu. Em lên thành phố để tạo dựng sự nghiệp, khi có đầy đủ rồi em nhất định sẽ trở về làng quê để phục vụ bà con. Em còn có người yêu ở chốn này, còn họ hàng thân tộc, không lẽ em bỏ học được sao mà anh lo. Minh à, anh cứ để cho em đi đi, em hứa sẽ không làm anh thất vọng.

- Thủy, anh tin em. Đừng quên buổi chia tay này và những gì em đã nói đó nghe.

- Em nhất định sẽ không quên đâu. Anh Minh, khuya nay em đi sớm, anh không cần đưa tiễn. Em chúc anh ở lại bình an và may mắn.

- Anh cũng vậy! Chúc cho Thủy gặt hái được nhiều thành tựu trên bước công danh...

- Anh không hôn từ biệt em sao?

- Thủy...

Chàng trai kéo cô gái lại gần mình. Họ quấn quýt lấy nhau như không nỡ rời xa...

Đúng lúc đó tiếng đạo diễn hô lớn “cắt”. Đoạn phim được dừng ở đây.

Chấn Phong thoát khỏi vai diễn, anh phóng người lên bờ và đưa tay kéo Huyền Vy lên, bỏ lại chiếc xuống con tròng trành trên sóng nước, cạnh mấy bông hoa súng đỏ tươi... Huy Cường vỗ mạnh vào vai

Chấn Phong:

- Diễn xuất của cậu rất khá, cậu Phong à. Trông y như là một chàng trai chơn chất miền nước mặn vậy! Tốt, tốt lắm!

Chấn Phong chỉ cười, lấy khăn tay lau sạch khuôn mặt, để lộ ra một vẻ thư sinh nho nhã khác hẳn làn da màu đồng bóng lưỡng của anh lúc nãy trong vai diễn. Huyền Vy bật cười:

- Lâu lâu phải bôi đen như vậy, chắc là anh khó chịu lắm hả?

Chấn Phong lắc đầu:

- Đâu có! Thật ra diễn vai nào cũng vậy quan trọng nhất là phải thành công. Nói thật nha nếu cho anh đóng vai thầy chùa, anh nhất định sẽ cạo đầu mà không hề luyến tiếc...

Huyền Vy nhíu mắt nhìn anh:

- Anh nói thật vậy sao?

- Thật! Anh không thích giả tạo. Cái gì có chân thật sẽ dễ giúp cho mình thành công hơn.

- Vậy anh có cần ở lại đây vài tháng cho anh tắm nắng để hóa thân thành nông dân không hả?

- Nếu như đạo diễn có yêu cầu, anh cũng không ngại chuyện này đâu.

Huyền Vy nhún vai:

- Em sợ anh luôn! Yêu cầu gì cũng dám làm hết, lại không cho người đóng thế vai, muốn nổi tiếng cũng đâu cần làm vậy?

Chấn Phong nhăn mặt:

- Huyền Vy! Em làm rồi! Anh không phải làm vậy để nổi tiếng, anh chỉ muốn nhập vai cho đúng thôi mà.

Huy Cường cười chen vào:

- Chấn Phong nói phải đó Huyền Vy, con đừng châm chọc người ta nữa. Phải nhìn nhận rằng Chấn Phong vào vai diễn rất đạt, không hề biết lộ sự giả tạo gượng ép trong vai trò của mình, kể cả cử chỉ và con người đều rất thật, nhờ vào đó mà cậu ấy luôn gặt hái thành công.

Huyền Vy bỗng trở nên dịu dàng:

- Con chỉ nói chơi thôi, ai dám phê phán gì ảnh đâu mà ba bênh dữ vậy? Coi bộ ba xem trọng người ngoài hơn con gái mình rồi.

Huy Cường cười độ lượng:

- Con gái lớn rồi, ăn nói phải biết suy nghĩ một chút, con không sợ Chấn Phong cười sao. Ba nhận xét công bằng lắm đó. Tài năng một diễn viên được đánh giá dựa trên cách diễn đạt nội tâm của họ, chứ không phải dựa vào quan hệ thâm tình đâu con.

- Con biết rồi! Bây giờ nghỉ trưa được chứ?

- Ồ! Hai đứa đi dùng cơm đi, ba thì chẳng có rảnh được đâu.

Huy Cường nói xong bỏ đi ngay.

Huyền Vy tự nhiên nắm tay Chấn Phong:

- Mình ra quán ăn trưa nghe anh!

Chấn Phong lắc đầu:

- Anh muốn ăn chung với đoàn làm phim. Đi riêng lẻ như vậy bất tiện lắm.

Huyền Vy tự ái:

- Đi với em anh bị ảnh hưởng à?

- Ý anh không phải vậy. Em cũng hiểu đó, chúng ta đi chung đoàn thì phải thể hiện sự hòa đồng. Anh không muốn các đồng nghiệp nghĩ rằng mình làm cao.

- Nói như thế, có nghĩa là anh tự nhận mình ngang hàng với diễn viên phụ và các vai quần chúng khác.

- Trong lòng anh không hề có sự phân biệt này. Đã là diễn viên thì ai cũng như nhau, đều một lòng phục vụ nghệ thuật. Bất cứ diễn viên nào, trước khi được nổi tiếng cũng đều phải có những bước gian truân.

- Anh nói đúng, có những diễn viên đã từng phải đóng vai quần chúng, sau đó là vai diễn phụ thường, vai phụ chính rồi mới đến vai chính diện nhưng cũng chưa chắc gì họ được nổi tiếng ngay trong vai diễn của mình đâu. Còn anh thì sao? Anh quá ư là may mắn. Số phận đã mỉm cười với anh. Ngay vai

diễn đầu tiên, anh đã gặp được sự chú ý nơi ba em. Ba em nói sau vai diễn đó, khán giả rất có ấn tượng với cái tên Chấn Phong, vì vậy ba em đã không ngần ngại gieo anh thử những vai biểu hiện nội tâm để đưa anh tới thành công mỹ mãn. Em biết anh luôn luôn khiêm tốn khi nói về mình nhưng anh cũng đừng tự đặt mình quá thấp như vậy. Còn nữa, lúc này ba em khen anh diễn đạt, nhưng em thấy không đúng như vậy đâu. Diễn với em, anh có vẻ giả tạo. Nói thật đi, Chấn Phong, em làm anh khó chịu lắm sao?

- Đâu có! Tại sao em lại nghĩ vậy chứ? Anh đâu có giả tạo với em đâu.

- Em nói có là có, anh đừng cãi! Như lúc này đó, nụ hôn của nhân vật Ninh dành cho cô gái bộ không phải là gương gạo hay sao? Anh làm như là miễn cưỡng lắm vậy?

Chấn Phong trở mắt nhìn người bạn diễn của mình, giọng anh không giấu được vẻ ngạc nhiên:

- Em hiểu sai vấn đề rồi Vy ơi! Anh chàng Ninh là chàng trai miền thôn dã, cách biểu hiện tình cảm với người yêu phải thật thà, mộc mạc như chính tấm lòng chân thành của họ chứ đâu phải cuồng nhiệt, say đắm nhu dân thành thị. Nếu... nếu Ninh hôn Thủy một cách sành sỏi và táo bạo thì tình yêu của họ sẽ không giống là mối tình quê.

Đã nghe ra lý lẽ của Chấn Phong, song Huyền Vy vẫn nũng nịu dỗi hờn:

- Anh chỉ giỏi có tài biện luận, thật ra là anh muốn tránh né tình cảm với em thôi.

- Huyền Vy, chuyện trong phim và chuyện ngoài đời hoàn toàn khác nhau, có gì đâu mà em nổi giận? Nếu mà em nghĩ là khi đóng phim người ta diễn đạt tình yêu với nhau thế nào thì ngoài cuộc sống cũng yêu nhau như vậy, thử hỏi em mỗi diễn viên của chúng ta sẽ có bao nhiêu mối tình? Yêu nhiều quá thì làm sao phân biệt được đâu là tình cảm thật và đâu là cảm giác? Em là diễn viên kỹ cừu hơn anh, lẽ ra em phải biết rõ điều này, có sao em lại trách hờn anh?

- Anh không hiểu thật, hay là cố tình không muốn hiểu? Em là con gái, không lẽ anh bắt em phải nói ra tình cảm của mình ư? Chấn Phong anh thật là đáng ghét.

Chấn Phong nhìn đắm đắm vào khuôn mặt xinh đẹp của Huyền Vy. Cô càng giận trông càng đẹp hơn. Người con gái này đã làm xao xuyến không biết bao nhiêu người đàn ông, trong đó bao gồm cả đồng nghiệp và giới hâm mộ. Khi Chấn Phong còn chưa nổi tiếng, Huyền Vy đã từng là bạn gái Hoàng Thông, diễn viên bậc đàn anh của Chấn Phong. Hiện giờ mối quan hệ của họ vẫn còn, nhưng Huyền Vy lại để ý đến Chấn Phong và muốn dành tình cảm cho anh. Thật ra Chấn Phong đâu có khờ đến nỗi không nhận ra tình cảm của người con gái đẹp này, nhưng anh không muốn mang tiên đế là con người lợi dụng - Bởi vì cha của Huyền Vy đang nâng đỡ anh trên con đường nghệ thuật, Hoàng Thông là người truyền đạt kinh nghiệm cho anh hoàn thành vai diễn (mắt hai trang 80-81)

Không có sự đồng cảm với mọi người có chiều sâu tâm hồn như anh. Cô ấy có vẻ coi anh như sở hữu của mình, chiều chuộng săn sóc anh như... xin lỗi nha anh Phong, như là đứa trẻ vậy. Em thấy sao nói vậy, anh đừng giận em!

Nhận xét của Huyền Vy làm Chấn Phong phải đỏ mặt vì ngượng, nhưng anh không có ý cãi với cô, bởi vì với cái nhìn tinh tế của Huyền Vy, nhận xét đó không phải là không đúng. Mỹ Trân đã ở cạnh anh thời gian dài sáu năm, nhưng những gì diễn ra trong anh cô vẫn chưa hiểu hết. Đôi lúc Chấn Phong vẫn lấy làm khó chịu vì sự quan tâm quá mức của Mỹ Trân đối với cuộc sống nghệ thuật mà anh đã chọn. Mỹ Trân đã nhiều lần có ý muốn lèo lái cuộc đời anh theo những gì cô thích, nếu như Chấn Phong không phản kháng quyết liệt, có lẽ đời sống anh phải lệ thuộc vào sự khống chế của Mỹ Trân. Mà Chấn Phong thì không thích ai đặt áp lực cho mình, anh thích được độc lập trong ý nghĩ và quyết định. Đó cũng chính là lý do tại sao anh vẫn chưa có ý kết hôn với Mỹ Trân. Nhưng như vậy cũng không có nghĩa là anh thay lòng đổi dạ, bằng có là có Huyền Vy bên cạnh, anh cũng chưa hề xao lãng tình cảm với Mỹ Trân. Anh biết Huyền Vy không bỏ cuộc và cô sẽ chứng tỏ được khả năng chinh phục tình cảm của mình bằng cách từ từ loại dần hình bóng Mỹ Trân ra khỏi trái tim anh...

Thấy Chấn Phong đứng thờ người yên lặng Huyền Vy nghĩ rằng anh giận cô. Đan hai tay vào nhau, cô hạ thấp giọng:

- Anh Phong à, cô đã xin lỗi rồi, anh còn giận em sao?

Chấn Phong sực tỉnh phút suy tư, anh lắc đầu nhè nhẹ:

- Không! Không có! Anh không giận em đây Vy, nhưng mà... chuyện tình cảm riêng tư mình bỏ qua đừng có nhắc đến nữa Vy nhé.

Huyền Vy mỉm cười, cô biết mình đã nói trúng tâm trạng của Chấn Phong, anh tránh vì anh sợ sự thật, nhưng bao nhiêu đó đã cho cô đặt niềm tin và hy vọng, cũng không nên phân tích vấn đề đó vào lúc này.

Để làm đẹp lòng Chấn Phong, Huyền Vy bèn lảng sang chuyện khác:

- Anh Phong à, anh không chịu đi dùng bữa riêng với em, vậy thì em... sẽ cùng anh ăn cơm chung với đoàn làm phim, nhưng bây giờ mình đi uống nước cái đã, anh không ngại chuyện này chứ?

Chấn Phong đồng ý ngay. Hai người nắm tay nhau rời khỏi con đê nhỏ. Nơi góc quán xa xa, Huy Cường nhìn theo họ với nụ cười mãn nguyện.

Chương 3

Bước chân ra khỏi cổng trường mẫu giáo, Mỹ Trân vui vẻ bắt tay Hạnh Kiều:

--Vây là ổn rồi nhá! Chúc mừng cô từ nay có một việc làm tốt...

Hạnh Kiều siết chặt tay Mỹ Trân:

--Cũng là nhờ chị thôi. Nếu chị không lên tiếng giúp đỡ, em làm sao vào được chỗ này. Em phải cảm ơn chị nhiều đó, chị Trân.

--Cô đừng có nói cảm ơn tôi? Thật ra tôi đâu có tốt như cô tưởng, tôi chỉ làm theo ý muốn của anh Phong mà thôi. Cô phải cảm ơn anh mới đúng! Thành thật mà nói, cũng tại tánh của tôi đa nghi. Thấy cô còn trẻ, lại có duyên, tôi không muốn cô ăn không ngồi rồi lỡ sinh chuyện... để ý bạn trai tôi thì kệt lắm. Thà là giới thiệu cho cô việc làm, tôi thấy yên tâm hơn.

Mỹ Trân nói xong phá ra cười. Giọng cười của cô thật trong trẻo vô tư. Lúc đầu Hạnh Kiều có hơi ngơ ngác, nhưng khi hiểu ra chuyện cô cũng cười theo:

--Cái chị Trân này, chị thật là vui tính. Giá mà chị không cười, em còn tưởng là chị ghen thật đi chứ... Làm em hết hồn luôn!

--Không có gì thì sao lại hết hồn? Nói thì nói vậy thôi, Chấn Phong là diễn viên điện ảnh, tôi có muốn ghen cũng đành chịu, người ta đóng phim mà, mình ghen quá làm sao chịu đựng được chứ phải không?

--Ồ, phải há! Anh Phong thật tốt phước khi có được người bạn gái như chị. Nếu là em, em sẽ không rộng lượng vậy đâu.

Mỹ Trân thoáng buồn:

--Điều đó đâu có gì là khó. Nếu mình cảm thấy không thể chấp nhận được thì đừng yêu người ta. Khi đã lựa chọn rồi thì không nên đòi hỏi người ta phải theo mình Kiều ạ.

--Vây... chị thích có bạn trai đóng phim lắm hả?

--Hạnh Kiều đoán sai rồi, ngược lại thì có. Tôi rất ghét người yêu mình là "người của đám đông" được quá nhiều người ái mộ. Cũng như người ta nói, tình yêu thường hay có sự ích kỷ. Tôi muốn ám chỉ là của riêng mình tôi thôi.

--Vây tại sao chị lại chọn anh Phong?

--Tôi chỉ nghĩ đó là duyên cớ. Hạnh Kiều biết không, tôi yêu anh khi anh chưa là diễn viên điện ảnh lận kìa! Lúc biết anh chọn làm tài tử tôi rất buồn nhưng không dám cản ngăn. Tôi làm anh ấy bất mãn. Lần đầu anh đóng phim, tôi khóc hết nước mắt khi thấy người ta giao cho anh diễn những vai vất vả,

không có danh phận.... Tới khi ảnh nổi tiếng, tôi cũng khóc lặng lẽ khi thấy những cảnh ảnh ôm người khác... Ban đầu thì vậy, dần dần tôi cũng quen và bây giờ thì xem mọi chuyện như không có gì.

Hạnh Kiều buột miệng khen:

--Mỹ Trân! Chị thật là người có bản lĩnh, biết hy sinh cho tình yêu của mình. Vậy chắc là Chấn Phong yêu chị lắm.

--Điều này là tôi không dám khẳng định. Con người của Chấn Phong rất khó hiểu, lúc gần gũi, khi lại rất xa xôi, lúc cởi mở nồng nàn, khi hững hờ lạnh nhạt. Nói tóm lại, con người của ảnh lạ lùng lắm Kiều à.

--Chắc là chị nói đúng, em cũng cảm thấy anh Phong thế nào ấy, nghiêm nghị lạnh lùng.. nhưng xem ra ảnh có vẻ đứng đắn... Chị có thể yên tâm tin tưởng vào tình yêu của ảnh, như vậy cũng tốt mà.

--Hạnh Kiều!

Tiếng gọi của Diệu Lê làm Hạnh Kiều ngưng ngay cuộc nói chuyện với Mỹ Trân, cô đưa mắt nhìn quanh, cuối cùng nhận ra Diệu Lê từ phía sau đang sải chân thật nhanh để tới chỗ cô.

Mỹ Trân hỏi Hạnh Kiều:

--Cô đó là ai vậy?

--Bạn cũ của em.

--Em có cần nói chuyện với cô ta hay không?

--Có lẽ phải tâm sự một lát đó chị. Tụi em đã khá lâu không gặp nhau.

--Vậy chị Trân về trước được không? Chị phải gặp anh Phong bàn chuyện...

Hạnh Kiều gật đầu:

--Chị cứ về trước đi, lát nữa em sẽ về sau với bạn. Cảm ơn chị rất nhiều.

--Vậy chị đi nghe! Bye, bye!

Mỹ Trân băng qua bãi lầy xe cũng vừa lúc Diệu Lê đi tới gần Hạnh Kiều, giọng Diệu Lê có lẽ hờn trách:

--Gặp bồ ở đây thật là may, tôi tưởng là không bao giờ có cơ hội gặp lại nữa chứ!

Hạnh Kiều vỗ vai bạn:

--Bồ có trách thì tôi đành chịu, biết làm sao được bây giờ. bấy lâu nay tôi vẫn thất nghiệp nên ngại gặp bồ lắm.

--Tại sao vậy? Không coi tôi là bạn bè sao? Hay là... bồ trở lại cây xăng làm đi, tại sao lại phải bỏ luôn công việc chứ.

--Diệu Lê à, tôi cảm ơn bồ đã quan tâm tôi. Nhưng hôm nay tôi xin việc được rồi. Cái chị lúc nãy đó, xin cho tôi phụ trách nấu ăn ở trường Mẫu giáo.

--Vậy hả? Chúc mừng bồ nha! Bộ đồ ở nhà chị ấy đó hả?

--Không phải, tôi ở nhà người khác, nhưng gia đình họ quen với chị Mỹ Trân nên nhờ chị xin việc cho

tôi.

--Vậy bây giờ bồ có thể cho tôi biết chỗ ở của bồ rồi chứ? Tôi ghé lại đó chơi có được không?

Câu hỏi của Diệu Lê làm Hạnh Kiều dậm ra lúng túng, cô không biết phải xử sự thế nào và cũng không nghĩ ra được lý do để từ chối Diệu Lê. Hình như Diệu Lê cũng nhận ra thái độ bất thường của Hạnh Kiều, cô nhìn bạn với vẻ hoài nghi.

--Hạnh Kiều, tại sao bồ có vẻ bối rối quá vậy? Bồ không thích gặp lại tôi có phải không?

--Không phải vậy đâu Lê à. Tôi... ơ... tôi... tôi sẽ viết cho bồ địa chỉ, nhưng bồ không thể đến bữa nay đâu, vì nhà người ta đang có khách.

Diệu Lê phì cười:

--Vậy thì không sao. Tôi còn tưởng là chuyện gì lớn lắm. Bồ cứ đưa địa chỉ cho tôi, không hôm nay thì là lúc khác, chúng ta còn thiếu gì dịp gặp nhau.

Không thể từ chối được, Hạnh Kiều đành lấy giấy viết trong túi xách ra ghi địa chỉ cho Diệu Lê. Kiều vừa đưa mảnh giấy cho bạn vừa dặn dò:

--Tốt nhất là bồ nên đợi điện thoại của tôi khi nào tiện tôi sẽ hẹn bồ tới. Dù sao tôi cũng là kẻ ăn nhờ ở đậu, làm việc gì cũng không thể tùy tiện được đâu. Mong bồ hãy hiểu và thông cảm.

Diệu Lê gật đầu:

--Tôi hiểu rồi. Thôi tôi đi nha, hẹn khi khác gặp nhau sẽ tâm sự nhiều hơn.

Hạnh Kiều ngạc nhiên:

--Bồ không đi uống nước với tôi sao?

--Hôm khác đi nghe Kiều, bữa nay mình có hẹn.

--Với bạn trai phải không?

Hạnh Kiều chỉ dự tính hỏi đùa, không ngờ Diệu Lê lại gật đầu:

--Phải đó! Mình quên nói cho bồ biết, mình vừa quen được một người con trai bằng tuổi, do bạn của mẹ mình giới thiệu. Bà ấy muốn mình là con dâu.

--Vậy sao? Anh ta thế nào hả?

--Bề ngoài coi cũng được, nhưng tánh tình chưa biết ra sao, mình còn đang tìm hiểu...

--Nếu có dịp nhớ giới thiệu cho mình biết với nha! Đám cưới thì phải cho mình làm phù dâu đó, biết chưa?

Diệu Lê cười:

--Cái đó không dám nói trước! Chưa chắc gì đã hợp nhau đâu, nhưng bồ đừng lo. Tôi đã có địa chỉ để liên lạc thì làm sao mà quên bồ được chứ!

Đưa tay nhìn đồng hồ, Diệu Lê khẽ kêu lên:

--Ấy chết! Mãi lo nói chuyện mà tới giờ không hay. Thôi mình đi nghe Kiều...

Nhìn theo cái dáng dấp vội vã của Diệu Lê, Hạnh Kiều chợt mỉm cười. Rốt cuộc rồi người bạn thân

của cô cũng tìm được một hình bóng của riêng mình. Còn cô thì sao? Hạnh Kiều lại nghĩ đến Trường Minh và âm thầm dẹt mộng.

--Mỹ Trân! Em lại tính làm gì nữa đây? Lúc nãy hãng bột giặt Á Đông gọi điện tới hẹn giờ anh đi quay phim quảng cáo. Họ nói đã có trao đổi với em rồi, chuyện này là sao đây?

Vừa gặp mặt Mỹ Trân, Chấn Phong đã nói ngay bằng giọng nói mang đầy bức bối. Biết anh không hài lòng, Mỹ Trân ngọt ngào:

--À, suýt chút nữa là em quên... Hãng bột giặt đó có nhã ý mời anh quảng cáo sản phẩm cho họ, chỉ chút xíu thôi hà, anh chỉ cần xuất hiện trên màn ảnh không quá ba phút, số tiền thù lao sẽ là...

--Thôi đủ rồi! - Chấn Phong gắt lên - Anh không cần biết là họ trả bao nhiêu, nhưng anh nhất quyết không nhận hợp đồng này.

Mỹ Trân ngạc nhiên:

--Sao vậy anh? Diễn viên điện ảnh quảng cáo cho sản phẩm thị trường cũng là chuyện thường tình thôi mà, anh cũng thấy rồi đó, có biết bao nhiêu người trong giới nghệ thuật tham dự chương trình này, ca sĩ có nè, kịch sĩ có nè, minh tinh cũng có nè, nghệ sĩ cải lương cũng có nữa. Đây là một công việc nhẹ nhàng và minh bạch nữa, có gì xấu đâu, không lẽ anh lại sợ mất đi danh tiếng?

--Anh có bảo chuyện này xấu hời nào? Và nó không hề làm người ta ảnh hưởng danh tiếng, anh là cái gì mà làm cao như vậy, anh đâu dám cho mình là người có tiếng tăm như em nghĩ chứ. Anh không bằng lòng làm việc này là vì cá nhân anh mà thôi. Anh không thích như vậy.

--Chấn Phong à, em không nghĩ là anh phản đối, cho nên em mới hứa với người ta. Dù sao cũng lỡ rồi mà anh, mình chỉ nhận một hợp đồng này thôi nha.

--Mỹ Trân, em không nhớ em đã hứa gì sao? Đây là lần thứ mấy em vi phạm lời hứa rồi, em đếm được không hả? Tuy rằng đây không phải chuyện lớn, nhưng làm người thì phải có nguyên tắc của mình chứ. Em không được tự tiện quyết định giùm cho anh như vậy, anh nói hoài sao em không chịu nghe? Trước đó đã có bao nhiêu hãng đề nghị anh tham dự vào hợp đồng quảng cáo này, và anh đã từ chối họ một cách thẳng thừng. Anh từng nói với họ, ngoài những vai diễn ở phim trường, anh không làm việc khác, trừ phi anh không còn là diễn viên. Em thử nghĩ giùm cho anh xem nếu như anh từ chối những hợp đồng trước mà lại nhận hợp đồng này thì họ sẽ coi anh ra gì chứ? Anh không làm sai nguyên tắc của chính mình đâu.

--Anh Phong....

--Đừng nói nhiều nữa. Anh đã bảo không là không! Mỹ Trân, anh cảnh cáo em nha! Lần sau còn hứa ầu vậy nữa là anh giận luôn em đó.

--Vậy lần này...

--Anh cố gắng bỏ qua, em tự mình đi xin lỗi người ta đi!

--Chấn Phong, em muốn anh thực hiện quảng cáo, anh không thể chiều em được sao?

--Không được!

--Anh nhắc lại một lần nữa xem...

--Sao? Em nghe chưa rõ à? Anh nói là anh không thể chiều em theo cái kiểu này, anh không muốn chịu sự điều khiển của đàn bà, em hiểu chưa?

Lần này thì Mỹ Trân không tỏ vẻ nhún nhường nữa. Cô nổi giận thật sự, sắc mặt cô từ từ đỏ lên và giọng cô hằn học:

--Được! Chuyện gì em cũng nghĩ cho anh mà anh lại không coi em ra cái gì hết, vậy thì thôi từ nay em mặc kệ anh muốn làm gì thì làm, em không đếm xỉa tới đâu. Anh... đáng ghét lắm.

Dứt lời, Mỹ Trân chụp lấy túi xách ở ghế salon vùng vằng bỏ ra xe phóng đi.

Trường Minh vừa đi làm về, thấy nét mặt giận dữ của Mỹ Trân, anh liền hỏi Chấn Phong:

--Anh hai à, xảy ra chuyện gì vậy? Hai người lại gây gổ với nhau à?

Chấn Phong gật đầu rồi lặng lẽ đốt thuốc, Trường Minh ngồi xuống bên cạnh anh:

--Anh không nhìn Mỹ Trân được sao? Quen nhau đã sáu năm, cãi hoài không biết chán hả anh hai?

Chấn Phong chép miệng:

--Thì cô đó... chúng nào tật nấy, luôn luôn thích chen vào chuyện của anh. Quen sáu năm mà có kéo dài đến mười năm thì cũng vậy thôi, anh nghĩ không thay đổi được gì hết.

--Nếu là vậy, sao anh không chịu kết thúc sớm đi? Để nhùng nhằng mãi có ích gì đâu chứ.

--Em nói nghe dễ lắm. Đôi khi chuyện tình cảm không thể dùng lý trí mà phán đoán được đâu Minh.

Trường Minh so vai:

--Về vấn đề này thì em khác với anh. Em quen ai mà cảm thấy yêu được họ thì em sẽ rút ngắn giai đoạn, tiến tới hôn nhân, còn nếu không được thì em không bao giờ để lãng phí thời gian.

--Vậy à? Chuyện của em với Phụng Nhu tới đâu rồi? Có bao giờ nghĩ tới đám cưới chưa?

--Em thì có nghĩ qua, còn cô thì không biết thế nào? Mới tuần rồi cô lại đi du lịch Thái Lan. Em định đợi cô về nói sẽ cùng bàn bạc...

--À.. thì ra người yêu đi vắng! Hèn gì dạo này thấy em chịu khó đưa đón Hạnh Kiều dữ hã. Tính bắt cả hai tay, không sợ vượt hay sao?

Trường Minh cau mày nhìn anh:

--Anh hai, anh lại nghĩ tới đâu nữa rồi? Bộ anh tưởng em có tình ý với Hạnh Kiều sao hả?

--Không có gì thì đừng có tới ngày đi chung với người ta. Tại em không để ý đấy thôi, chứ anh thấy dạo này Hạnh Kiều hay suy tư lắm. Những lúc cô ngồi một mình đắm chiêu nghĩ ngợi, vẻ mặt thật buồn, vậy mà khi trông thấy em về là cô vui lên ngay... Anh nghi ngờ Hạnh Kiều dành tình cảm cho em đó...

--Cha! Coi bộ anh hai để ý kỹ quá ta! Anh bắt đầu quan tâm tới Hạnh Kiều từ bao giờ vậy?

--Anh không đùa với em đâu nghe!

--Thì em cũng đâu đùa với anh đâu, anh hai. Em nói thật nha: nếu coi bộ Mỹ Trân không hợp, hay là anh quen với Hạnh Kiều cho xong.

Chấn Phong nghiêm giọng:

--Đừng ăn nói bừa bãi vậy nghe Minh. Tình cảm không phải chuyện giỡn chơi, em đừng có một chút là cáp đôi anh với người này người nọ. Anh chỉ xem Hạnh Kiều là em gái trong nhà, chỉ có em mới dây dưa với cổ thôi. Đừng nói là anh không nhắc nhở em, nếu để Phụng Nhu biết, em sẽ phải gánh chịu hậu quả!

--Anh hai, bộ anh định hù dọa em đó hả? Em đâu có làm gì có lỗi với Phụng Nhu đâu. Em chưa hề tỏ tình với Hạnh Kiều, nếu cổ nghĩ sai về tình cảm anh em thì đó là do nơi cổ, anh không thể đổ thừa cho em được.

--Nếu như em không có ý nghĩ đó, thì nên tránh gần gũi với người ta, đừng để xảy ra chuyện hiểu lầm tai hại.

--Được, em sẽ tìm cách làm theo lời dạy của anh. Chuyện này coi như bỏ qua nhé.

--Trường Minh này...

--Lại chuyện gì nữa đó, anh hai?

--Tuần sau anh phải xuống Tác Vân để quay tiếp đoạn phim còn lại, mỗi ngày em nên về sớm để chăm sóc cô út nghe, đừng có đi chơi nhiều, nên để ý đến cô mình một chút. Đạo này không có dưỡng bên cạnh, sức khỏe cô lại yếu hẳn đi, mình là cháu thì cũng như con, không thể lơ là được.

Trường Minh thở hắt ra:

--Anh làm như em là con nít không bằng, trước lúc đi đâu xa anh lại dặn dò đủ chuyện. Tại anh lo đóng phim nên không biết đấy thôi, giờ này cô út đã có người đàn ông khác rồi, cần gì anh lo chứ.

Chấn Phong sững sờ, anh là người trong nhà tại sao cô của anh có bạn mới mà anh không biết. Chấn Phong hỏi em:

--Em không đùa đấy chứ, Trường Minh? Cô út với dưỡng Nam còn chưa ly dị, làm sao mà có bạn trai mới được chứ?

--Chuyện đó anh phải hỏi cô út chứ sau hỏi em?

--Em phát hiện từ lúc nào, sao không ngăn cô ấy?

--Ngăn ư? Anh hai à, bộ anh tưởng cô của anh còn nhỏ lắm hay sao? Chuyện riêng tư của cổ, chúng ta phải tôn trọng, để cho cổ tự mình quyết định.

Hai anh em đang nói chuyện thì bên ngoài tiếng xe dừng lại, Trường Minh nhìn ra cửa và đưa tay vẫy Chấn Phong:

--Anh hai, anh tới đây coi nè...

Chấn Phong nhìn theo hướng tay của em, anh thấy bác sĩ Kim Giao vừa bước khỏi chiếc xe hơi màu

trắng, đưa tay vẫy chào người đàn ông trong đó với một nụ cười rồi mới đi vào nhà. Trường Minh khều vai anh:

--Anh nói chuyện với cô đi nha. Em về phòng trước, mất công cô lại trách em nhiều chuyện nói với anh nghe.

Vừa dứt lời, Trường Minh biến đi thật nhanh. Chấn Phong quay lại, sửa tư thế ngồi của mình cho thật nghiêm chỉnh vừa lúc Kim Giao bước vào. Anh gật đầu chào cô:

--Cô út! Cô mới đi làm về hả?

Kim Giao vui vẻ:

--Ồ phải! Hà! Bữa nay cháu không đi chơi với Mỹ Trân sao? Tối qua cô khoe với cô là chiều nay sẽ đi chụp hình với cháu kia mà...

Chấn Phong lộ vẻ buồn:

--Lẽ ra là như vậy, nhưng tại cháu vừa mới cãi nhau xong. Mỹ Trân nổi giận bỏ về rồi cô ạ.

--Chấn Phong! Hai đứa mới hòa lại đó thôi. Bây giờ lại giận nữa, sao cháu hay chọc giận Mỹ Trân vậy hả? Nhường nhịn nhau một chút có chết đâu. Cháu thiệt là...

--Cô khuyên cháu như vậy, còn cô thì sao? Cho cháu được phép hỏi: Trong đời sống vợ chồng, cô có nhường nhịn dưỡng Nam không hở?

Đang vui, Kim Giao bỗng sa sầm nét mặt:

--Cháu đừng nhắc tên người đó nữa vì cô không muốn cháu gợi lại chuyện cũ.

--Tại vì cô đã có người khác phải không? Người đàn ông vừa đưa cô về nhà... cô đã thay ông ta vào chỗ dưỡng à?

--Chấn Phong! Đó là chuyện riêng cuộc đời của cô, cháu không có quyền hỏi cô như thế.

--Cô út à, cháu thì cũng như con, quan tâm đến cô nên cháu hỏi vậy thôi. Cô và dưỡng còn chưa dứt khoát, cô không thể làm vậy được đâu. Dưỡng Nam vẫn còn nghĩ đến cô, dưỡng mong cô tha thứ để có thể trở về cùng nhau gây dựng lại hạnh phúc. Lẽ nào... lẽ nào cô nhẫn tâm đoạn tuyệt thật sao?

--cháu tiếc gì cho ông đấy à? Nào có phải cô muốn vậy đâu?

--Nhưng dưỡng đã nhận lỗi rồi mà, chỉ tại cô cố chấp mà thôi. Dưỡng đã đến đây hai lần đều không được cô tiếp đón, bây giờ cô lại quen người đàn ông khác, thật ra là cô muốn gì đây? Cô út à, cô làm cho cháu có cảm tưởng là cô chờ đợi điều này từ lâu và bây giờ đã có cơ hội để cho cô thay đổi tình cảm...

Kim Giao mở to mắt nhìn Chấn Phong:

--Cháu nói cái gì? Ha... người đáng trách thì không nghe cháu trách, lại còn đổ lỗi cho cô thay đổi nữa à? Mười năm qua sống bên anh Sơn Nam, cô có được gì chứ? Chỉ có công việc và tiền, ngoài ra cô đâu có hạnh phúc.

--Cô thật sự không có sao? Một người chồng đã cho cô vui lòng, quan tâm cô từng bữa ăn giấc ngủ...

nhưng chính cô... chính cô hững hờ xa lạ với dưỡng ấy, điều đó cháu cũng có thể nhìn thấy được mà. Đàn ông mà bị vợ lạnh nhạt trong khi mình không hề có lỗi thì thử hỏi ai lại không cảm thấy nản lòng. Dưỡng tìm vui nơi chốn sa đà chỉ một vài lần, khi cô biết, dưỡng đã hứa sẽ bỏ mà cô cũng khăng khăng bắt tội, cháu nghĩ là cô cũng muốn vậy để chia tay. Tưởng là cô sẽ sống một mình, bây giờ lại có người bạn mới, vậy sao cô không chịu nhận sự trở về của dưỡng, như vậy tốt cho cô hơn mà!

--Chấn Phong! Cháu thật sự không biết gì cả. Sơn Nam tuy đối xử tốt với cô, nhưng trong lòng ông ấy lại vô cùng đau khổ vì cô không sinh con được. Cái buồn của ông đã trở thành nỗi ám ảnh trong cô, đến nỗi cứ mỗi lần gặp mặt ông, cô lại tự dần vật lầy mình với cái cảm giác mình là người có lỗi, không đem lại hạnh phúc cho chồng. Cháu nghĩ coi, làm vợ chồng mà gặp nhau cảm thấy khó chịu như vậy làm sao chung sống được. Cô rất chán nản nhưng cứ hễ đặt vấn đề ly dị là Sơn Nam lại khước từ, ông ấy nói không có lý do gì để mà chia tay nhau. Cuối cùng thì ông cũng đi tìm gái đẹp bên ngoài. Vậy thì giữ ông lại làm gì? Đời sống vợ chồng còn ý nghĩa gì nữa? Thà xa nhau còn hơn...

--Cô nghĩ được như vậy, tại sao còn quen thêm người khác? Cô đã biết mình không thể sinh con thì sống với ai cũng là cái cảm giác đau buồn thôi. Chồng cô chấp nhận được sự thiệt thòi này, còn đàn ông khác thì chưa chắc họ sẽ chấp nhận, cháu xin cô đừng quá chủ quan.

Kim Giao mỉm cười:

--Chấn Phong, cô rất hiểu ý cháu, cháu yên tâm đi, vị bác sĩ này đã biết rõ trường hợp của cô. Ông ta bảo không có vấn đề gì bởi vì ông cũng đã có hai đứa con rồi. Một cô gái tám tuổi và một bé trai sáu tuổi. Ông ấy không cần cô sinh con, lại không có mặc cảm thua thiệt, cô cũng có thể xem hai đứa bé đó như con ruột của mình. Như thế cũng tốt lắm.

--Vậy còn vợ ông ấy?

--Vợ của ông đã chết cách đây hai năm. Cháu biết không, ông ấy là một bác sĩ giỏi, lại có phòng mạch tư rất đông khách hàng. Sau này cô định sẽ nghỉ việc ở bệnh viện về làm chung với ông, thời gian làm việc chỉ một buổi thôi còn một buổi thì... làm nội trợ và chăm sóc hai đứa trẻ... chắc lúc đó sẽ thú vị lắm Phong à.

Chấn Phong chép miệng:

--Nghe cô nói có vẻ như là hai người sắp làm đám cưới vậy! Cô chắc chắn mình sẽ thoát khỏi cảm giác đơn độc và tìm thấy hạnh phúc chứ gì? Vậy... cô có nghĩ đến cảm giác của dưỡng Nam nếu biết chuyện này hay không? Dưỡng chắc chắn sẽ buồn và đau khổ lắm... Cô liệu có thể vui sướng được trên nỗi đau của người khác hay không? Còn nữa, cô có nghĩ đến hai đứa con riêng của bạn mình không? Liệu bọn trẻ có thể chấp nhận cô làm mẹ của chúng? Hay chúng sẽ nghĩ rằng cô san sẻ bớt tình thương của người cha đối với chúng, và chúng đâm ra đố kỵ với cô. Mấy chuyện này không có dễ đâu, cô nên suy nghĩ kỹ đi, cô Út!

Những lời phân trần thiệt hơn của Chấn Phong làm Kim Giao thù người suy nghĩ. Quả thật cô không

nghĩ tới những vấn đề Chấn Phong vừa nêu ra. Hai đứa bé con của Khiết Tài cô đã gặp một lần, đúng là chúng không thích cô cho lắm. Nhưng không sao, thời gian sẽ giúp cho chúng hiểu cô và chấp nhận cô. Kim Giao vốn rất yêu trẻ con, cô không tin là mình thất bại trong việc thu phục cảm tình của bọn trẻ. Về tâm trạng của người chồng cũ, Kim Giao thật chưa từng nghĩ qua. Cô cứ cho rằng Sơn Nam đã làm ra chuyện có lỗi thì chính ông phải gánh chịu hậu quả, ông không được quyền trách móc cô. Bây giờ Chấn Phong lại phân tích rõ ràng tình lý, xem ra vấn đề này cô phải tính lại thôi...

Khẽ thở dài một tiếng, Kim Giao hạ thấp giọng:

--Thôi được rồi, cô sẽ suy nghĩ lại chuyện này. Có gì cô cháu mình sẽ cùng bàn bạc. Thôi cô lên phòng trước nghe Phong.

Kim Giao nói xong vội vàng bỏ đi, dường như cô sợ sẽ bị Chấn Phong hỏi thêm càng phiền phức. Chấn Phong ngồi yên lặng, tiếp tục đốt thuốc. Mỗi người trong nhà này đều có tình cảm và hạnh phúc riêng, chỉ còn lại có anh, sao Chấn Phong nghe trống vắng vô cùng.

Chương 4

-Xin lỗi cô tìm ai?

Chấn Phong đã hỏi đến lần thứ ba mà người con gái đứng trước mặt anh vẫn đứng im bất động, mắt nhìn anh đăm đăm nhưng tâm hồn thì bay bổng tận đâu đâu. "Đúng là một con người kỳ lạ. Chắc cô ta đi lộn nhà rồi". Nghĩ thế nên Chấn Phong kiên nhẫn lập lại câu hỏi một lần nữa. Lần này anh nói hơi lớn nên cô gái giật mình, lúng túng:

--Ồ... ờ.... tôi... tôi ... đây có phải là nơi ở của cô Hạnh Kiều không? Cô ấy làm ở trường mẫu giáo...

Chấn Phong gật đầu:

--Phải rồi! Cô là bạn Hạnh Kiều đó hả? Mời cô vào nhà chơi.

Diệu Lê đi theo phía sau lưng Chấn Phong cô nghe rõ tim mình đập nhanh, tay chân nàng luống cuống cả lên. Quả thật cô không có nhìn lầm, người này là nam tài tử điện ảnh Chấn Phong đây mà, thần tượng một thời trong trái tim Diệu Lê. Tại sao... tại sao Hạnh Kiều lại ở trong nhà anh ấy? Hừ, vậy mà nó dám nói dối mình, nói là ở nhà bác sĩ nào đó! Diệu Lê chợt thấy giận Hạnh Kiều. Bây giờ thì cô đã hiểu tại sao Hạnh Kiều không muốn cho cô tới chỗ này. Thì ra là bạn cô đang sống chung với một chàng trai đẹp và nổi tiếng nữa, mà lại là người cô từng si mê, chắc Hạnh Kiều sợ cô đến đây gặp mặt Chấn Phong rồi sẽ cản trở tình cảm của cô ấy, cho nên gạt cô để dành niềm hạnh phúc cho riêng mình. Một người bạn tồi tệ. Cũng may là Diệu Lê muốn đem lại cho bạn sự bất ngờ nên không có gọi điện hẹn trước, nhờ vậy mà phát hiện ra bí mật của Hạnh Kiều. Nếu không chắc cô chỉ là một nhò khờ để bạn bè qua mặt. Diệu Lê giận vô cùng cô chỉ mong gặp Hạnh Kiều để mắng bạn một trận cho hả hê cơn tức đang dâng ngập lòng mình...

--Mời cô ngồi! Uống nước đi cô! Hạnh Kiều vừa đi chợ, một lát sẽ về. Cô ngồi chơi đợi chút xíu nhé.

Chấn Phong đặt ly nước mặt xuống trước mặt Diệu Lê, ân cần mời mọc. Anh ngồi đối diện với cô, nét mặt rạng ngời. Diệu Lê ngấm nhìn anh không thôi. Chấn Phong hai lần hỏi tên cô mà không nghe cô trả lời, anh có vẻ ngạc nhiên:

--Cô à, nãy giờ nghe tôi hỏi gì không? Bộ tôi lạ lắm sao mà cô nhìn dừ vậy? Nè, cô....

Chấn Phong vừa hỏi, vừa dùng mấy ngón tay gõ nhẹ xuống mặt bàn. Diệu Lê giật mình, nhận ra sự lộ liễu của mình, cô bối rối đến đỏ cả mặt:

--Dạ xin lỗi... anh hỏi gì ạ?

Chấn Phong mỉm cười:

--Tôi muốn hỏi cô tên gì? Sao lại biết Hạnh Kiều ở đây?

--Tên em là Diệu Lê, em với Kiều vốn là bạn thân. Hạnh Kiều đã cho em địa chỉ...

--Vậy à? Cô Lê nè, tự nãy giờ cô cứ nhìn tôi như tôi là người từ hành tinh lạ đến đây, cô có thể cho tôi biết tại sao hay không?

Diệu Lê đan hai tay vào nhau, những ngón tay cô rịn ướt mồ hôi.

--Xin lỗi anh... anh có phải là... người đóng vai Trần Lâm trong bộ phim "Đừng đánh mất tình yêu"?

Chấn Phong gật đầu:

--Phải! Đó chính là bộ phim mới nhất của tôi vừa được chiếu gần đây. Cô cũng có xem phim này rồi à?

--Dạ phải! Em xem đến hai lần. tên anh là Chấn Phong phải không? Thật hân hạnh, em không ngờ lại có dịp gặp anh. Thú thật nha, anh là người mà em và bạn bè rất ngưỡng mộ về tài năng, bất cứ bộ phim nào có anh, tụi em cũng đều tranh thủ xem cho được...

Chấn Phong vui vẻ:

--Thật vậy sao? cảm ơn sự ngưỡng mộ của em và các bạn. Đó là điều hân hạnh đối với một diễn viên như anh.

Diệu Lê tròn mắt nhìn Chấn Phong. Cô không ngờ anh lại khiêm tốn và nhã nhặn đến thế. Thật là không tưởng công cô tôn anh làm thần tượng bấy lâu. Con người của Chấn Phong vô cùng dễ mến. Bất giác Diệu Lê lại nở một nụ cười. Chấn Phong đẩy ly nước tới gần trước mặt cô:

--Uống nước đi Diệu Lê! Em cười gì vậy?

Nâng ly nước trên tay hớp một ngụm nhỏ, Diệu Lê ngọt ngào:

--Dạ.... em đang nghĩ đến thái độ của anh. Anh thật là giản dị và dễ làm thân... Hồi đó mỗi khi nghĩ về anh, em đều tưởng tượng ra là anh rất khó tánh, lạnh lùng, cao ngạo và sẽ không tiếp đãi người ngoài nồng nhiệt vậy đâu.

--Do đâu mà em lại có ý nghĩ đó?

--Vì em cho rằng... những con người nổi tiếng thường hay tự mãn với những gì mình có, từ đó họ sẽ đâm ra kiêu hãnh và quay lưng với những kẻ tầm thường, nhất là đối với những người không quen như em.

Chấn Phong bật cười:

--Cô bé thật là giàu tưởng tượng quá! Diễn viên thì cũng là người, có gì đâu mà phải kiêu căng chứ. Theo anh thấy thì tự cao hay khiêm tốn là do nơi bản tính của mỗi người, dù là ai thì cũng vậy thôi, không thể đổ thừa cho nghề nghiệp được.

--anh nói vậy chứ đôi khi danh tiếng cũng làm ảnh hưởng đến tính tình, hay ít ra cũng là nguyên nhân để phát sinh ra lòng tự phụ. Em biết có những người khi mới vừa tốt nghiệp về điện ảnh hay kịch trường thì họ cũng sống hòa đồng dễ mến, nhưng một khi đã có chút tiếng tăm họ lại nghĩ khác đi ngay,

có người lại tự do cho mình là ngôi sao, sự đi lại cũng như quan hệ xã giao của họ rất là ... dè dặt đó!

--Chuyện này... thì chắc cũng có, nhưng chỉ ở một số ít nào thôi. Em đừng có dựa vào đó mà đánh giá chung toàn giới, e là sẽ không được công bằng. Làm nghệ thuật, muốn vươn lên thì phải biết học hỏi, tự mãn là thói xấu, nó chỉ khiến cho người ta dậm chân tại chỗ hoặc tệ hơn nữa là... thụt lùi lại phía sau... Như vậy đâu có tốt.

--Anh Phong à, anh ở đây có một mình thôi sao?

--À, không. Anh sống với cô dưỡng và một em trai, nếu kể luôn Hạnh Kiều thì tất cả là năm người đó... Ô! Diệu Lê, bạn em về tới rồi kìa.

Nghe Chấn Phong nói, Diệu Lê vội quay người nhìn ra phía cổng. Đúng là Hạnh Kiều rồi! Cô đang xách giỏ đi vào... Diệu Lê vội đứng lên bỏ ra ngoài... Chấn Phong ngạc nhiên gọi:

--Diệu Lê! Em đi đâu vậy?

Ra tới bậc thềm, Diệu Lê chạm mặt Hạnh Kiều. Nhận ra sự hiện diện bất ngờ của bạn, Hạnh Kiều kinh ngạc rồi chuyển sang mừng vui.

--Ồ kìa! Diệu Lê! Bỏ tới hồi nào, sao không cho tôi hay trước vậy?

Đáp lại thái độ nồng nhiệt của Hạnh Kiều, Diệu Lê làm mặt giận xô cô ra:

--Thôi đi, đừng làm bộ đóng kịch. Bấy lâu nay bỏ đã gạt tôi! Bỏ gạt tôi!

Dứt lời Diệu Lê chạy biến ra ngoài, lên taxi đi luôn không một lời từ giã. Hành động của cô là một dấu hỏi lớn đối với Chấn Phong. Hạnh Kiều đứng chết sững một chỗ. Bước tới đỡ chiếc giỏ đi chợ trong tay cô, Chấn Phong khều nhẹ Hạnh Kiều:

--Kiều à, Kiều! Xảy ra chuyện gì vậy? Cô bạn đó tới đây muốn tìm em, sao bây giờ vừa gặp lại bỏ về? Có phải cổ là bạn em không hả?

Nhìn thấy Chấn Phong, Hạnh Kiều vội hiểu ra mọi chuyện. Cô ngược nhìn anh, nét mặt vẫn chưa hết bàng hoàng:

--Tự nãy giờ.. anh tiếp chuyện với Diệu Lê phải không? Cổ có nói gì với anh không hả?

Chấn Phong lắc đầu:

--Diệu Lê không nói gì cả, nhưng cổ nhìn ra anh là người diễn vai Trần Lâm trong phim "Đừng đánh mất tình yêu" cổ còn biết anh tên Chấn Phong nữa đó. Xem ra bạn em có vẻ ghiền ciné phải không? Khán giả thích phim Việt nam bây giờ ít lắm...

Hạnh Kiều không nói gì, lặng lẽ lấy lại giỏ xách từ tay Chấn Phong bỏ đi vào nhà. Chấn Phong đi theo phía sau cô. Khi xuống đến nhà bếp, anh phụ với Hạnh Kiều lấy thức ăn chất ra rổ, vừa làm anh vừa hỏi:

--Em biết tại sao cô ấy bỏ về chứ, Hạnh Kiều? Tại sao không giải thích với anh? Mới lúc nãy cổ còn vui vẻ lắm... em vừa về thì cổ lại bỏ đi...

--Diệu Lê giận em lắm đó anh Phong!

Chấn Phong ngạc nhiên, anh ngừng tay, nhìn Hạnh Kiều:

--Giận em? Tại sao vậy? Đã giận em sao lại đến tìm em?

--Chấn Phong! anh không hiểu được đâu. Thật ra là em có lỗi với Diệu Lê. Lẽ ra em không nên giấu cở chuyện này...

--Là chuyện gì vậy? Hạnh Kiều! Em với anh như người một nhà rồi, có chuyện gì thì em nói thẳng cho anh biết được không?

--Chuyện là vậy... cô bạn của em... Diệu Lê đó... cở... cở rất là mê anh!

--Anh biết rồi, lúc nãy Diệu Lê có nói...

--Hả? Diệu Lê nói thật với anh sao? Cở nói là ... là cở yêu anh hả?

Chấn Phong chưng hửng:

--Em nói gì vậy? Cái gì mà yêu thương ở đây? Lỗi tai em để đi đâu rồi hả? Diệu Lê chỉ nói với anh là cở rất yêu phim, đặc biệt là những phim có anh đóng, cở không hề bỏ qua bộ phim nào cả.

--Anh có biết tại sao không, anh Phong?

--Về chuyện này đâu có gì lạ! Xem phim là sở thích của rất nhiều người, diễn viên được hâm mộ cũng là chuyện thường tình, em cần gì phải hỏi anh tại sao?

--Nhưng đối với Diệu Lê không phải vậy. Đã từ lâu cô ấy rất thích anh. Không phải thích vai diễn của anh đâu, mà là thích con người anh đó. Cở thường nói với em, nếu như có cơ hội được gặp anh, cở nhất định sẽ tìm cách làm quen và kết bạn. Anh chưa có gia đình thì càng tốt, cở sẽ dành trọn tình yêu cho anh. Diệu Lê là con người mơ mộng gần như rất lãng mạn, dạo em còn ở chung với cở, thấy cở cứ suốt ngày dẹt mộng, em đã cứ cở là mơ ước viễn vông. Nhất là sau khi xem phim anh đóng, cở lúc nào cũng xuýt xoa bên tai em nghe tới phát chán luôn. Nào là... Chấn Phong quá đẹp trai, lại diễn xuất hết ý, nào là... trông anh ấy có vẻ bụi bụi nhưng rất hấp dẫn... càng nhìn càng mê.... Nói thiệt nghe, em đã từng đổ mặt vì cách bộc lộ tình cảm của Diệu Lê đối với người nó coi là thần tượng. Nhưng lúc đó... em cũng chỉ nghĩ là bạn mình nói đùa thôi. Rồi khi xảy ra chuyện và em may mắn được cô Giao đùm bọc, tình cờ em quen với anh, nhận ra anh là người mà Diệu Lê thường nhắc tới.. nhưng em cũng được biết anh đã có người yêu là chị Mỹ Trân, cho nên mấy lúc sau này gặp Diệu Lê, em không có nói cho cở biết. Mấy lần cở hỏi em ở đâu để đến thăm, em cứ hẹn lần hẹn lựa hoài... Em sợ Diệu Lê gây cho anh phiền phức rồi chị Trân chỉ lại oán trách em. Do đó khi đưa địa chỉ cho Diệu Lê, em cứ căn dặn cở là chừng nào đến hãy cho em hay trước... Em sẽ tìm mọi cách sắp xếp cho cở không gặp anh ở đây... Không dè cở lại đến bất ngờ như vậy và lại gặp ngay anh.. cho nên cở giận em cũng phải...

Chấn Phong bàng hoàng:

--Tất cả những gì em vừa nói là sự thật hả Kiều? Đâu có lý nào... lại có một tình yêu lạ lùng như vậy?

--Có gì đâu mà lạ, anh Phong! Người như anh thiếu gì kẻ yêu thầm, chỉ tại anh vô tình nên không biết đấy thôi. Em không có nói gạt anh đâu. Diệu Lê cở... cở giận em ghê lắm! Em thật không biết phải nói

làm sao đây? Em không muốn tình bạn đổ vỡ. Anh có cách gì giúp em đi, anh Phong.

Chấn Phong ngồi thờ người suy nghĩ. Thật tình thì anh rất sợ gặp những trường hợp thế này, anh đâu phải chưa gặp qua. Nó chỉ đem lại cho anh sự phiền phức, anh không muốn vướng mắc chuyện tình cảm bên ngoài. Chỉ thêm một hv anh đã cảm thấy ngại, huống gì những tình cảm do từ lòng ái mộ nảy sinh. Nhưng... người này là bạn Hạnh Kiều, nhìn cô bé bối rối đau khổ, Chấn Phong thật không nỡ làm ngơ.

--Anh nghĩ ra cách gì giúp em chưa, anh Phong? em chỉ có mình Diệu Lê là bạn, em không thể để mất đi người bạn này đâu.

--Để từ từ anh tính, đừng hồi quá làm anh cũng rối lên thì đâu có giải quyết được gì? Kiều à, bây giờ em nấu ăn thật ngon cho anh bồi dưỡng đi, rồi anh sẽ từ từ suy nghĩ.

Hạnh Kiều nhăn mặt:

--Giờ phút này mà còn nói đùa được, em phục anh sát đất luôn đó anh Phong. Em đang lo gần chết mà anh cứ tỉnh bơ như không. Nếu là anh Minh thì...

Hạnh Kiều chợt bỏ dở dang câu nói. Chấn Phong lấy làm lạ trong cách so sánh của Hạnh Kiều. Anh bất chợt cầm lấy tay cô:

--Em nói tiếp đi! Nếu là thằng Minh thì sao hả?

Hạnh Kiều cúi gằm mặt:

--Thôi, em không nói với anh nữa đâu!

Chấn Phong buông tay Hạnh Kiều, giọng anh thật nhỏ nhẹ:

--Em không nói thì anh vẫn đoán ra. Có phải em thấy anh không tốt bằng Trường Minh? Anh không lo cho em như chú ấy chứ gì? Hạnh Kiều nè, mỗi người đều có cách nhìn, cách nghĩ khác nhau. Em nói thật cho anh biết đi. Em nghĩ gì về Trường Minh hả? Quan hệ của hai người... không đơn giản phải không?

Câu hỏi bất ngờ của Chấn Phong khiến Hạnh Kiều không giấu được vẻ lúng túng, gương mặt cô bỗng đỏ rần lên. Nhìn thái độ của cô, Chấn Phong đã đoán được sự việc. Anh nghiêm giọng:

--Hạnh Kiều, sao không trả lời anh? Em yêu Trường Minh... tới đâu rồi hả?

--Ồ... đâu có! Đâu có gì! Tụi em chỉ là anh em thôi mà, tại sao anh lại hỏi như vậy?

--Anh mong em nói thật nghe Kiều! Từ lúc em đi làm, Trường Minh đều mỗi ngày đưa đón. Hai người lại thường đi chơi chung, em bảo là không có chuyện gì nhưng anh lại không nghĩ như vậy. Cả em và Trường Minh đều muốn giấu, phải không?

--Không có đâu anh Phong!

--Có hay không tự trong lòng em biết, nhưng nếu em nói dối anh thì sau này đừng có hối hận nha!

--Em thật sự... không có gì mà!

--Thôi bỏ đi, anh chỉ hỏi vậy chứ không phải cố ý điều tra, em đừng quá bối rối như thế. Về chuyện

của Diệu Lê, anh hứa sẽ giúp em. Khi nào rảnh, anh sẽ đi gặp Diệu Lê để giải thích rõ ràng với cô và làm cho hai người hòa nhau. Như vậy em yên tâm rồi chứ?

Hạnh Kiều mừng rỡ gật đầu liên tục:

--Vậy thì hay quá. em cảm ơn anh nhiều lắm, anh Phong! Để em cố gắng nấu cho anh một bữa ăn thật ngon, coi như là cảm ơn anh trước vậy, được không?

--Thế thì còn gì bằng. Bây giờ anh cũng đang rảnh, cho anh phụ làm bếp với nghe?

Hạnh Kiều chưa kịp trả lời thì đã nghe từ trên nhà chuông điện thoại reo vang. Chấn Phong bỏ dở công việc đang làm đi nhanh lên phòng khách nhấc máy.

--Alô! Tôi nghe!

--Chấn Phong đó hả? Anh mau đến nhà em đi nghe!

--Chuyện gì vậy Mỹ Trân?

--Anh đừng hỏi! Cứ đến nhà em, anh sẽ biết mà. Đừng chậm trễ nghe anh Phong, em xin anh. Em sẽ đợi!

--Mỹ Trân à, Mỹ Trân!

Đáp lại tiếng gọi của Chấn Phong, đầu dây bên kia chỉ còn lại tiếng tíc tíc... rồi è... è... Mỹ Trân đã gác máy. Chấn Phong nghe bắn khoăn vô cùng, không biết mình có nên đi hay không? Chắc là phải có vấn đề gì quan trọng lắm thì Mỹ Trân mới điện cho anh, nghe giọng nói của cô cũng đã biết. Hai người đang giận nhau, Mỹ Trân không thể nào tự dưng gọi như thế này đâu.

Nghĩ vậy, Chấn Phong nói vọng xuống nhà dưới:

--Hạnh Kiều ơi! Em lên đóng cửa coi nhà giùm anh ! Anh đi công chuyện gấp! Không đợi nghe Hạnh Kiều trả lời, Chấn Phong vội vã bước ra ngoài. Gặp ông Lưu từ gara xe đi ra, Chấn Phong đưa tay vẫy:

--Chú Lưu ơi! Làm ơn cho cháu nhờ một chút.

Ông Lưu tiến lại gần, Chấn Phong nói nhanh:

--Chú làm ơn đưa cháu đến nhà Mỹ Trân đi.

--Ngay bây giờ hả cậu?

Nhìn thấy cái gật đầu của Chấn Phong, ông Lưu vội vàng đi lấy xe ra.

Trên đường đi, Chấn Phong luôn miệng hỏi ông chạy nhanh lên một chút. Ông như không giấu được thắc mắc nên lên tiếng hỏi anh.

--Có chuyện gì mà coi bộ cậu gấp gấp dữ vậy cậu Phong?

Chấn Phong chép miệng:

--Cháu cũng chưa biết. Mỹ Trân vừa gọi điện tới giục cháu mau mau ghé lại nhà cô. Chưa kịp hỏi chuyện gì thì đã cúp máy rồi. Vì vậy nên cháu lo...

--Ừa! Lần trước cô cậu... hình như giận nhau mà? Bộ huê rồi sao?

--Lẽ ra thì vẫn còn đây chú ạ, không biết sao Mỹ Trân lại gọi cháu đột xuất thế này... Phải tới đó thì cháu mới biết được..

Ông Lưu gạt đầu rồi tăng ga.

Cuối cùng thì chiếc xe cũng dừng lại trước ngôi nhà lớn của Mỹ Trân. Bước xuống xe, Chấn Phong dặn người tài xế:

--Chú Lưu à, đợi cháu ngoài này nha...

Nói đoạn Chấn Phong bước những bước chân vội vã lên bậc thềm. Vừa vào đến phòng khách anh đã nghe thấy tiếng kêu mừng rỡ của Mỹ Trân.

--Anh đã tới rồi hả, Chấn Phong?

Và cô nhào vào vòng tay anh, Chấn Phong ôm cô rồi ngơ ngác nhìn quanh:

[thiếu 2 trang 129 - 130]

..... quay sau tết nguyên đán, đạo diễn dự định đến tháng tư là xong để còn kịp công chiếu trong dịp lễ...

Mỹ Trân kêu lên:

--Gì mà lâu dữ vậy? Anh bắt em đợi anh gần cả năm à?

--Mỹ Trân! Em đã đợi anh được sáu năm, còn mấy tháng nữa có xá gì đâu chứ?

--Biết vậy rồi! Nếu không có chuyện gì em chờ anh bao lâu cũng được. Đằng này... cậu của Quế Phương muốn coi mắt em để tiến tới hôn nhân... Trong hai người em chỉ có thể chọn một. Ba mẹ em không chịu để kéo dài nữa đâu.

--Hôn nhân hạnh phúc là chuyện của em mà, Trân! Em không thể tự quyết định được hả?

--Em chỉ muốn anh đưa cô Giao qua đây thưa chuyện với ba mẹ em để xin cưới. Em muốn anh phải lên tiếng trước khi cậu của Quế Phương đặt vấn đề. Em không bằng lòng chờ đợi nữa đâu. Anh hiểu ý của em rồi chứ?

Chấn Phong nhìn sững Mỹ Trân:

--Em đừng ép anh phải quyết định quá gấp có được không Trân? Anh không thể hấp tấp như vậy được. Công việc anh còn làm chưa xong mà...

--Vậy thì anh về đi! Thì ra ba mẹ em đoán chẳng sai chút nào. Con người anh chỉ đam mê phim trường chứ không hề có cảm giác gì trong chuyện lứa đôi. KHÔNG chịu làm đám cưới với em tức là anh đã chọn con đường sự nghiệp. Chấn Phong! Anh về đi, về đi!

--Mỹ Trân! Đừng hờn giận trẻ con như vậy mà em. Hãy cho anh thêm một thời gian, chuyện của mình sẽ có kết quả tốt...

Mỹ Trân bịt hai tai lại, lắc đầu nói với vẻ kiên quyết.

--Không! Em không muốn nghe lời anh nói nữa đâu. Anh về đi, về đi !

Nói đoạn Mỹ Trân đẩy Chấn Phong ra cửa. Anh nhìn cô, thở dài:

--Được rồi, Mỹ Trân nếu em đã quyết định như vậy thì anh sẽ để cho em toại nguyện. Tạm biệt em!

Chấn Phong quay lưng bước thật nhanh ra khỏi nhà Mỹ Trân.

Ông Lưu đang đứng ở ngoài xe chờ đợi. Trông thấy Chấn Phong ông vội mở cửa ra:

--Không có chuyện gì nghiêm trọng chứ, cậu Phong.

Chấn Phong lắc đầu ngồi vào bên trong:

--Không có gì! Cho xe chạy đi chú!

Ông Lưu mở máy xe, Chấn Phong đưa tay quay cửa kính xuống thấp, gió hai bên đường lùa vào xe mát rượi. Chấn Phong khoanh tay để trước ngực, gương mặt biểu lộ sự bất mãn, Không sợ ông Lưu hỏi, anh bực bạch nổi lòng:

--Chú biết Mỹ Trân gọi cháu đến vì chuyện gì không? Cổ nói muốn lấy chồng và buộc cháu phải làm đám cưới.

Ông Lưu chưng hửng:

--Đám cưới ư? Chuyện này có thể từ từ bàn tính, tại sao phải kêu gấp như vậy? Trời ơi, tôi còn tưởng xảy ra chuyện gì...

--Bởi vậy mới nói! Cháu thật tình không hiểu Trân nghĩ sao! Lúc nãy cháu có hứa với cổ để cháu đóng xong bộ phim này sẽ tính, ai ngờ Mỹ Trân nổi giận đuổi cháu về.

--Sao lạ vậy? Thần kinh cổ không có vấn đề gì chứ?

--Không có gì! Chỉ tại bây giờ có người muốn coi mắt Mỹ Trân, một thương gia Nam Triều Tiên giàu có phong lưu, gia đình cổ ai cũng tán thành, nếu mà được thì năm nay đám cưới. Mỹ Trân vì yêu cháu nên muốn cháu phải lên tiếng cầu hôn để cho cổ khỏi lọt vào vòng tay người khác. Nhưng mà ngay lúc này thì không thể được chú có hiểu không?

Ông Lưu gật đầu:

--Tôi hiểu chứ. Vậy rồi cậu tính sao?

--Còn tính gì nữa? Cháu đã nói rõ ý của mình với Mỹ Trân, nhưng cổ không nghe, đành chịu thôi. Chuyện này do tự cổ quyết định, cháu hết cách rồi.

--Cậu không thấy lo lắng sao, cậu Phong? Coi chừng cô Trân sẽ làm thật đó.

--Cháu cũng nghĩ là vậy!

Ông Lưu nhìn sững vào Chấn Phong:

--Bộ cậu không cảm thấy buồn ư?

Chấn Phong thở dài:

--Có buồn cũng vô ích thôi. Chuyện gì đến thì sẽ đến, nói thật với chú nha, từ lúc bước chân ra khỏi nhà Mỹ Trân là cháu đã chuẩn bị tâm lý rồi. Sớm muộn gì Mỹ Trân cũng sẽ lấy người khác. Thôi được! Biết đâu như vậy cổ sẽ hạnh phúc hơn ở bên cháu thì sao? Sáu năm rồi, cháu không lo cho Mỹ Trân được chút gì hết, vậy mà cứ khư khư giữ lại người ta ở bên mình thì có lẽ là quá ích kỷ. Chú nghĩ

có đúng không?

Ông Lưu không trả lời, trên vẻ mặt người đàn ông lớn tuổi này dường như đang có chuyện gì nghĩ ngợi.

Chấn Phong thân mật đặt tay lên vai ông:

--Chú Lưu! Chú đang nghĩ gì đó? Tự nãy giờ có nghe cháu nói hay không?

--Xin lỗi nghe, Chấn Phong! Có một chuyện tôi muốn hỏi cậu, thật ra cậu có yêu cô Mỹ Trân không hả?

Chấn Phong ngạc nhiên nhìn người tài xế.

--Sao chú lại hỏi cháu như vậy? Không tin cháu à? Bộ con người của cháu không đáng tin sao?

--Cậu đừng có ngạc nhiên, hãy trả lời câu hỏi của tôi trước đã.

--Từ lúc bước chân vào phim trường cho đến nay, ngoài Mỹ Trân ra, cháu chưa hề có cảm tình riêng biệt với ai. Chú nhớ đi! Có một dạo chú thường chọc cháu với hv là một người bạn diễn chung, cháu cũng đâu có nghĩ gì chứ. Bộ chú tưởng là cháu có lỗi với Mỹ Trân nên bị cổ bỏ rơi à?

Ông Lưu hạ thấp giọng:

--Chấn Phong! Tôi không hề có ý nghĩ như vậy, chẳng qua là tôi thấy.. tôi thấy cậu đối với Mỹ Trân giống tình bạn hơn tình yêu! Có nghĩa là... có nghĩa là... như một người bạn thân suốt mấy năm dài vậy! Nè, cậu đừng có nhìn tôi như thế, không phải tự nhiên mà tôi nói vậy đâu! Bởi vì... nhìn thái độ của cậu lúc nói đến chuyện chia tay với Mỹ Trân, thật không có giống người thất tình chút nào cả. Sáu năm rồi chứ đâu phải ít. Một người bạn gái ở bên mình suốt sáu năm, bây giờ mất đi, lẽ ra cậu phải cảm thấy hụt hẫng và đau khổ. Đằng này tôi thấy cậu dường như không có cảm giác đó thì phải. Nếu cậu yêu người ta, cậu đâu có thể nào nhắc đến vấn đề này một cách bình thản đến như vậy. Trông cậu có vẻ bức bối nhiều hơn là đau khổ đó, cậu Phong à.

--Tại chú tưởng vậy thôi! Cháu là đàn ông, không lẽ cháu phải biểu lộ nỗi đau bằng nước mắt hay sao? Chú nói cháu bức bối mình cũng phải! Cháu thật không muốn Mỹ Trân đem chuyện chia tay ra làm áp lực để buộc cháu quyết định điều cháu chưa muốn nghĩ, là tùy ý chú đi.

--Bộ cậu giận tôi hả, cậu Phong? Tôi chỉ nói ra nhận xét của mình chứ đâu phải là có ý trách cậu. Thật ra thì cậu với Mỹ Trân cũng không hợp nhau lắm. Chia tay chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

--Cháu đâu phải là giận chú đâu, chú Lưu. Chú cũng giống như cha, ý kiến chú, cháu phải ghi nhận chứ làm gì dám giận.

--Thôi đi, cậu Phong! Đối với cậu tôi chỉ là tài xế làm công, được cậu đối xử tốt là tôi đủ vui rồi, tôi làm sao dám nghĩ được cậu coi trọng đến thế.

--Chú vẫn giữ ý nghĩ đó hoài là cháu giận đó nha. Trong lòng của cháu, chú không phải là người làm công! Cháu quý chú thật tình mà chú Lưu à...

--Chấn Phong, cảm ơn cậu! Về chuyện của cô Trân...

Chấn Phong khoát tay:

--Thôi đi chú! Chuyện này miễn bàn. Chú chạy nhanh một chút, cháu thấy đói bụng rồi. Chắc giờ này

Hạnh Kiều đã chuẩn bị xong bữa cơm...

--A! Nhắc tới Hạnh Kiều, tôi mới chợt nhớ... hình như cô gặp bố với cậu Minh thì phải! Lúc này tôi thấy họ khăng khít với nhau lắm, đi đâu cũng đi chung, mới hôm qua tôi còn thấy...

Ông Lưu chợt bỏ dở câu nói, Chấn Phong nôn nóng hỏi tiếp:

--Chú thấy gì, sao tự dưng lại ngập ngừng vậy hả?

--Ồ... Chấn Phong à, xin lỗi cậu nha! Khi không rồi tôi lại xía vào chuyện riêng tư của anh em cậu. Có phải là ... tôi nhiều chuyện lắm không?

--Cháu đã nói rồi, cháu luôn luôn coi chú là người nhà, chú thấy sao thì nói vậy đi.

--Hôm qua cô Hạnh Kiều cầm một xấp ảnh ngắm nghía rất lâu, khi cô đi vào nhà tôi thấy ngoài băng đá còn sót lại một tấm ảnh nên đến nhặt lên, sau đó đã đưa lại cô ấy. Cậu thử đoán xem hình đó là của ai?

--Khỏi phải nói, chắc là Trường Minh chụp với cô chứ gì? Thằng em này... sao mà lôi thôi vậy không biết.

--Chấn Phong! Tôi thấy Hạnh Kiều cũng được đó chứ. Vừa hiền hậu lại vừa xinh đẹp dễ thương. Trường Minh quen bạn gái như vậy được rồi. Cũng do cậu là ông mai đấy nhé.

Chấn Phong không nói gì, chỉ thở dài lặng lẽ. Ông Lưu tưởng Trường Minh chưa có bạn gái nên mới nói vậy thôi. Có lẽ anh phải nói chuyện lần nữa với em mình mới được.

Chương 5

Hết giờ làm việc, Diệu Lê thu dọn hồ sơ dẹp vào ngăn tủ thì tiếng chuông điện thoại reo vang. Diệu Lê nhấc máy, vừa nghe mấy tiếng "Alô! Làm ơn cho gặp Diệu Lê" là cô đã nhận ra giọng nói quen thuộc của Hạnh Kiều. Diệu Lê không trả lời, vội vàng gác máy xuống. Sau đó, cô ung dung quảy túi xách rời khỏi văn phòng, mặc cho tiếng chuông điện thoại lại đổ liên tục.

Rời khỏi công ty dẹt kim, Diệu Lê vừa đạp máy xe thì nghe như có tiếng ai đó gọi tên cô. Nhìn quanh không thấy có người, Diệu Lê cho xe chạy, cô nghĩ đến cú điện thoại của Hạnh Kiều lúc nãy, lòng cảm thấy hả hê. Muốn xin lỗi chứ gì? Còn lâu! Ta sẽ không cho mi cơ hội nữa đâu Kiều ạ! Ai biểu mi ở ác làm chi? Đã biết người ta thích Chấn Phong mà đành lòng giấu giếm. Được! Ta sẽ cho mi quen xem có kết quả gì không? Người ta là diễn viên, bộ mi tưởng được yêu lắm hả? Để rồi xem... ta thì cũng đã biết như vậy, nên chỉ mơ mộng thôi chứ bây giờ thì cũng đã có bạn trai rồi. Còn sắp sửa đám cưới nữa đấy. Không thềm cho mi làm phù dâu luôn. Bảo mi không giữ lời hứa hả? Ồ, con người của Diệu Lê là vậy đó! Ai biểu mi xấu bụng với ta....

--Diệu Lê!

Cùng lúc với tiếng gọi, chiếc Dream II màu nho bóng lộn trờ tới, chạy song song bên cô, Diệu Lê ngẩng lên, chàng trai mỉm cười, nụ cười tuyệt đẹp của anh gọi cho cô một cảm giác quen thuộc. Đôi mày vòng cung cau lại, Diệu Lê cố nhớ mãi khi anh gỡ cặp kính mắt ra, cô bật lên tiếng kêu thảng thốt:

--Chấn Phong! Anh...

Diệu Lê chợt nghe tim mình đập loạn... ngỡ ngàng đến bàng hoàng. Đúng là Chấn Phong rồi, tại sao anh lại biết cô làm nơi đây nhỉ?

--Diệu Lê, lúc nãy anh gọi em hai lần, bộ em không nghe thấy sao hở?

Diệu Lê lộ vẻ bối rối:

--Dạ có. Em có nghe... nhưng em... không ngờ người gọi là anh. Sao anh biết em làm ở đây vậy?

--Là Hạnh Kiều nói cho anh nghe.

Nghe Chấn Phong nhắc đến Hạnh Kiều, Diệu Lê sa sầm nét mặt. Đoán được tâm trạng của cô, Chấn Phong cười tươi

--Em làm gì tự dưng buồn vậy? Giận Hạnh Kiều chứ gì? Lỗi không phải là ở chỗ đâu. Em đừng giận oan bạn tội nghiệp.

--Anh đến để thanh minh cho Hạnh Kiều à?

--Không phải! Anh có chuyện muốn nói với em, Diệu Lê à, đi uống nước với anh chút nhé.

Uống nước với anh ư? Diệu Lê còn mong gì hơn thế nữa. Cô nhìn anh rồi khẽ gật đầu.

Chấn Phong chọn cái quán thật sang trọng nằm ở góc đường Hai Bà Trưng. Khi anh vừa bước vào, có một số người đưa tay chỉ vào anh xì xầm to nhỏ. Nhiều cặp mắt nhìn về phía hai người. Chấn Phong biết họ đã nhận ra anh là ai, song anh không lấy đó làm quan trọng. Đưa tay kéo ghế mời Diệu Lê ngồi, anh hỏi bằng một giọng thân mật như thể hai người đã quen biết nhau từ lâu.

--Diệu Lê, em dùng chi?

Diệu Lê thăm sung sướng trong lòng. Có năm mơ cô cũng không dám nghĩ đến cuộc gặp gỡ này. Rõ ràng cô đang được ưu đãi. "Anh ấy chú ý đến mình rồi chẳng? Chắc là có nhiều chuyện để nói lắm". Cô đáp thật ngọt ngào:

--Tùy anh gọi đi ! Em uống gì cũng được.

Chấn Phong nói với người phục vụ:

--Cho hai ly sữa tươi và một ít bánh ngọt đi anh!

Người phục vụ gật đầu quay đi. Một lát sau anh ta trở lại với hai ly sữa tươi và một đĩa bánh kem. Chấn Phong mời Diệu Lê:

--Ăn bánh đi em.

Vừa nói anh vừa đặt chiếc bánh vàng rục vào tay cô. Diệu Lê mỉm cười:

--Cám ơn. anh chỉ mới gặp em mà đã đối xử tốt như vậy, chắc là... có chuyện gì đây phải không?

--Dữ ác! Đến bây giờ anh mới thấy được nụ cười của em. Lúc nãy ở công ty ra, trông vẻ mặt của em như đang giận ai vậy? Có phải bức chuyện gì không Lê?

Diệu Lê nhướn đôi mày vòng cung:

--Còn phải hỏi nữa! Là Hạnh Kiều làm em bức chứ ai. Cô ta vừa gọi điện thoại đến công ty em đó.

Chấn Phong lộ vẻ ngạc nhiên:

--Vậy hả? Hạnh Kiều nói gì vậy?

--Ai mà biết. Em mới nhắc máy, nghe giọng nói của cô là em cúp ngay. Vậy mà cô vẫn còn ngoan cố gọi lại nữa. Rốt cuộc... em bỏ ra ngoài luôn.

--Trời đất! Sao em lại làm vậy hả Lê? Bắt Hạnh Kiều cầm điện thoại đợi hoài?

--Anh lo cái gì chứ? Đợi mãi không được thì cô cũng phải bỏ xuống thôi mà. Nếu có ai nghe thấy, họ sẽ nhắc máy lên và cho cô biết rằng em đã về rồi.

--Tại sao em không nghe điện thoại? Biết đâu Hạnh Kiều có thiện ý muốn xin lỗi với em thì sao?

Diệu Lê gật đầu:

--Em biết chứ, em biết là cô ta sẽ nói lời xin lỗi, nhưng em không thèm nghe. Cho cô bỏ cái tật không thật lòng với bạn! Em coi Hạnh Kiều như bạn thân, còn cô thì sao? Cô chỉ coi em như người lạ thôi hà. Chuyện gì cũng giấu giếm em hết. Như vậy còn qua lại với nhau làm gì! Uống công bấy lâu nay em hy

vọng cô ấy là bạn tốt, nào ngờ...

Nói đến đây, Diệu Lê lại lắc đầu, buông một tiếng thở dài. Chấn Phong dịu dàng:

--Làm gì mà lên án bạn mình dữ vậy Lê? Tại sao em không nghĩ rằng Hạnh Kiều làm vậy là vì cô ấy có nỗi khổ...

--Nỗi khổ gì chứ? Kiều biết rõ em đang nghĩ gì mà, trừ phi là... là cô cũng yêu anh.

--Nói tầm bậy! Em chỉ biết nghĩ xấu bạn mình. Thật ra.. Hạnh Kiều rất là thương em đó.

--Anh còn muốn bênh vực cô nữa sao? Ạ! Em biết rồi, hai người...

Chấn Phong khoát tay:

--Em đừng ngồi đó suy đoán bậy bạ nữa được không? Anh với Hạnh Kiều không có quan hệ gì đặc biệt, chỉ là tình anh em mà thôi. Em nghi ngờ Hạnh Kiều giấu em, vậy còn anh? Anh đâu cần phải giấu lòng mình như vậy. Anh thân với cô ấy hơn em mà, có phải không? Diệu Lê à, sở dĩ bạn em chưa dám mời em đến cũng không nói rõ với em cô ở nhà của Chấn Phong là tại vì... anh không muốn như vậy. Hồi Hạnh Kiều mới đến, cô đã biết anh là diễn viên, cho nên anh dặn cô không được nói với bạn bè, người quen, cô không được tùy tiện tiếp khách. Trong chuyện này bạn em không có lỗi, nếu em có muốn trách thì cứ trách Chấn Phong này làm cao. Hôm nay anh cố tình gặp em là để nói cho em biết rõ sự việc. Diệu Lê! Em đừng giận Hạnh Kiều nữa được không? Em hòa với cô ta đi, có được không hả? Diệu Lê cắn môi, cô yên lặng suy nghĩ. Có phải những lời nói của Chấn Phong là thật? Nếu vậy thì Hạnh Kiều không đáng giận chút nào. Chỉ có cô mới là đáng ghét thôi. Chưa chi đã hồ đồ trách bạn. Lòng thì nghĩ như vậy, nhưng ngoài mặt Diệu Lê vẫn còn chưa biểu lộ sự cảm thông. Đưa mắt nhìn Chấn Phong, cô hạ thấp giọng:

--Tại sao anh lại chịu tốn thời gian để nói giúp người ta vậy? Hạnh Kiều không đến nói với em được sao?

--Em còn hỏi nữa à? Hạnh Kiều rất muốn gặp lại em, song cô sợ em còn giận nên không chịu gặp. Bằng chứng còn sờ sờ ra đó! Người ta gọi điện cho em, em còn không tiếp máy kia mà. Hạnh Kiều còn lạ gì cái tính giận dai của em nữa chứ? Mà anh công nhận đó nghe, chuyện này đâu có nghiêm trọng gì lắm đâu, hôm nọ em đừng đừng bỏ đi, nhìn vẻ mặt em lúc đó anh còn phải hoảng nữa đừng nói chi đến Hạnh Kiều.

--Bộ lúc đó... trông em dữ lắm hả?

--Chứ gì nữa, y như là...

Diệu Lê ngắt lời Chấn Phong:

--Thôi đi, anh đừng so sánh em như bà.. chần vậy nghe! Được rồi, được rồi! anh đã nói rõ ràng như vậy thì em hứa không giận Hạnh Kiều nữa. Nhưng mà em có một đề nghị, không biết anh có sẵn sàng đáp ứng hay không?

--Em thử nói ra xem!

--Anh vừa bảo là anh rất ngại chuyện tiếp người ngoài, và lại hơi kỹ lưỡng trong quan hệ, nhưng em là bạn của Hạnh Kiều, vậy hỏi anh em có được ngoại lệ không?

--Ý em muốn nói là... Em có thể lui tới nhà anh để gặp bạn em không chứ gì?

--Còn hơn vậy nữa đó! Em muốn được anh coi em là bạn, tức là.... tức là ngoài Hạnh Kiều ra, em có thể trò chuyện với anh. Nói tóm lại,, thì ... em, anh và cả đều có thể quan hệ thân thiết Anh liệu đáp ứng được nguyện vọng này của em không hả?

Chấn Phong bật cười:

--Chỉ có vậy thôi à? Vậy mà anh còn tưởng chuyện gì ghê gớm lắm. Được! Anh sẵn sàng. Tuy nhiên có cô bạn xinh đẹp thế này, ai dại gì từ chối chứ? Nếu em muốn thì ngay bây giờ em có thể theo anh về nhà. anh bảo đảm với em, Hạnh Kiều sẽ bất ngờ và mừng ghê gớm.

Nghe Chấn Phong nói vậy, Diệu Lê vui hẳn lên cô nói với vẻ hớn hờ:

--Thiệt hả anh? Nói vậy... Hạnh Kiều không biết chiều nay anh đi gặp em hả?

--Làm sao mà biết được. Tuần trước cả có nhờ anh đi làm "quân sự" hòa giải, nhưng anh bận việc liên tục nên quên luôn. Hồi trưa anh sức nhớ nên mới sắp xếp thời gian để làm cho xong nhiệm vụ. Anh không có nói trước với Hạnh Kiều.

--Vậy bây giờ mình về được chưa?

--Em uống hết ly nước đi đã. Để anh gọi chủ quán tính tiền...

Rời khỏi quán nước, Chấn Phong đi cùng Diệu Lê về nhà mình. Cô gái mang trong lòng niềm vui kỳ lạ! Thật không thể tưởng tượng được là lúc cô được gặp thân tượng điện ảnh của mình, lại được anh ta tiếp đãi chu đáo và còn đưa mình về nhà chơi! Duyên kỳ ngộ chăng? Không phải! Người gặp gỡ anh trước là Hạnh Kiều, cô chỉ là tình cờ đến tìm bạn mới được gặp thôi.

--Chấn Phong! Anh dừng lại!

Tiếng kêu như sét của một người con gái cắt ngang dòng suy nghĩ của Diệu Lê, đồng thời một chiếc Cub 86 vọt lên ép xe Chấn Phong khiến anh phải lách sát vào Diệu Lê và cả ba xe cùng đổ lại. Diệu Lê nghe rõ giọng nói không vui của Chấn Phong.

--Mỹ Trân! Là em hả? Đây là ngoài đường phố, em làm gì la to dữ vậy?

Nét mặt Mỹ Trân xanh dờn, không biết là cô đang giận hay đang ghen, nhưng giọng nói của cô đã mất vẻ bình tĩnh:

--Anh còn muốn bắt lỗi em nữa sao? Từ hôm đó đến nay ngày nào em cũng đợi anh quay trở lại! Em đợi anh nói câu xin lỗi, gia đình em đợi anh đưa cô Giao sang tính chuyện cưới xin. Nhưng em đã hoàn toàn thất vọng, dường như anh không quan tâm đến chuyện này thì phải.

--Trân à, Trân! Em để lúc khác nói có được không? Bây giờ mình đang ở ngoài đường, vả lại có cô bạn này ở đây, em không nên...

--Không nên cái gì chứ? Quả tình là em chịu hết nổi rồi. Cô này là ai đây anh Phong? Bạn gái mới của

anh đó hả? Cũng đẹp ghê chứ? Thảo nào anh lại chẳng lơ là chuyện kết hôn với em.

--Mỹ Trân, em bình tĩnh lại đi, cô gái này là...

--Là bồ mới của anh! Đừng trợn mắt nhìn em như vậy, em không nói bậy đâu. Lúc này em chính mắt nhìn thấy anh với cô từ quán nước đi ra, anh không cần giải thích lời thôi gì nữa. Hừ, uống công em coi trọng sự nghiệp nên chưa thể tính chuyện riêng tư được. Hóa ra anh đã vì đàn bà. Được! Sự kiên nhẫn của con người có hạn, em không phí thời gian với anh nữa đâu. Vĩnh biệt anh, Phong ạ....

Dứt lời, Mỹ Trân rồ ga phóng xe đi rất nhanh để lại cho Chấn Phong một nỗi bàng hoàng khôn tả. Anh đứng chết lặng bên cạnh Diệu Lê, còn cô cũng bất ngờ không kém. Cô không nghĩ rằng Chấn Phong có bạn gái. Dường như... dường như cô gái này Diệu Lê đã từng gặp qua. Để cô nhớ xem là gặp ở đâu. À, phải rồi! lần đó cô gái này đi chung với Hạnh Kiều.. Diệu Lê buột miệng hỏi:

--Cô Mỹ Trân đó là ... bạn gái anh hả, anh Phong? Hai người sắp kết hôn rồi hả?

Chấn Phong trầm ngâm giây lâu, rồi đáp:

--Lẽ ra là như vậy... nhưng bây giờ, anh nghĩ đã hết rồi. Thôi, chúng ta tiếp tục vừa đi vừa nói nghe Diệu Lê... Đứng đây hoài, thiên hạ nhìn kỳ lắm.

Diệu Lê đưa mắt nhìn quanh. Quả là có số đông người đang nhìn về phía cô đứng. Nhưng Diệu Lê biết chắc mục tiêu của họ là Chấn Phong chứ không phải là cô. Không hẹn mà cả hai cùng nhìn nhau rồi nổ máy cho xe chạy cùng một lúc. Chấn Phong vẫn chưa hết hoang mang về thái độ của Mỹ Trân. Cô đã thay đổi rồi! Trước đây Mỹ Trân chưa bao giờ xử sự như thế với anh. Cô đã từng chứng kiến cảnh trong phim anh ôm hôn Huyền Vy, rồi sau đó là những bữa tiệc tùng thân mật, Mỹ Trân chưa từng tỏ cử chỉ ghen tuông. Còn bây giờ, anh chỉ đi chung với Diệu Lê, chuyện đó với người bạn bình thường cũng có thể làm được, tại sao cô hồ đồ như vậy chứ?

--Anh Phong này, người yêu của anh đã vì sự có mặt của em mà nổi giận nói lời đoạn tuyệt, em thật thấy áy náy vô cùng. Bây giờ em biết làm sao để giúp anh? Hay là để em....

--Đừng bàn đến chuyện này nữa, Lê! - Chấn Phong chặn ngang câu nói của Diệu Lê - Mỹ Trân đang chuẩn bị kết hôn với người khác, tại cô kiểm chuyện thôi, không mắc mớ gì tới em đâu.

--Ừa! Hai người có tình cảm với nhau, sao anh lại để cô kết hôn cùng người khác vậy. Anh chấp nhận mất người mình yêu mà không thấy đau lòng sao, anh Phong?

Chấn Phong nhăn mặt:

--Đã bảo em đừng nhắc chuyện này, tại sao em nói nhiều vậy chứ? Tuy anh nói sẽ coi em là bạn nhưng chúng ta chỉ mới quen nhau mà, đâu có thân đến mức em phải quan tâm đến đời tư của anh.

Bị Chấn Phong khiển trách thẳng thừng, Diệu Lê ngượng đến đỏ mặt. Cảm giác xấu hổ làm cô cảm thấy cả người sượng trân, chỉ biết im lặng chạy xe không dám nói thêm một lời. Bầu không khí giữa hai người bỗng trở nên ngọt ngào khó tả. Mãi một lúc lâu sau. Chấn Phong mới bình tĩnh trở lại để nhận ra lời nói của mình hơi quá đáng, anh lên tiếng phá tan khoảng không gian u uất đang bao trùm cả hai.

--Xin lỗi nghe Diệu Lê! Anh nóng giận thật vô lý. Đừng buồn anh nghe.

Như chỉ chờ có thể, Diệu Lê liền nói lên suy nghĩ của mình.

--Có gì đâu mà buồn! Em không trách anh đâu anh Phong, chỉ tại em nhiều chuyện, hỏi lung tung, anh bực mình cũng phải thôi. Người xin lỗi lẽ ra phải là em mới đúng.

--em không giận là tốt rồi! Diệu Lê à, lát nữa tới nhà, em đừng kể chuyện này cho Hạnh Kiều nghe nha. Chuyện của anh, anh không muốn mọi người hỏi đến. Nói tóm lại, trong lòng anh không vui nên không muốn làm ảnh hưởng người nhà, em hiểu không?

Diệu Lê gật nhẹ. Trong lòng cô thầm nhen nhúm niềm vui. Chấn Phong tuy đã có người yêu nhưng thực tế cho thấy tình cảm giữa hai người đã bắt đầu rạn nứt, vậy nghĩa là cô có cơ hội đến gần bên anh. Nếu mà được, cô sẽ từ chối chuyện hôn nhân với người bạn trai mà cô đang quen. Nói chung là cũng chưa có gì sâu đậm, do bạn của mẹ cô giới thiệu thôi, từ chối cũng dễ mà. Nghĩ vậy, Diệu Lê nghe reo vui trong lòng, nhưng cô giấu thật kín ý nghĩ của mình để Chấn Phong đừng biết:

--Tới nhà rồi, Diệu Lê! Bộ định chạy luôn sao?

Lời nhắc nhở của Chấn Phong làm Diệu Lê giật mình đạp thắng. Ừ nhỉ, cứ mãi lo suy nghĩ toan tính, suýt chút nữa là cô chạy luôn qua ngôi nhà của Chấn Phong rồi.

Phong đưa tay ấn chuông cửa, anh nhìn thấy dáng vẻ hấp tấp của Hạnh Kiều từ trong nhà chạy ra, nhưng khi nhận ra anh nụ cười của cô bỗng trở nên gượng gạo. Cánh cửa được mở rộng, Chấn Phong đưa tay chỉ vào Diệu Lê đang dắt xe phía sau anh:

--Hạnh Kiều! Em xem anh đưa ai tới đây nè!

Diệu Lê nở nụ cười với bạn:

--Kiều à, chắc bồ bất ngờ lắm phải không? Anh Phong tới chỗ làm đón tôi và năn nỉ giùm cho bồ đó. Nể tình anh là... thần tượng điện ảnh mà tôi hâm mộ, cho nên tôi không giận bồ nữa đâu. Anh Phong còn mời tôi về nhà ăn cơm tối với bồ nè, chắc là bồ không phản đối chứ?

Hỏi xong, Diệu Lê mới chợt nhận ra nét mặt ưu phiền của Hạnh Kiều. Cô ta không có vẻ gì mừng vui đối với cuộc gặp gỡ bất ngờ này, mặc dù đó là điều cô hằng mong đợi. Không nén được tò mò, Diệu Lê hỏi bạn:

--Chuyện gì vậy, Hạnh Kiều? Tôi cảm thấy dường như bồ đang có tâm sự thì phải! Làm gì mà mặt mày ủ dột buồn hiu vậy hả? Tôi đến đây làm hòa với bồ, bồ cũng không cảm thấy vui sao?

Đưa tay vén sợi tóc lòa xòa trước trán, Hạnh Kiều gượng cười:

--Đâu có! Bồ chịu huê làm mình vui lắm chứ. Vào nhà ngồi nghỉ đi, mình đi làm nước nghe Lê!

Dứt lời Hạnh Kiều đi như chạy vào trong. Diệu Lê đưa xe cho Chấn Phong đem dựng bên ghế đá, cô khẽ hỏi anh:

--Hạnh Kiều làm sao vậy, anh Phong? Anh có cảm thấy cổ lạ lưng không hả? Chắc chắn là có chuyện gì rồi.

Chấn Phong cười:

--Anh nghĩ không có gì nghiêm trọng đâu Diệu Lê, em đừng quan trọng hóa vấn đề. Có thể Hạnh Kiều không được khỏe mà thôi. Vào trong nhà ngồi chơi đi em.

Khi Hạnh Kiều trở lên, thái độ cô đã khác hẳn lúc đầu, nét mặt tươi tỉnh, trên môi lại điểm một nụ cười thân thiện:

--Uống nước đi anh Phong, Diệu Lê! Xin lỗi nghe, lúc nãy tại... tôi hơi buồn ngủ nên mới làm cho các người có cảm giác tôi đang buồn bực. Thật ra là không có gì đâu?

Chấn Phong nhướn mày nhìn Diệu Lê:

--Nè, anh nói có đúng không? Hạnh Kiều chỉ buồn ngủ thôi mà, bây giờ gặp lại cô bạn thân này, chắc là mừng đến nỗi cơn buồn ngủ tan biến! Hạnh Kiều à, anh đã làm xong nhiệm vụ của mình rồi, bây giờ giao Diệu Lê lại cho em, hai cô tha hồ mà tâm sự đi há! Anh mệt rồi, muốn lên phòng ngả lưng một chút, Diệu Lê, em ở chơi tự nhiên nha. Hôm khác anh sẽ nói chuyện với hai em nhiều hơn.

Diệu Lê "dạ" nhỏ, lòng luyến tiếc nhìn theo Chấn Phong. Cô không muốn anh đi chút nào. Không có anh, cô ở lại có vui gì đâu chứ. Nhưng dù sao cũng đã lỡ tới đây rồi, chẳng lẽ cô chỉ vì Chấn Phong mà không nghĩ đến người bạn thân của mình hay sao?

Diệu Lê tự nhiên bung ly nước đưa lên miệng hớp một ngụm, cô bất chợt rùng mình kêu to:

--Úi trời! Chưa quá vậy, Hạnh Kiều! Bộ bồ không có cho đường vào hay sao?

Hạnh Kiều nghe vậy liền cầm ly nước còn lại của Chấn Phong hớp một chút rồi nhăn mặt:

--Phải há! Chưa thật đó. Chắc là tôi quên bỏ đường rồi... chờ chút nghe Diệu Lê, để tôi đi lấy...

Khi Hạnh Kiều trở lên với hũ đường trong tay Diệu Lê lườm bạn:

--Có phải là bồ quên thật không? Hay cố ý "chơi" người ta vậy hả?

--Đâu có! Tôi quên thiệt mà. Nè, bồ ném thử xem, đâu phải chỉ có ly của bồ, ly của anh Phong cũng vậy chứ bộ? Cũng may là anh không có uống, nếu không thì.. trời ơi! Tôi thật là đoảng tính.

Diệu Lê nhìn đăm đăm gương mặt như thất thần của Hạnh Kiều:

--Thật ra bồ không phải đoảng tính! Chắc hẳn là đang bị phân tâm. Là bạn với nhau, tôi còn lạ gì tính nết bồ nữa chứ. Nói cho tôi biết đi Kiều, có chuyện gì làm bồ khổ tâm? Tình yêu hay là công việc hở? Mặc cho bạn cố tình tra vấn, Hạnh Kiều vẫn một mực lặng thinh. Cô không muốn Diệu Lê biết được quan hệ thân mật giữa cô với Trường Minh, vì nỗi buồn của cô cũng bắt đầu từ đó. Thật Hạnh Kiều nín lặng, Diệu Lê chép miệng:

--Nếu bồ không muốn nói thì thôi, cứ giữ nỗi buồn khổ trong lòng, Diệu Lê này không ép bồ phải nói. Nhưng mà tôi cảm thấy hơi buồn. Đã là bạn bè, tại sao lại không tin nhau nhỉ?

--Không phải tôi cố ý giấu bồ, nhưng tôi thực sự không có chuyện gì, đôi khi buồn vu vơ vậy thôi.

--Nỗi buồn hiện tại của bồ.. có liên quan đến Chấn Phong không hả?

--Không! Không có thật mà, Diệu Lê đừng có quá đa nghi.

Diệu Lê gật gù:

--Hỏi cho vui vậy thôi chứ tôi biết bạn gái anh Phong rồi. Cô ta tên Mỹ Trân, xem tướng mạo cũng dễ thương lắm đó.

Hạnh Kiều giật mình ngó bạn:

--Sao bồ biết vậy? Không lẽ....

--Nè, Chấn Phong ảnh không có nói với mình đâu nha. Tại vì... lúc nãy anh ấy đi uống nước với mình, cổ bắt gặp nổi cơn ghen đòi đoạn tuyệt cho nên mình mới biết.

Diệu Lê nói xong mới chợt giật mình. Ồ! Không xong rồi, Chấn Phong đã dặn cô đừng tiết lộ chuyện này mà. Chết rồi! Sao cô lại sơ ý thế nhỉ? Anh ấy mà biết được cô nhiều chuyện, chắc chắn là sẽ giận cho coi.

Cầm lấy tay bạn, Diệu Lê cẩn thận dặn dò:

--Hạnh Kiều à, anh Phong dặn mình đừng nói với bạn chuyện này, nhưng mà mình đã lỡ nói ra rồi, bạn đừng để anh ấy biết nhé.

Hạnh Kiều buồn bã đáp:

--Mình không nhiều chuyện như bồ tưởng vậy đâu. Cũng chính vì biết Chấn Phong đã có người yêu, cho nên tôi mới không nói với bồ là tôi quen biết ảnh. Tôi chỉ sợ làm bồ thất vọng mà thôi.

Diệu Lê chưng hửng:

--Ủa! Nói vậy không phải là anh Phong không cho bồ tiếp bạn ở nhà ảnh hay sao? Anh ấy nói với tôi vậy mà...

Hạnh Kiều ngơ ngác nhìn bạn:

--Bồ nói gì, tôi không hiểu.

Diệu Lê bèn thuật lại những lời Chấn Phong nói với cô. Nghe xong, Hạnh Kiều đã hiểu ra câu chuyện, cô càng thêm cảm kích cách xử sự của Chấn Phong. Thì ra anh đã tự nhận lỗi về mình để tình bạn giữa cô và Diệu Lê dễ dàng hàn gắn lại. Tuy nhiên, Hạnh Kiều không muốn Chấn Phong bị hiểu lầm, thật ra anh đâu có làm cao mà ngược lại anh rất là khiêm tốn.

Hạnh Kiều nói với bạn:

--Diệu Lê à, anh Phong vì muốn tốt cho mình nên mới nói vậy thôi, thật ra ảnh đâu có cấm đoán mình chuyện đó. Chỉ tại mình thấy ảnh đã có chị Mỹ Trân, lại nghe bác sĩ Giao nói họ quen nhau sáu năm rồi, mình nghĩ... tình cảm đó không dễ gì phai nhạt. Cho nên mình mới giấu bồ thôi. Có lẽ... anh Phong ảnh sợ làm tổn thương đến tình cảm của bồ, cho nên ảnh mới nhận là như vậy.

--Thế à? Bộ.. bộ Hạnh Kiều nói cho ảnh biết tâm sự của tôi rồi đó hả?

--Phải! Tại vì lúc ấy bồ giận tôi, nên tôi phải nói thật để mà cầu cứu ảnh.

Mặt Diệu Lê chợt đỏ rần lên, cô nhéo vai Hạnh Kiều thật mạnh khiến Hạnh Kiều kêu lên đau đớn:

--Ui da! Bồ làm gì vậy?

--Còn hỏi nữa hả? Anh Phong biết tâm sự của tôi rồi, làm sao mà tôi dám gặp anh nữa chứ? Quê muốn chết luôn...

--Có gì đâu mà quê? Đó là những chuyện lúc trước, nó đã qua rồi mà. Bỏ bây giờ đã có bạn trai, gặp anh Phong cũng đâu cần mắc cỡ.

--Xi.... bộ bỏ tưởng tôi sẽ lấy người con trai đó hả? Chỉ mới quen thôi mà, tôi có thể chối từ. Lẽ ra... lẽ ra anh Phong có bạn gái thì tôi không nên quen, nhưng bây giờ... bây giờ tôi được biết là... hai người họ cũng đã chia tay nhau rồi. Anh Phong còn nói với tôi là cô Mỹ Trân đó sẽ kết hôn với người khác. Vậy thì tôi có cơ hội làm bạn với anh rồi, bỏ nghĩ có đúng hôn?

Hạnh Kiều tròn mắt nhìn Diệu Lê, bạn của cô không có vẻ gì là nói đùa cả. Thật không thể tưởng tượng được... cuộc đua tình này rồi sẽ về đâu, Diệu Lê lay vai bạn:

--Kiều à, bỏ có ý kiến gì đi, sao lại cứ nhìn tôi chăm chăm vậy hả? Ê, bỏ đừng nói với tôi là bỏ cũng yêu Chấn Phong nha! Tội mình là bạn thân với nhau, nếu có sự tranh chấp về tình cảm sẽ làm cho đôi bên khó xử lắm.

Hạnh Kiều thoáng buồn, cô nói để Diệu Lê yên tâm:

--Đối tượng của tôi không phải là một người nổi tiếng, bỏ đừng lo, tôi không dám nghĩ đến Chấn Phong đâu. Nhưng tôi thấy lo giùm bỏ đó. Lê à, tại vì.. anh Phong ảnh số đào hoa lắm, ngoài Mỹ Trân ra, anh còn có Huyền Vy. Cô ta là diễn viên điện ảnh, họ thường đóng phim chung nên quan hệ rất thân. Tôi sợ là.. bỏ sẽ thất bại.

Diệu Lê nói với vẻ tự tin:

--Chưa chắc đâu... Nói tóm lại là tôi không bỏ cuộc. Có gì bỏ làm hậu thuẫn giùm nha. Bây giờ tôi phải về, kéo mẹ tôi lại mắng cho một trận vì đi làm về muộn. Kiều à, bỏ gọi anh Phong ra đây để tôi từ già.....

--Ồ, đợi chút xíu nghe.

Hạnh Kiều đi lên phòng Chấn Phong nhưng gọi mãi vẫn không nghe tiếng anh đáp lại.

Cô tìm khắp quanh nhà cũng chẳng thấy bóng dáng anh đâu. Cô quay xuống phòng khách nói với Diệu Lê.

--Chắc anh ấy ngủ rồi Lê ạ! Bỏ cứ về đi, để tôi nói lại cho.

Diệu Lê đứng lên:

--Vậy tôi về nha! Sau này mình còn gặp nhau dài dài đó...

Diệu Lê đi rồi, Hạnh Kiều ngồi chết lặng với nỗi buồn trống vắng. Đồng hồ đã đánh nhạc báo hiệu bảy giờ tối rồi, mà Trường Minh vẫn chưa về nhà, cô không biết ngày nay anh đi đâu?

Nhớ lại buổi sáng, lúc chuẩn bị đi làm, Trường Minh bỗng nhận được lời nhắn tin trên máy, thế là bỏ mặc cô đứng đợi bên ngoài, anh quày quả vào nhà gọi điện thoại. Năm phút sau, anh trở ra vẫy một chiếc tắc xi, ấn Hạnh Kiều ngồi vào đó và nói:

--Em đi đỡ xe này đến trường nghe, anh có việc phải đi ngay, chiều anh sẽ đến đón. Bác tài à, làm ơn đưa cô đến trường mẫu giáo giùm. Cảm ơn!

Trả tiền trước cho người tài xế, anh vội vàng phóng xe đi ngay không thèm biết đến nỗi buồn trong cô. Chưa bao giờ cô thấy anh như vậy. Không biết việc gì quan trọng với anh đến nỗi anh không thể đưa cô tới trường như từ trước đến giờ anh vẫn đưa đón cô. Hạnh Kiều đến trường với cõi lòng trĩu nặng. Buổi trưa vào giờ nghỉ, cô gọi điện đến sở của Trường Minh và được biết anh không có đi làm. Chiều hôm nay anh cũng không đến đón cô như đã hứa.. Hạnh Kiều cứ đợi mãi... đợi mãi cho đến lúc bác sĩ Kim Giao chạy ngang nhìn thấy và chở cô về nhà. Ăn xong bữa cơm chiều, bác sĩ Giao đi trực ở bệnh viện. Hạnh Kiều nhin ăn đợi Trường Minh nhưng anh vẫn không về. Rồi Chấn Phong đưa Diệu Lê tới... Bây giờ bạn cô cũng đã về rồi còn Trường Minh thì không thấy tăm hơi. Cô đang mong điện thoại của anh, người gì đâu mà vô tình quá đỗi. Không biết người ta đang lo lắng cho mình... đang ghét ghê! Anh Minh à, em giận anh thật đó.

--Hạnh Kiều!

Tiếng gọi thật dịu dàng làm Hạnh Kiều mừng quỳnh - Anh về rồi hả anh Minh? Nhưng, không phải! Trước mặt cô là Chấn Phong chứ không phải Trường Minh. Hai anh em họ có giọng nói giống nhau ghê vậy...

--Em đang đợi Trường Minh đó hả?

Hạnh Kiều cúi mặt thật thấp. Cô không muốn Chấn Phong nhìn thấy cô buồn. Cô không muốn anh biết được rằng cô đang yêu.

--Dạ, đâu có! Em chỉ ngồi chơi thôi. Anh chưa ngủ sao, anh Phong? Lúc này...

Không để cô nói hết, Chấn Phong ngắt lời:

--Anh biết, lúc này anh có nghe em gọi, nhưng anh trả lời điện thoại với Huyền Vy nên không lên tiếng được. Diệu Lê chỉ muốn chào anh để về chứ gì? Không gặp cũng không sao mà. Hôm khác cô còn đến, lo gì phải không?

--Anh biết hết rồi hả?

--Anh đoán được nhưng em đừng hứa là sẽ giúp Diệu Lê nghe. Cứ để mọi việc diễn tiến tự nhiên, anh biết cách đối phó mà. Anh thấy Diệu Lê cũng không phải là hạng người cố chấp. Hai người làm bạn với nhau cũng tốt thôi. Miễn em đừng hứa ầu là được. Sao? Bây giờ bạn em đã về rồi, thành thật khai báo với anh đi, em đang buồn chuyện gì vậy hả?

Hạnh Kiều giật mình:

--Dạ đâu có! Em có chuyện gì buồn đâu anh.

Chấn Phong nhìn cô cười cười:

--Còn chối nữa à? Em không giấu anh Phong được đâu. Mau nói ra đi, biết đâu anh sẽ giúp được em.

Hạnh Kiều lắc đầu:

--Có gì đâu mà phải giúp em? Em không có buồn thật đó mà.

--Không có phải hông? Vậy tại sao không ăn cơm hờ? Thiếu một người, em nuốt không trôi chứ gì? Để anh tìm nó giúp em nha.

Chấn Phong vừa mở máy điện thoại cầm tay Hạnh Kiều đã khoát tay lia lịa:

--Đừng! Đừng làm vậy anh Phong!

--Em không muốn hả? Cũng được! Vậy bây giờ ăn cơm được chưa? Anh đói bụng lắm rồi đó. Kiều ăn chung với anh luôn nghe.

--Em sẽ dọn cơm cho anh ăn, nhưng em thì em no rồi anh ạ. Ở trường hồi chiều em ăn chút cháo rồi.

--Nhìn vẻ mặt em kìa! Nói dối không quen thì đừng nói, em tưởng anh dễ gạt lắm à? Thôi, đi dọn cơm đi... nhớ lấy hai cái chén đó nha.

Hạnh Kiều không biết nói sao, đành phải làm theo lời Chấn Phong. Tâm trạng cô không vui làm sao ăn ngon miệng cho được. dù Chấn Phong gấp thức ăn cho cô đầy chén, cô vẫn thấy mình nuốt không trôi. Ăn được gần nửa chén, Hạnh Kiều đành buông đũa.

--Em không ăn nữa đâu, anh Phong! Anh ăn đi, lát nữa em sẽ quay lại dọn rửa...

Nói đoạn Hạnh Kiều đi như chạy về phòng, và nằm vật ra giường, nước mắt tuôn ướt gối. Trường Minh, giờ này anh ở đâu? Tại sao không về nhà, có biết là em đang mong hay không? Em đã quen có anh bên cạnh vào những bữa chiều, bây giờ vắng anh, em cảm thấy như mình đang bị bỏ quên vậy! Tại anh tất cả đó, Trường Minh, anh gieo vào lòng em bao kỷ niệm, làm em nhớ em buồn, để rồi anh Phong cũng nhận biết được nỗi lòng em. Ngày mai là ngày chủ nhật, anh hứa dẫn em đến chơi khu du lịch Suối Tiên, không biết anh còn nhớ không mà không về nhà sớm... Nếu đêm nay anh không về... ngày mai chuyển đi sẽ ra sao? Em ghét ai thất hứa lắm, biết không?

Suy tư, lo buồn rồi Hạnh Kiều cũng mệt mỏi thiếp dần vào giấc ngủ. Hạnh phúc đến cùng cô trong mơ. Cô thấy Trường Minh nói yêu mình và đeo vào tay cô nhẫn đính hôn. Nào mấy ai ngờ mộng thì đẹp nhưng thực tại lại quá phũ phàng.

Hạnh Kiều giật mình tỉnh giấc khi nghe tiếng xe của Trường Minh đỗ lại trước cổng nhà. Cô vội vàng choàng dậy. Trời ơi! Anh về khuya vậy ư? Mười hai giờ đêm, chắc là gặp bạn rồi lại nhậu nhẹt đây... Không kịp xỏ dép, Hạnh Kiều đi chân trần ra ngoài. Vừa đặt chân xuống nấc thang đầu tiên, Hạnh Kiều đã khựng lại khi nhận ra bên dưới nhà sáng đèn và Chấn Phong cũng vẫn còn thức. Anh đang nói chuyện với Trường Minh. Hạnh Kiều vội lúi lại nghe ngóng.

--Anh hai, khuya quá rồi mà anh chưa ngủ sao? Ít khi thấy anh thức khuya như vậy.

Chấn Phong nhướng mắt nhìn Trường Minh.

--Anh cũng ít thấy em về khuya như vậy. Hôm nay em không đi làm, vậy em đi đâu từ sáng đến giờ hả? Trường Minh mỉm cười:

--Hôm nay lại có vụ điều tra sinh hoạt của em nữa cơ đấy. Lẽ ra thì em định để sáng mai mới nói, cho

nhà mình ai nấy bất ngờ, nhưng bây giờ anh hỏi gấp như vậy em cho anh biết luôn. Anh hai à, Phụng Như về rồi đó.

Chấn Phong ngẩn người:

--Em bảo sao Phụng Như đã về rồi? Sao từ qua giờ em không cho anh biết?

--Ha, đã bảo là dành sự bất ngờ mà. Cô út còn chưa biết nữa đó. Hồi sáng này vừa nhận được tin em vội ra phi trường đón cô ngay. Máy bay đến trễ hơn giờ qui định, đến gần mười giờ mới đón được Phụng Như. Sau đó em đưa cô về nhà, cùng ăn cơm với gia đình bên đó.. Đến ba giờ tối em đi chơi. Lâu quá mới gặp lại nên chơi khuya vậy đó. Em không nghĩ giờ này mà anh còn thức đợi, thành thật xin lỗi nha, anh hai.

--Người mà em xin lỗi không phải là anh đâu, Trường Minh! Không phải anh mong đợi em mà là một người khác. Cả ngày nay người ta cứ bồn chồn, ngay cả bữa ăn chiều cũng bỏ, đến tối lại chui vào phòng mà khóc, bây giờ thì đã ngủ quên rồi.

--Anh muốn nói ai vậy, anh hai?

--Nhà này em thân mật với ai, em tự biết mà, sao lại hỏi anh chứ?

--Anh muốn nói đến Hạnh Kiều đó hả? Cô ta đợi em sao?

Chấn Phong có vẻ bức bối:

--"Cô ta đợi em sao?" Một câu hỏi hết sức vô tình. Trường Minh à, em đang hoang mang một chút được không? Ngay từ đầu anh đã nói với em rằng người ta là con gái nên rất thương nhẹ dạ, dễ tin. Em lại gần gũi và chiều chuộng quá mức, lại còn đưa đón cô đi làm đi chơi... Thử hỏi cô gái nào mà không xao xuyến chứ? Bây giờ gặp lại người yêu, tự nhiên bỏ rơi cô không một lời nhắn nhủ, cô đang buồn bã lắm, em có biết hay không? May là cô chưa biết em có bồ, nếu biết thì... thật là anh không dám nghĩ nữa đó Minh à.

--Biết rồi thì sao? Trời ơi! Nghe giọng nói của anh, làm như là em có lỗi với Hạnh Kiều vậy! Em có hứa hẹn gì với cô đâu chứ. Từ đầu chí cuối, em chỉ xem Hạnh Kiều như người bạn, à mà không, như là một cô em gái vậy thôi. Em đâu có bày tỏ tình cảm gì đặc biệt... Bộ là con trai thì không được đưa đón, không cùng đi chơi với em gái được à?

--Được thì được, nhưng em với Hạnh Kiều đâu phải là anh em ruột. Thân mật quá cô ta sẽ hiểu lầm, sẽ ngộ nhận đó là tình yêu. Ngay từ đầu anh đã khuyên em nên cảnh giác chuyện này nhưng em đâu có chịu, lại còn nói là không có gì đâu. Bây giờ thì em thấy rồi đó. Mới vắng em một ngày, Hạnh Kiều đã ra vào không yên. Mai một khi cô biết mất em, không hiểu cô làm sao chịu đựng được đây.

--Anh làm gì mà nghiêm trọng vậy, anh hai? Hạnh Kiều mới quen biết với em đây thôi, chắc cũng không đến nỗi phải khổ... Thôi được, để em nói rõ với cô, để sau này khỏi rắc rối tơ tình...

Trường Minh nói xong dậm bước đi nhưng Chấn Phong đã nhanh nhẹn chụp vai anh níu lại:

--Em đi đâu vậy? Nửa đêm nửa hôm vào phòng đánh thức Hạnh Kiều à? Em định sẽ nói gì với cô?

Nói là em không hề yêu thương cô ấy, rằng em đã có bạn gái từ lâu chứ gì. Trường Minh, em đừng làm những chuyện điên rồ. Hạnh Kiều đang mong đợi em về, cô chưa kịp biểu lộ vui mừng thì đã bị em làm tuyệt vọng, em thử nghĩ coi cô có chịu nổi hay không?

--Vậy thì anh muốn gì ở em? Không nói ra thì anh trách móc, giờ nói ra anh lại không cho. Biết làm sao cho anh vừa bụng bây giờ. Người ta đi chơi vui vẻ biết bao nhiêu, tưởng đêm nay sẽ mơ nhiều mộng đẹp, ai ngờ vừa mới về đã bị anh làm mất hứng rồi. Thôi để em đi ngủ cho xong.

--Trường Minh! Em đứng lại đó.

--Chuyện gì nữa đây anh hai? Anh làm ơn để em đi ngủ, sáng mai còn phải tới nhà đón Phụng Như. Cô sẽ ăn cơm trưa ở nhà mình vào ngày mai đấy ông anh à.

--Vậy thì em không cần phải nói gì với Hạnh Kiều, sự xuất hiện của Phụng Như vào sáng mai sẽ khiến cho cô tự hiểu lấy, nhưng dù muốn dù không thì trong chuyện tình cảm phức tạp này phần lỗi thuộc về em. Ít nhất em cũng phải gánh một phần trách nhiệm. Phải lựa lời cho khéo để mà giải thích, cố gắng đừng làm tổn thương tình cảm của Hạnh Kiều. Hừ, phải lúc đầu em chịu nghe anh, nói rõ là coi cô như em gái, rồi thỉnh thoảng nhắc tới Phụng Như, thì đâu đến nỗi nào người ta làm lẫn....

Trường Minh nhăn mặt:

--Khô quá! Ai mà biết xảy ra cơ sự này. Anh cứ ở đó cần nhẫn nại! Thôi được, em hứa với cô, an ủi cho cô với bớt ưu phiền. Anh đi ngủ đi anh hai. Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi mà. Em về phòng trước nhé. Hạnh Kiều chỉ nghe đến đó, cô vội vã thối lui vào phòng, chốt chặt cửa và nằm khóc. Cô thật sự không ngờ là Trường Minh đã có người yêu. Vậy mà cô lại dành trọn trái tim cho a h, để bây giờ ôm lấy nỗi bẽ bàng. Nước mắt Hạnh Kiều rơi ướt gối, cô nghe bờ môi mình mặn đắng nỗi xót xa. Trường Minh! Tại sao lại tàn nhẫn với em thế hở anh? Có người yêu rồi sao anh không nói lại còn tạo điều kiện để cho em thêm dẹt mộng tình, để bây giờ mộng tàn, tim vỡ, kỷ niệm nhạt nhòa rồi đau khổ chỉ mình em. Ngày mai... anh đưa người yêu đến nhà. Anh sẽ cùng người ta vui vẻ nói yêu thương, còn em, em sẽ thu mình lại trong góc vắng vẻ đời rồi âm thầm nhỏ lệ, khóc cho sự khờ khạo của mình, khóc cho một cuộc tình đã xa... Yêu là như thế đó, chỉ có hai con đường gạt hái, hoặc là hạnh phúc với tình hồng, hoặc là đau khổ với cô đơn... Và em đã trót lỡ lầm đi con đường xấu nhất. Hết rồi, giấc mộng đẹp đời em đã vỡ tan..

Gặp gỡ làm chi để vấn vương?

Tại sao đôi lứa chẳng chung đường

Thôi đành chôn giấu bao kỷ niệm

Để lại tim em một nỗi buồn...

Đi chợ về, Hạnh Kiều đã nhìn thấy một người con gái đẹp ngồi bên cạnh Trường Minh trong phòng khách, đang nói cười vui vẻ với bác sĩ Kim Giao. Trên bàn là một đồng quà đã được gói sẵn, có lẽ là quà tặng của cô ta dành cho mọi người trong gia đình Trường Minh.

Vừa nhìn thấy Hạnh Kiều, Trường Minh đã đi lại vui vẻ kéo tay cô:

--Hạnh Kiều, em đi chợ về rồi đó hả? Lại đây, lại đây anh giới thiệu với em... Hạnh Kiều à, cô này là Phụng Như - bạn gái anh. Cô mới đi du lịch nước ngoài về nên ghé thăm người nhà mình đó. Như à, đây là Hạnh Kiều, quê ở Gò Công lên thành phố làm việc, được cô út của anh đỡ đầu, hiện tại cô ở đây và làm em gái của tụi anh.

Phụng Như nhướn miệng cười để lộ chiếc răng khểnh thật dễ thương.

--Vậy sao? Hân hạnh được làm quen Hạnh Kiều! Xin lỗi nha, tôi không biết cô có mặt ở đây nên không có chuẩn bị quà, mong cô thông cảm... À, phải rồi, hay là cô đeo chiếc vòng cẩm thạch đi nha... Tôi mua nó ở Thái Lan đó, bây giờ tặng lại cô. Tôi nghĩ chắc là cô đeo vừa, coi như là tặng vật chị em mình làm quen, cô nhận đi há!

Phụng Như vừa nói vừa tuột chiếc vòng màu xanh lý ra khỏi tay để đeo cho Hạnh Kiều, nhưng chiếc vòng chỉ vào được đến nửa bàn tay thì bị chật khiến Hạnh Kiều nhăn mặt kêu đau. Chấn Phong thấy vậy liền nói:

--Thôi đi, nếu không vừa thì đừng cố sức. Hạnh Kiều chịu đau không nổi đâu. Phụng Như, cô lấy ra đi.

--Không sao đâu, gần được rồi nè. Chị Kiều à, chị để tay thấp xuống một chút nữa, ờ, sắp được rồi... Ráng chút xíu nha.

--Ai da!

Đau quá nên Hạnh Kiều hét lên và rút vội tay của mình về, chiếc vòng rơi khỏi tay Phụng Như rơi xuống gạch vỡ đôi, Phụng Như kêu lên:

--Trời ơi! Bể rồi! Chị Kiều à, sao chị giật tay về vậy chứ. Chiếc vòng này tôi mua mấy trăm ngàn lận đó, tôi có nhã ý tặng chị để làm quen, không ngờ lại vỡ đôi thế này... thật đáng tiếc.

Hạnh Kiều lúng túng vừa xoa tay vừa cúi mặt không dám nhìn lên.

--Xin lỗi nha cô Như, tôi không cố ý đâu, chỉ tại... cổ tay tôi đau quá chịu không nổi nữa...

--Ừ, cũng phải ha! bàn tay chị to bè như vậy, cả cổ tay cũng lớn gấp đôi tôi, chẳng trách đeo chiếc vòng không lọt. Nè, bộ ở quê chị làm công phải không? Tôi nghe nói mấy người làm nghề nông dân chân tay to lắm...

--Thôi đủ rồi. Người ta đeo không vừa thì thôi, cô phân trần chi cho lắm lời vậy hả? Hạnh Kiều à, em đem giỏ thức ăn xuống bếp đi, tám giờ hơn rồi đó.

Chấn Phong vừa nói vừa đẩy Hạnh Kiều đi. Xuống tới bếp, vừa đặt giỏ thức ăn xuống nền gạch, Hạnh Kiều chịu hết nổi bởi sự kích động vừa rồi, cô đưa hai tay ôm mặt nức nở khóc. Thật nhục nhã cho cô. Không biết phận mình, lại đi yêu người con trai đó... Cô làm sao xứng đáng với Trường Minh. Cô

có cái gì bằng Phụng Như đâu chứ. Người ta vừa đẹp vừa giàu, lại thông minh sắc sảo. Phận gái quê mùa như cô tranh sao lại người ta mà bày đặt yêu đương? Rõ ràng Phụng Như muốn cho cô xấu hổ đây mà... cũng tại mình, tại mình hồ đồ, nông nổi nên ngày nay mới chịu nỗi đắng cay này... Càng nghĩ Hạnh Kiều càng cảm thấy trái tim mình đau nhói. Những giọt lệ hờn tủi chảy tràn qua kẽ tay cô. Trời ơi! Cô biết phải làm sao bây giờ? Trường Minh, anh ác lắm! Tại sao anh không nói thật với em? Anh đùa giỡn tình cảm của người con gái dại khờ này, bây giờ em chuốc khổ, chắc là anh vui lòng lắm phải không anh?

--Đừng khóc nữa, Hạnh Kiều! Lau lệ đi em.

Một bàn tay vỗ nhẹ nhẹ lên bờ vai cô. Hạnh Kiều vừa ngẩng lên đã thấy chiếc khăn tay đưa ra trước mặt, vẫn là giọng nói êm dịu của Chấn Phong:

--Anh thật không ngờ.. cô gái đó lại quá quắt như vậy! Miệng lưỡi ngọt ngào mà bụng dạ thì... nhưng không sao! Để cho Trường Minh có dịp nhận xét thêm về người mình lựa chọn. Hạnh Kiều à, đừng để tâm chuyện đó nghe em. Quên hết đi há! Đâu, đưa bàn tay lúc nãy anh xem nào...

Hạnh Kiều hoảng hốt giấu vội tay trái về phía sau lưng:

--Anh định làm gì vậy?

--Coi em kìa! Làm gì mà hoảng sợ đến thế, anh Phong chứ có phải Phụng Như đâu. Anh chỉ muốn coi tay em có bị làm sao không?

Hạnh Kiều lắc đầu:

--Cám ơn anh! Em không sao cả. Đeo vòng thôi mà, không lẽ bị thương sao?

--Không có gì thì đưa đây cho anh xem! Ngoan đi nào! Nếu không anh sẽ bỏ mặc em đó nghe.

Hạnh Kiều vẫn ngoan cố lắc đầu:

--Em đã nói không có gì mà. Anh Phong này kỳ ghê!

--Bây giờ anh đếm nghe, nếu tới tiếng thứ ba em không đưa tay ra thì anh dùng đến áp lực đấy. Có đưa không nè? Một... hai... ba...

Chấn Phong vừa dứt tiếng đếm thứ ba thì Hạnh Kiều hoảng sợ chìa bàn tay ra trước mặt anh. Khúc gân cổ tay cô đỏ ửng và hằn lên một lần ngang làm trầy xước cả da tay... Chấn Phong khẽ lắc đầu đoạn lấy dầu xanh xoa cho cô. Nhìn chỗ đau, Hạnh Kiều lại nghĩ đến sự việc lúc nãy, nước mắt cô ứa ra, rơi xuống nóng hổi trên tay Chấn Phong. Anh nhẹ nhàng khuyên cô:

--Em đừng khóc nữa Hạnh Kiều à! Mọi chuyện rồi sẽ qua nhanh thôi. Tình yêu mà kẻ trước người sau là chuyện thường tình. Ở đời này những chuyện tình tay ba đâu phải là không có chứ. Dĩ nhiên là có kẻ được người không, nhưng thất bại đâu có nghĩa là mất hết. Em không đặt cảm tình sai chỗ, chỉ là kẻ đến muộn mà thôi. Vậy thì em quên nó đi Kiều ạ! Trên đời này không chỉ có một Trường Minh đâu em.

--Em... em khờ quá phải không, anh Phong? Anh có thấy khinh em không hả? Anh có cười em không?

--Nói tầm bậy không hà? Yêu một người đâu thể gọi là khờ, càng không có gì đáng khinh cả. Tình yêu

tự bản thân nó muôn hình vạn trạng, cầu khẩn van xin ai đâu mà sợ bị rẻ khinh. Còn nữa, Hạnh Kiều biết không, anh không quen cười trên nỗi đau của người khác. Anh không hề nghĩ xấu em đâu, em đừng tự biến mình thành con người nhu nhược chỉ biết khóc như vậy! Tin anh đi, nỗi buồn nào rồi cũng sẽ phải tan. Miễn là em đừng nghĩ đến những chuyện làm em không vui nữa. Em đã khóc cả đêm qua rồi, còn chưa đủ hay sao?

Hạnh Kiều đưa khăn chấm nước mắt, cô ngược nhìn Chấn Phong không giấu vẻ ngạc nhiên.

--Anh Phong à, sao.. sao chuyện gì của em anh cũng biết hết vậy?

--Bộ lạ lắm à? Em sống trong căn nhà này chứ ở đâu xa mà anh không biết. Thường ngày em thấy anh lo đọc kịch bản, rồi lại đến phim trường, tưởng rằng anh không để ý đến những gì chung quanh mình hay sao? Anh Phong của em đâu đến nỗi vô tâm dữ vậy? Thôi, nghe lời anh đi nha, đừng khóc nữa, cố gắng bình tâm lại, em sẽ thấy không có vấn đề gì lớn để phải bi quan đâu. Nè, soạn giở lấy thức ăn ra đi. Anh lên phòng thay áo rồi sẽ xuống giúp em một tay, Kiều nhé.

Dứt lời, Chấn Phong quay trở lên. Hạnh Kiều lấy rổ soạn thức ăn, cô cố gắng kiềm chế để nước mắt đừng tuôn chảy. Nhưng lòng cô vẫn trĩu nặng nỗi buồn và tim cô thổn thức cơn đau. Mà không đau sao được khi mộng đẹp bỗng chốc vỡ tan, hy vọng đã biến thành tuyệt vọng. Làm sao mà tránh khỏi nỗi buồn, khi yêu người, người lại chẳng yêu ta! Người ta chỉ coi cô như em gái, còn cô thì dệt mộng thêu hoa, còn tưởng là lời yêu chưa dám ngỏ... Thì ra trái tim chàng đã có một bóng hình xứng lứa vừa đôi. Hôm nay nếu không có Chấn Phong, Hạnh Kiều không biết mình sẽ phải đối phó chuyện này ra sao, đi lang thang ngoài đường ha yla trốn vô phòng mà khóc. Tất cả đều không có nghĩa gì? Trường Minh bây giờ có để ý gì đến cô đâu. Bên anh đang có nàng tiên kiều diễm, anh bận lo săn sóc bạn tình, thời gian đâu mà quan tâm người khác... Hạnh Kiều thật không ngờ lần đầu bước vào yêu cô lại rơi vào cảnh trái ngang này... chưa biết được vị ngọt tình yêu thì đã nếm mùi đắng cay của khổ đau và nước mắt. Cô tự hỏi có phải những gì không may mắn trên đời đều là dành cho cô hay không?

--Ái da!

Tâm trí mãi lo nghĩ đến nỗi thất vọng vì tình, Hạnh Kiều sơ ý để lưỡi dao cửa trúng ngón trỏ một lần ngọt xót. Dòng máu đỏ chảy tràn theo vết đứt nhỏ giọt xuống nền gạch làm cho cô hoảng sợ thốt lên. Ngay lúc đó, Trường Minh xuống tới, thấy vậy anh chạy đến bên cô.

--Đứt tay hả, Hạnh Kiều? Sao em lại sơ ý quá vậy?

Nói đoạn anh chụp lấy bàn tay Hạnh Kiều, cô tức giận xô anh té ngồi xuống nền gạch.

--Anh đi đi, đừng có đụng tới tôi.

--Em sao vậy, Hạnh Kiều? Sao em lại nổi giận với anh? Tay em chảy máu nhiều rồi kìa. Để anh...

--Không cần! - Hạnh Kiều nói như hét - Anh lên nhà đi, mặc kệ tôi.

--Hạnh Kiều, anh...

--Tôi đã nói không cần anh lo, anh làm ơn đi khỏi chỗ này đi, đi đi !

--Cô ấy đã nói vậy thì em lên nhà trên đi Minh. Đừng chọc giận Hạnh Kiều vào lúc này không nên... Nghe lời anh lên trên tiếp bạn gái đi. Hạnh Kiều chỉ sơ ý đứt tay, anh lo cho cổ được rồi. Chấn Phong xuất hiện phía sau lưng Trường Minh, vừa kéo em trai vừa nháy mắt ra hiệu cho Minh đi nơi khác.

Cầm máu và băng lại cho Hạnh Kiều xong, Chấn Phong dùng khăn ướt lau sạch vết máu trên nền gạch. Anh dìu Hạnh Kiều đến ghế ngồi, khẽ nói bên tai cô:

--Tâm trạng em như vậy, anh nghĩ em không làm gì được đâu. Ngồi yên đó đi, bữa ăn này cứ để anh nấu. Cho em hay, anh Phong làm bếp khéo lắm đó nghe. Nhà không có em gái, cô út đôi khi bận bịu suốt ngày, thường thì anh đảm trách chuyện nấu nướng... Coi vậy chứ nhiều năm kinh nghiệm lắm à.... Hạnh Kiều dùng bàn tay không đau lau nước mắt, giọng nói cô còn pha nổi ghen ngào:

--Vậy anh giúp em bữa nay nha! Để em vo gạo rồi bắc nồi cơm trước...

Lúc cắm điện nồi cơm, không hiểu Hạnh Kiều sơ ý thế nào lại nắm vào phần trên của phích cắm nên bị giật tê điếng người, cô hét hoảng kêu "á" một tiếng, bàn tay trong lúc quỳnh quáng đã quơ đồ rở trứng trên bàn, trứng bẻ văng lênh láng trên nền nhà, văng cả lên vai áo và mặt của Chấn Phong, trong lúc anh đang ngồi lom khom thái thịt. Nhìn thấy nét mặt xanh tái, hoảng hốt của Hạnh Kiều, anh vội vã đứng lên:

--Chuyện gì vậy, Hạnh Kiều? Em có làm sao không? Sao mặt em xanh vậy?

Hạnh Kiều lắp bắp nói chẳng ra hơi:

--Em... em ... bị điện giật.

--Trời ơi! Sao lại như vậy? Những vật dụng cắm điện nguy hiểm lắm em có biết không hả? Khi cắm phích phải cẩn thận nghe chưa.. Cũng may là tay em không ướt, nếu không thì.. Hạnh Kiều ơi! Em làm anh hết hồn vía. Thôi để hết đó cho anh đi. Em lại ghé ngồi nè...

Chấn Phong vừa nói vừa dìu cô ngồi lại chỗ cũ. Hạnh Kiều bỗng òa khóc:

--Em hư quá phải không, anh Phong? Hôm nay em... em... em thật sự không biết mình đang làm cái gì? Em không tự chủ được. Quần áo anh bị bẩn hết rồi... Em xin lỗi... em xin lỗi...

Nói xong Kiều bật khóc thành tiếng. Chấn Phong khẽ lắc đầu, anh dùng khăn lau lệ cho cô:

--Anh không trách em đâu, Hạnh Kiều. Tâm trạng em thế nào, anh Phong đây rất hiểu. Anh hoàn toàn thông cảm với em. Em cứ ngồi yên đó để anh lo liệu. Nè, đừng khóc lớn tiếng quá nha, kéo cô út hoặc Phụng Như nghe thấy thì phiền lắm. Cho dù đang buồn khổ, đứng trước mặt Phụng Như em cũng phải biết giấu đi tâm sự của mình, đừng có để người ta đắc ý.. anh nói vậy, em có hiểu không?

Hạnh Kiều gạt đầu, một giọt lệ lại trào ra khóe mắt. Cô ngồi nhìn Chấn Phong làm việc, cảm thấy anh gần gũi với mình biết bao! Vậy mà bấy lâu nay cô vẫn nghĩ anh là người khó tính, luôn hờ hững với những gì xung quanh. Anh chỉ biết say mê danh vọng và tình yêu của riêng mình. Bây giờ xảy ra chuyện, cô mới biết Chấn Phong rất tốt. Anh không phải lúc nào cũng vuốt ngọt người ta, nhưng cũng

chẳng có chút gì giả dối trong ứng xử. Hạnh Kiều chợt nghĩ đến Diệu Lê. Bạn cô thông minh hơn cô nhiều, ít ra Diệu Lê cũng còn biết chọn lựa. Hạnh Kiều trộm nghĩ, nếu sau khi chia tay với Mỹ Trân mà Chân Phong không có ý gì với Huyền Vy cô nhất định sẽ tạo điều kiện để Diệu Lê tiến tới. Đàn ông tốt như Chân Phong đâu phải dễ tìm. Còn Trường Minh? Anh cũng từng quá tốt với cô, rồi để lại lòng cô vết thương đau nhói... Trường Minh! Trường Minh! Không biết đến bao giờ em mới có thể quên anh?

Chương 6

Bước vào căn nhà số 48, cô Kim Giao nhìn thấy hai đứa bé đang cùng nhau chơi trò bịt mắt bắt dê. Đứa bé gái nhìn thấy cô trước, lập tức gương mặt đang tươi cười của nó nhả lại:

--Bà lại tới nữa hả? Bà tới đây làm gì? Ba tôi đi vắng rồi, chị em tôi không tiếp bà đâu.

Đứa bé trai cất tiếng hỏi chị nó:

--Chị hai đang nói chuyện với ai vậy?

--Cái bà bác sĩ hôm nọ tới nhà mình đó, nhớ không? Bà thường hay đi chung với ba...

Nghe chị nói vậy, đứa bé trai liền giật phắt chiếc khăn bịt mắt xuống. Trông thấy Kim Giao, nó xấn tới nói cộc lốc:

--Bà đi ra khỏi nhà tôi đi! Muốn cặp bồ với ba tôi hả? Còn khuya... Người ta nói với tôi là bà ham giàu nên mới theo ba tôi. Chị em tôi không cho bà cái gì đâu...

Cô chị tiếp lời em:

--Phải đó! Ngôi nhà này là của mẹ tôi. Mẹ tôi chết rồi, thì là của chị em tôi. Ba tôi không có gì để cho bà hết. Tiền ba tôi làm được ba để nuôi con, không phải nuôi người ngoài! Bà là người ngoài! Bà đi đi! Đi đi!..

--Im mồm đi ! Hai đứa nói đủ chưa?

Kim Giao tức giận nạt lớn:

--Ai nói với các cháu là cô ham tiền vậy? Các cháu có biết cô là ai không?

Đứa bé trai nhanh nhẩu đáp:

--Biết chứ sao không? Bà là bác sĩ chó gì? Bác sĩ mặc kệ! Tôi không cần bà thay thế mẹ tôi!

--Em tôi nói rất đúng! Mẹ là mẹ, vĩnh viễn không có ai thay vào vị trí của mẹ được. Ba tôi quen bà cho đỡ buồn thì được, chứ bà muốn làm vợ, tui tôi cản tới cùng.

Kim Giao tức muốn điên trước những câu nói hỗn xược của hai đứa trẻ, song cô vẫn thầm công nhận là chúng rất khôn, khôn hơn lứa tuổi lên sáu, lên mười của chúng nữa. Cô kiềm chế cơn giận đang bùng dậy trong lòng, Kim Giao dùng lời nhỏ nhẹ để giải thích cho chúng hiểu:

--Trúc Ngọc, Huy Sơn... hai cháu nghe cô nói đây nè. Các cháu còn nhỏ, không hiểu hết chuyện tình cảm của người lớn đâu. Tuy rằng cô không phải là mẹ, nhưng cô rất thương yêu các cháu. Cô có thể thay người mẹ để lo cho các cháu từ việc ăn uống, sinh hoạt cho đến chuyện học hành. Ba các cháu lúc nào cũng bận rộn, không thể nào lo hết được đâu. Có cô bên cạnh, các cháu sẽ tốt hơn nhiều đó! Tin cô

đi, đừng nói bậy nữa nha!

Bé Trúc Ngọc bĩu môi:

--Tôi mà nói bậy à? Bà đang giả đạo đức thì có. Bà cứ theo bên cạnh ba tôi, làm cho ông cứ phải lo cho bà, đi chơi với bà, còn thời gian đâu mà chăm sóc con cái. Bà cướp đoạt của tụi tôi người cha, cho nên tôi ghét bà. Tôi không cần bà lo gì cả, chỉ xin bà đừng dành hết thời gian rảnh của ba tôi. Tôi không muốn ai san xẻ tình cảm của ba tôi hết.

Bé Huy Sơn tán thành với chị:

--Bà đừng có đến đây hoài, đừng nói lung tung chị em tôi không thèm nghe đâu. Ai mà cần bà săn sóc chứ? Chỉ cần bà không đi với ba tôi nữa, chị em tôi cũng đã mừng lắm rồi!

--Trúc Ngọc - Huy Sơn! Hai đứa con thật là quá quắt. Tại sao lại nói hỗn với cô Giao như vậy chứ? Có muốn ba đánh đòn hay không?

Ông Khải Tân từ ngoài cửa bước vào, trên tay là mấy cái bánh mì ngọt và hộp Milo. Đặt tất cả xuống bàn, ông trừng mắt nhìn hai đứa bé. Bọn trẻ thấy cha về thì không nói thêm nữa, nhưng nét mặt chúng vẫn lăm lì khó coi.

Khải Tân mỉm cười với Kim Giao:

--Đừng giận tụi nó nha! Đang đói bụng nên quạu đấy thôi. Em tới lâu chưa vậy?

--Cũng mới tới chừng mười phút thì anh về đó. Anh Tân à, chuyện đi Vũng Tàu ngày mai, anh định sẽ khởi hành lúc mấy giờ?

Khải Tân chưa kịp trả lời thì Trúc Ngọc đã hét toáng lên:

--Ba! Ba không thể đi chơi được đâu! Ba còn nhớ đã hứa gì với tụi con không hả?

Ông Khải Tân rầy con:

--Trúc Ngọc! Không được hỗn. Chỗ người lớn nói chuyện, con không được chen vào. Để từ từ ba bàn lại với cô Giao xem sao...

Khải Tân ngạc nhiên:

--Anh thấy chuyện này cần phải bàn lại sao, anh Tân? Em đã xin nghỉ phép rồi, không thể nào dời lại được đâu.

--Kim Giao à! Lẽ ra thì anh đi với em, nhưng hai đứa nhỏ lại muốn anh đưa nó đi chơi ở núi Bửu Long vào ngày mai, cho nên... anh không thể nào từ chối.

--Đi chơi thôi mà, chỗ nào lại chẳng được hả? Anh cho Trúc Ngọc và Huy Sơn theo chúng mình đi, em sẽ coi sóc chúng, khí hậu miền biển dù sao cũng rất tốt đối với hai đứa bé, anh nghĩ có đúng không?

Huy Sơn bĩu môi:

--Chị em tôi không thích đi Vũng Tàu, chỉ thích đi núi Bửu Long. Bà thích đi biển thì đi một mình đi, còn kéo theo ba tôi làm gì?

Ông Khải Tân vuốt tóc con trai:

--Huy Sơn ngoan nào! Để ba nói chuyện với cô Giao nhé!

Quay sang Kim Giao, ông dịu giọng:

--Anh xin lỗi em nghe Kim Giao. Thật tình anh không muốn thất hứa với em, nhưng hai đứa trẻ đã có yêu cầu đi chơi ngày mai, anh không muốn nó nghĩ là anh vì có bạn gái mà bỏ rơi nó, như vậy nó càng có thành kiến với em hơn chứ chẳng ích lợi gì.

Kim Giao đứng lặng thinh. Trong đầu cô có biết bao suy nghĩ, bao nỗi niềm băn khoăn. Đây không phải là lần đầu tiên cô gặp phải chướng ngại này. Cô đã đến ngôi nhà này ba lần, lần nào cũng bị hai đứa con Khải Tân chống đối kịch liệt. Chúng hoàn toàn không chấp nhận cô, và lần nào Khải Tân cũng đứng về phía con mình. Dường như ông chỉ muốn làm vui lòng hai đứa trẻ chứ không để ý đến cảm giác của cô, người bạn gái mà ông đã bỏ nhiều công sức để làm quen. Kim Giao nghe chán nản vô cùng. Nhiều lúc cô tự hỏi, thật ra là Khải Tân cần gì? Một người bạn tình, một người vợ, hay là một vú em để săn sóc những đứa con ông? Đây là lần thứ tư Kim Giao rơi vào cảnh khó xử ở ngôi nhà của người đàn ông cô quen. Cô cảm thấy chán nản, lo sợ rằng mình sẽ không chịu đựng được lâu hơn. "Thôi thì cố nhẫn nại xem sao!". Kim Giao tự khuyên mình như thế. Cô suy đi nghĩ lại, cuối cùng đã tìm ra được một giải pháp hay, có thể làm vui vẻ cả nhà. Cô mỉm cười nói lên ý nghĩ của mình:

--Hay là vậy đi nghe anh Tân! Em đã suy nghĩ kỹ lắm rồi, em quyết định bỏ chuyến đi Vũng Tàu ngày mai để đi núi Bửu Long cùng với cha con anh. Như vậy được chứ?

Tưởng là Khải Tân sẽ rất mừng, không ngờ ông vẫn còn tỏ ra phân vân.

--Em muốn đi chung à? Để anh hỏi ý bọn trẻ xem sao?

Huy Sơn nghe vậy liền la lên:

--Ba khỏi phải hỏi, chị em con đã hứa với nhau rồi, bất cứ cuộc vui chơi nào mà có mặt người lạ, tụi con không đi đâu!

Kim Giao thầm kêu khổ trong lòng. Hai đứa con của Khải Tân thật là cố chấp, làm cách nào chúng cũng kiếm chuyện để tránh né gần gũi với cô. Bước tới gần Huy Sơn, Kim Giao dịu giọng:

--Sao cháu lại nói vậy hả Sơn? Cô là bạn của ba cháu, cô cũng đã gặp gỡ các cháu nhiều lần tại sao lại gọi là người lạ được, phải không? Các cháu cứ thử đi với cô một lần xem, sẽ thấy vui lắm đó.

Trúc Ngọc xì một hơi dài:

--Chỉ cần thấy mặt bà là chị em tôi cảm thấy mát vui ngay! Bà không cần phải nói nhiều làm gì, tụi tôi nói không đi là không đi! Nếu bà đi núi Bửu Long, hai chị em tôi sẽ ở nhà. Ba à, ngày mai ba ở nhà với tụi con nghe! Con không muốn đi đâu nữa hết.

Khải Tân nhìn Kim Giao:

--Giao à, anh nghĩ... em không nên thuyết phục bọn trẻ nữa làm gì, chỉ tốn công vô ích mà thôi. Tốt hơn hết là mình nên chiều ý chúng. Mai em ở nhà đi, anh đưa hai đứa bé đi chơi, chiều về nhất định sẽ có

quà cho em. Tối mai mình sẽ đi uống nước và hôm khác anh sẽ đền bù lại cho em, Giao nhé?

Những lời của Khải Tân tuy là dịu ngọt song không làm Kim Giao cảm thấy vui. Một chút gì hờn tủi dâng lên làm cho cô muốn khóc. Bỗng chốc Kim Giao nhớ lại lời Chấn Phong hôm nào. Quả nhiên cháu cô đoán không sai. Kim Giao cảm thấy mình thật sự đã thất bại. Cô buồn bã nói với Khải Tân:

--Anh Tân à, em chỉ muốn đi chơi với anh chứ không phải là em cần quà tặng, anh đừng làm hai đứa bé hiểu lầm. Mai anh không đi được thì thôi, em không cần sự đền bù nào hết. Chuyện của mình.. để sau này hẵng tính nghe anh?

--Em nói vậy cũng phải! Giao à, hay là em ở lại dùng cơm với cha con anh luôn nha. Anh cảm ơn em đã thông cảm được để anh tròn bổn phận làm cha. Trúc Ngọc, Huy Sơn, hai đứa dọn cơm mời cô Giao đi con.

Không biết nghĩ thế nào mà Trúc Ngọc tự dưng lại đổi giọng ngọt ngào:

--Cô Giao chịu nhường buổi đi chơi ngày mai cho hai chị em tôi, vậy... chiều nay cô ở lại ăn cơm với ba cha con tôi đi. Nếu thiếu, nấu thêm mì gói, cô không ngại chứ?

Kim Giao gật đầu:

--Có gì mà ngại! Các cháu không có những biểu hiện bất bình với cô, cô đã thấy vui rồi.

Ông Khải Tân vui mừng vì Trúc Ngọc không tỏ ra cáu gắt với Kim Giao nữa. Kim Giao cùng với Trúc Ngọc đi xuống bếp, còn lại hai cha con, ông Khải Tân vỗ vai Huy Sơn:

--Đó, con thấy chưa? Chị hai con bây giờ đã thấy thích cô Giao rồi đó, con còn cần nhằn ba cái gì. Cô Giao hiền lắm, lại là một bác sĩ giỏi. Nhà cổ giàu không thua gì mình, cổ có một đứa cháu là diễn viên điện ảnh nổi tiếng nữa đó. Sau này con tha hồ xem phim không có tốn tiền.

Huy Sơn bĩu môi định nói "ai mà thèm" nhưng cậu bé sực nhớ đến cái nháy mắt ra hiệu của chị gái lúc nãy nên mỉm cười đáp lời cha:

--Thật ra... cũng hông phải tụi con ghét cô Giao. Con chỉ sợ cổ không bằng mẹ được. Mẹ bao giờ cũng yêu thương và chăm sóc tụi con kỹ lưỡng. Dì ghê thì ngược lại đó ba à.

--Ai nói với con vậy hả?

--Bà ngoại nói. Bà ngoại kể cho tụi con nghe câu chuyện Phạm Công - Cúc Hoa, trong đó có bà Tào Thị là vợ kế của Phạm Công, bà ấy ác độc lắm... Đối xử với Nghi Xuân - Tấn Lực chẳng ra gì. Ngoại nói nên tụi con có mẹ kế thì cũng giống như Nghi Xuân - Tấn Lực vậy thôi.

Trong lòng Khải Tân có hơi bức vì bà mẹ vợ ông đã đầu độc lũ trẻ, khiến cho nó nhìn Kim Giao bằng ánh mắt thù hận và luôn luôn biểu lộ sự đề phòng đối với cô. Thật ra, Khải Tân cũng rất thương con, ông có thể vì chúng mà không lập gia đình lần nữa, nhưng có người bạn gái như Kim Giao, ông thấy tốt cho cả ba cha con. Kim Giao là một người phụ nữ đảm đang. Nếu như cô hiện diện trong ngôi nhà lạnh lẽo này, Khải Tân chắc chắn sẽ có cảm giác hạnh phúc, căn nhà ông sẽ đầy ắp tiếng cười.

--A... Ái ...chết con rồi ba ơi!

Tiếng thét thất thanh của Trúc Ngọc từ nhà bếp vọng lên làm cắt ngang dòng suy nghĩ của ông Tân. Ông hoảng hốt chạy nhanh xuống dưới. Huy Sơn cũng vội chạy theo cha.

Trúc Ngọc đang ôm bàn tay kêu khóc trông rất thảm hại. Ông Tân chưa kịp hỏi chuyện gì thì Kim Giao đã nói nhanh:

--Tủ thuốc gia đình để ở đâu anh Tân? Nhà có sẵn dán phông hay không hả?

Ông Tân chỉ tay về bên phải:

--Có đủ hết. Cái tủ nhỏ gần cửa sổ kia.

Kim Giao chạy đi. Ông Tân quay qua ôm con:

--Trúc Ngọc! Xảy ra chuyện gì? Tay của con bị làm sao vậy hả?

Trúc Ngọc mếu máo:

--Cũng tại bà bác sĩ của ba hết đó! Con nấu nước sôi, nhờ bà ấy chế mì còn con đi sắt hành, vậy mà bà vô ý quá chừng, để nước sôi dội ra ngoài trúng vào tay con, suýt chút nữa con đứt tay luôn nữa đó...

Huy Sơn nhăn mặt:

--Chắc không phải sơ ý đâu chị hai! Em nghĩ bà ấy ghét tội mình mà không nói, bà cố ý làm vậy cho bố ghét đó!

Vừa lúc ấy Kim Giao cầm miếng băng chạy tới. Cô vừa cầm tay Trúc Ngọc thì con bé đã giật phắt lại, mắt trừng trừng nhìn cô.

--Bà đang ra đi! Đừng làm bộ đạo đức giả nữa, tôi biết hết rồi? Bà không đi chơi Vũng Tàu được với ba tôi nên tức giận chứ gì? Bà đối xử với tôi như vậy còn nói là sẽ làm người mẹ tốt... Còn lâu tôi mới tin. Bà mau đi về đi! Ba à, ba đuổi bà ấy về đi ba!

Trúc Ngọc vừa nói vừa lay tay ông Khải Tân. Ông Tân nhìn Kim Giao bằng đôi mắt sắc lạnh:

--Tại sao em làm như vậy chứ hả Giao? Trúc Ngọc chỉ là một đứa trẻ con thôi mà, nó chưa biết cân nhắc lời nói, tại sao em lại trả đũa nó như vậy? Em không thương con anh thì làm sao mình có thể sống chung?

--Anh nói đủ chưa? Anh có tận mắt thấy em làm phông nó không hả? Cha con anh cũng đều giống nhau thôi, chỉ biết bản thân mình, không nghĩ đến người khác, cái con bé Trúc Ngọc này mới có chừng ấy tuổi mà đã mang bản tính mưu mô xảo trá, nếu anh không giáo dục con cái đàng hoàng, sớm muộn gì nó cũng hư thôi.

Nghe Kim Giao chỉ trích con mình, lại nhìn thấy con bé khóc vì đau đớn, ông Khải Tân bắt đầu nổi nóng. Ông lớn tiếng nạt cô:

--Em im miệng đi! Em đã làm con bé bị bỏng, lại còn ở đó mắng nó hư. Thử người ích kỷ như em làm sao làm mẹ được chứ? Hèn gì em không thể sinh con cũng phải thôi. Em không biết yêu thương trẻ nhỏ!

Lời nói của Khải Tân đã chạm đúng vào nỗi đau thâm lặng của Kim Giao. Cô giận đến nỗi đứng không

vững, tay chân lạnh đi. Kim Giao biết mình không thể ở lại căn nhà này được nữa... cô cố gắng kiềm chế nước mắt, bước tới gần Khải Tân, giọng cô run lên:

--Khải Tân! Tôi thật không ngờ... chỉ vì lời vu khống của một đứa bé, anh lại có thể nặng lời sỉ nhục tôi như vậy. Tôi... tôi không hề làm tổn hại đến Trúc Ngọc, chỉ tại nó muốn vậy mà thôi. Nhưng mà... tôi phải cảm ơn nó mới đúng! Bởi vì nhờ có sự việc này xảy ra tôi mới biết được là tôi không hề có chút địa vị nào trong trái tim anh. Từ lâu tôi cũng đã cảm thấy như thế, nhưng tôi lại nghi ngờ linh cảm của mình, tôi sợ mình trách lầm, tôi sợ mình không đúng. Bây giờ thì rõ rồi! Tôi có thể thức tỉnh. Giữa chúng ta... chúng ta hoàn toàn không hợp nhau! Anh nói đúng! Tôi và anh không thể sống chung được xin lỗi đã làm phiền anh từ bao lâu nay... Vĩnh biệt...

Dứt lời Kim Giao bỏ chạy ra khỏi nhà ông Khải Tân. Ông ngỡ ngàng vài giây rồi cất tiếng gọi lớn:

--Kim Giao! Kim Giao! Em trở lại đi...

Lúc bấy giờ Trúc Ngọc đã tự băng bó xong chỗ đau nơi tay mình. Huy Sơn hỏi chị:

--Chị có sao không hả chị hai?

--Chị không sao! Chỉ cần đuổi được người đàn bà đó ra khỏi nhà, chị có bị đau đớn hơn nữa cũng không sao...

Ông Khải Tân giật mình nhìn con gái:

--Trúc Ngọc! Con nói vậy là sao? Không lẽ lúc này con...

Trúc Ngọc bình tĩnh gật đầu:

--Dạ phải! Là con cố ý đổ thừa cho bà ấy, sự thật do con tự gây ra cho mình thôi. Ba à! Con làm vậy là để tự bảo vệ cho mình và cho em con. Con không muốn bị mất tình cảm người cha...

Ông Khải Tân nhăn mặt lộ vẻ khổ sở:

--Nhưng mà con đã đổ oan cho cô Giao, làm cho ba nặng lời khiển trách để cổ nổi giận bỏ về. Ba biết làm sao để xin lỗi với người ta đây....

Huy Sơn nói chen vào:

--Thì ba coi như là không quen bà ấy, như từ trước đến giờ ba chỉ có tội con thôi, vậy được hông ba?

Ông Khải Tân lại thở dài. Hai đứa con của ông nhất định không chấp nhận Kim Giao, ông không thể nào làm khác được. Nhưng câu chuyện vừa xảy ra lúc này, rõ ràng là do lỗi của Trúc Ngọc. Con bé đã cố tình vu khống Kim Giao, ông lại còn sai lầm nghiêm trọng hơn con gái của mình. Vì ông đã khơi lại vết đau của Kim Giao, khơi lại chuyện vô sinh của cô, đã vậy còn cho rằng cô không có thiên chức làm mẹ! Chính ông đã làm cho Kim Giao phải nhớ lại cái điều đau khổ nhất mà từ lâu cô đã muốn quên - Lỗi lầm của ông quá rõ, không biết rồi đây Kim Giao có sẵn lòng tha thứ hay không?

--Con dọn cơm rồi nè. Ba ăn đi, đừng nghĩ tới người đàn bà ấy nữa! Chúng ta ba người như thế này còn vui hơn là có thêm người khác đó ba à...

Ông Khải Tân nhìn mâm cơm rồi từ từ ngồi xuống. Hoàn cảnh này... chắc là không thay đổi được rồi,

trước sự chống đối mãnh liệt của hai con, Khải Tân cảm thấy mình hoàn toàn bất lực.

Kim Giao chạy xe chậm chậm trên con đường rợp đầy bóng mát. Lòng cô đang trĩu nặng nỗi buồn, nước mắt chảy thành dòng mặn mòi. Nghĩ tới những lời lẽ cay đắng của Khải Tân lúc nãy, cô nghe con tim mình nhói đau. Có phải trời phạt cô hay không? Đạo trước cô khe khắt với Sơn Nam, anh làm gì cô cũng thấy khó chịu, anh nhìn cô thì cô lại nằng nặc đòi chia tay. Vì không sinh được con cho anh, Kim Giao đã mặc cảm mình có lỗi. Ngày này sang ngày khác, cô cứ tự dần vặt lấy bản thân mình. Làm việc suốt cả ngày, Kim Giao vẫn không thể quên được nỗi bất hạnh của mình, cô không muốn Sơn Nam phải cùng cô gánh chịu sự đau khổ... cuối cùng rồi cô cũng tìm được lý do để rời xa anh... Khi quen biết với Khải Tân, thấy ông có được hai đứa con xinh đẹp, dễ thương, Kim Giao lại cảm thấy yên tâm. Cô nghĩ người đàn ông ấy đã có đủ những gì mình cần, sự nghiệp, tiền tài, con cái... ông chỉ thiếu một người đàn bà là có thể tạo thành mái ấm của một gia đình trọn vẹn hạnh phúc. Vậy thì cô có thể đáp ứng cho ông, cô cũng khao khát được làm mẹ, nhìn hai đứa bé là cô thích mê rồi!

Nhưng mà không! Vấn đề này thật không đơn giản, bởi vì bọn trẻ không muốn chấp nhận cô. Chúng ra mặt phản đối. Như vậy cũng không sao, Kim Giao nghĩ mình sẽ kiên trì, sẽ cố gắng thuyết phục cho đến khi cả hai đứa đến gọi mình bằng mẹ.. Kết quả thì sao? là con số không thôi. Bọn trẻ vẫn coi cô như người lạ, và bây giờ, ngay cả đến Khải Tân ông cũng nhục mạ cô bằng những từ không thể nào tha thứ được. "Thứ người ích kỷ như em làm sao mà làm mẹ được chứ! Hèn gì em không thể sinh con cũng phải thôi! Em không biết yêu thương trẻ nhỏ!" Những lời nói đáng giá như vậy Kim Giao sẽ không bao giờ quên! Cô sẽ nhớ nó mãi, nhớ mãi... để thấy mình khờ dại biết bao! Hạnh phúc ở trong tay lại để trôi tuột đi, rồi đi tìm kiếm lại chút tình ảo tưởng, không phải là hạnh phúc đích thực dành cho những con người khao khát tình yêu...

Khi xe chạy ngang quán kem Y Vân, Kim Giao chợt có ý muốn dừng lại. Cô muốn tìm lại chút kỷ niệm giữa cô và Sơn Nam ngày trước. A! Kia rồi! Chiếc bàn tròn quen thuộc kê gần hòn non bộ, dạo đó mỗi thứ bảy hàng tuần vợ chồng cô thường ghé quán kem này, ngồi bên chiếc bàn đó, cùng đôi trao về những dự tính tương lai. Bây giờ thì tất cả không còn gì nữa. Đã tan theo mây khói hết rồi, từ lúc cô biết mình mắc bệnh vô sinh, người ta thì có hy vọng chữa khỏi, còn cô thì.... các bác sĩ bó tay. Buồn chán tuyệt vọng, đau khổ, đã khiến tâm tình cô dần dần thay đổi, rốt cuộc rồi Sơn Nam cũng không chịu nổi cô, anh đã phải đi tìm đàn bà... Tưởng là ai? Thì ra là một vũ nữ còn quá trẻ mặc dù anh đã giải thích với cô đó chỉ là một cuộc tình tạm bợ, một cuộc vui trong khi bị ức chế tinh thần, nhưng Kim Giao không muốn tin, và tệ hơn, cô không muốn bỏ qua chuyện đó. Chấn Phong đã nhận xét không sai, hạnh phúc chỉ đến một lần trong mái gia đình và không phải lúc nào cũng tìm thấy, không phải lúc nào cũng có được như lòng mong đợi của mình.

Chủ quán đến hỏi Kim Giao dùng gì, cô mở miệng định gọi thì một giọng đàn ông vang bên tai:

--Cho hai ly kem dâu đi, cô chủ!

Kim Giao ngẩng lên, mắt tròn xoe kinh ngạc.

Sơn Nam mỉm cười kéo ghế ngồi bên cô:

--Em không nghĩ là anh lại đến đây! Sao anh biết em ở đây hở?

--Anh theo phía sau em này giờ. Anh còn biết em từ đâu ra nữa kìa. Tại em vô tình nên không để ý đấy thôi.

--Anh theo dõi em hả, anh Nam?

--Hơ, em nói gì mà nặng lời vậy! Anh không phải theo dõi, mà chỉ là quan tâm em thôi.

Chủ quán bung ra bàn hai ly kem dâu. Sơn Nam đẩy một ly tới trước mặt Kim Giao, ân cần mời mọc:

--Ăn kem đi em! Đã lâu rồi mình không đến nơi này. Hy vọng là em không thay đổi khẩu vị.

Kim Giao nhìn Sơn Nam:

--Bộ em đã thay đổi nhiều lắm rồi sao?

--Phải! Rất nhiều, Giao ạ. Dạo này em gầy đi trông già dặn hơn xưa, có chuyện gì làm cho em suy nghĩ?

--Không có! Anh Nam à! Với một người đã có quá nhiều thay đổi như em, sao anh còn chờ đợi làm gì!

Lẽ ra... lẽ ra anh phải kết hôn với cô Xuân Đào mới đúng.

Sơn Nam nhìn thật sâu vào ánh mắt Kim Giao:

--Em mong như vậy sao?

Kim Giao cúi đầu:

--Em cũng không biết nữa, chúng ta chia tay rồi! Đó là lỗi của em!

--Anh cũng có lỗi nữa Giao à! Từ ngày ấy đến nay anh đã tự trừng phạt, tận trong sâu thẳm của lòng mình, anh hiểu là anh vẫn còn yêu em. Mỗi mỗi và mãi mãi. Nên anh vẫn đợi em Giao ạ.

Kim Giao cười buồn:

--Chờ đợi mà làm gì! Em có còn xứng đáng với anh nữa đâu. Anh cũng thấy rồi đó! Em đã có người đàn ông khác...

--Nhưng họ không thích hợp với em! Hoàn cảnh đó em không thể chịu đựng được. Ông ta cũng không yêu em thật lòng như anh đã yêu em. Nói tóm lại, "thuyền về bến cũ"! Kim Giao, em tha lỗi cho anh. Anh muốn được cùng em, quên những chuỗi ngày buồn đã qua rồi hạnh phúc sẽ đến với chúng mình em ạ.

--Không thể nào được nữa đâu anh Nam! Bát nước đổ đi, làm sao hót lại cho đầy được. Em không tin chuyện gương vỡ lại lành.

Sơn Nam thở dài:

--Không phải em không tin, mà là em luôn đòi hỏi sự tuyệt đối. Em sợ bát nước lung, sợ gương còn vết nứt. Tất cả đều có thể cứu vãn được nếu em chấp nhận những gì trong hiện tại, bởi vì giữa chúng ta

vẫn còn tình yêu. Nếu không thì sao chúng mình lại đến đây, ngồi đúng vào chiếc bàn này, nơi khắc ghi kỷ niệm của chuỗi ngày hạnh phúc! Nghe lời anh đi! Đừng cố chấp nữa Giao! Anh về lại bên em nghe Giao?

Sơn Nam nói đoạn đưa bàn tay ra nắm lấy tay Kim Giao đang để ở mép bàn cô không giật tay lại, cũng không hề có thái độ bất bình. Sự yên lặng của cô đến với Sơn Nam được coi như là một sự chấp nhận. Anh mỉm cười nhìn vợ:

--Ăn kem đi Kim Giao! Tan chảy hết rồi kìa!

Kim Giao cười lại với chồng. Cô từ từ đưa muỗng kem lên môi và cảm nhận hương vị thật ngọt ngào của nó. Sơn Nam nói rất đúng đối với cuộc hôn nhân này, tình cảm giữa hai người vẫn chưa hề phai tàn....

Uyên Nhi

Đừng Đánh Mất Tình Yêu

Chương 7

Từ cửa hiệu Kim Hoàn bước ra, Phụng Như không ngớt miệng cằn nhằn Trường Minh:

--Anh đó nha! Đạo này coi bộ hỏng được rồi! Đi sắm nhẫn cưới với vợ mà mặt buồn như đưa đám vậy, làm như bị ai ép duyên không bằng. Người ta hỏi cái gì cũng ngơ ngơ, linh hồn anh để đi đâu rồi hả?

Trường Minh tắc lưỡi:

--Ngơ cái gì mà ngơ! Em mới là khó chịu đó Phụng Như à! anh nói em đổi tánh thì đúng hơn. Ai đời có mấy món nữ trang mà em lựa hơn hai tiếng đồng hồ vẫn chưa chọn được cái nào vừa ý! Đừng chờ em buồn ngủ muốn chết luôn. Em hỏi linh hồn anh đâu hả? Có lẽ anh còn để lại giường chưa kịp đem theo.

--Để lại giường anh, hay là để lại nhà bên cạnh cô gái quê đó vậy! Anh đừng tưởng em không biết gì nha! Đôi mắt của Phụng Như xưa nay nhìn đâu là trúng đó, anh lạng quạng coi chừng em đó nghe!

--Coi chừng cái gì chứ? Nói bậy không hà! Anh không hề yêu ai ngoài Phụng Như.

--Ha! Nói nghe cảm động lắm! Được, có thể là anh không yêu họ, nhưng làm sao cấm được họ yêu anh? Anh còn nhớ hôm em tới nhà thăm cô út và tặng quà cho gia đình anh không? Hôm đó "cô em hờ" của anh y như kẻ mất hồn mặt mày ủ rũ. Nhìn cử chỉ của cô ta là em biết có vấn đề! Làm sao mà qua mặt em được!

Trường Minh yên lặng nhìn Phụng Như. Cô đã không hề nói sai khi phán đoán nỗi lòng của Hạnh Kiều. Trường Minh thậm chí công nhận sự nhạy cảm của Phụng Như, nhận xét của cô rất là tinh tế. Anh cười tủm tỉm:

--Sao tự nhiên làm căng dữ vậy? Chẳng lẽ chuyện đó xảy ra cũng là lỗi của anh?

--Chứ còn gì nữa! Con người của anh vừa lẳng mạn vừa đa tình, chắc chắn là khi vắng em, anh đã có những lúc để hồn mình đi hoang...

--Ê! Về chuyện này thì em đoán sai rồi. Anh Minh của em không hề có những phút giây lạc lòng đâu nha. Tình cảm anh rất có chừng mực, anh thật chỉ xem Hạnh Kiều như một người em gái mà thôi.

Phụng Như cười nhạt:

--Em gái? Sự thật anh đâu có em gái!

--Chính vì vậy cho nên...

--Cho nên anh đã cưng chiều cô em gái tinh thần quá đáng, ngày thường đưa đi làm còn chủ nhật thì đi

chơi, cho nên em gái anh mới dành cho anh thứ cảm tình đặc biệt! Em nói có đúng không?

Trường Minh ngạc nhiên:

--Sao em biết?

--Hỏi câu này tức là anh đã xác nhận sự thật rồi! Còn dám nói là chung thủy với em. Trường Minh à, Phụng Như đi du lịch nhưng bạn bè cô còn ở đây mà, rồi người thân họ hàng cô nữa! Bộ ai cũng mất đuôi tai điếc hết hay sao?

--Em làm gì mà "sững sờ" lên ghê vậy?

--Tuy là anh có đi đây đi đó với Hạnh Kiều, nhưng lòng anh không hề đổi thay. Thôi được. Em trách anh, anh nhận là mình sai! Nhưng em cũng thấy đó, từ lúc em về là anh đã công khai xác nhận em là người anh yêu ở trước mặt gia đình, Hạnh Kiều cũng biết mà, sau đó anh không còn đưa đón cô đi làm nữa, để tránh sự hiểu lầm. Vậy em còn chưa vừa bụng hay sao?

--Xi... Với em, anh không thể nói dối được đâu.

Trường Minh nhăn mặt:

--Được rồi! Tất cả là do anh! Anh không đành lòng, anh có lỗi với em! Vậy được chưa?

Nhìn vẻ mặt người yêu, Phụng Như bật cười:

--Tha cho anh đó! Đừng nhăn nhó, khó coi lắm, biết không? Thật ra thì em biết là anh yêu em, cho nên em mới chấp nhận đám cưới. Em nhận ra anh cưới em là vì tình yêu, chứ nếu đó là một sự trốn chạy, thì anh đừng có mong.

--Anh biết mà! Phụng Như giỏi phán đoán sự việc, Phụng Như thông minh hơn người! Sợ em luôn rồi đó.

Phụng Như âu yếm đưa tay sờ trán Trường Minh:

--Với anh, cần phải có người vợ đáng sợ như em mới trị anh được !

Nắm giữ bàn tay Phụng Như trong tay mình, Trường Minh hôn nhẹ bàn tay cô:

--Thôi bỏ đi! Đừng quên là mình đang mua sắm các thứ chuẩn bị cho đám cưới. Ngày hôm nay mình phải thật vui vẻ mới đúng, đừng có kiểng chuyện này chuyện nọ để cản nhàn anh được không, bà xã?

Phụng Như tựa đầu vào vai anh:

--Công nhận là anh giỏi nịnh thiệt! Nhiều lúc muốn giận anh cũng không giận được lâu!

--Đó là vì tình yêu đấy, Như ạ.

Khi hai người đi ngang qua tiệm cho thuê áo cưới thời trang, Phụng Như chợt đứng lại nhìn sững vào bên trong. Thái độ của cô làm Trường Minh không khỏi ngạc nhiên:

--Chuyện gì nữa đây? Áo cưới em đã đặt sẵn rồi mà, bộ còn muốn thay đổi nữa hay sao?

--"Suyt" khê chứ, anh! Anh nhìn đi, có nhận ra người đang thử áo là ai không hả?

Trường Minh đưa mắt nhìn vào bên trong khung cửa kính, anh buột miệng kêu nhỏ:

--Mỹ Trân!

--Phải! Là chị ấy đó, sao lạ vậy, anh Minh, chị Trân sắp đám cưới rồi à? Người đàn ông cao to đứng bên cạnh chị ấy chẳng lẽ là...

--Là chồng của chị! Ông ta là một thương gia người Nam Triều Tiên.

Phụng Như sững sờ:

--Vậy sao? Vậy... chị Trân với anh Phong chia tay rồi hả? Tại sao vậy? Hai người đã quen nhau gần ấy năm trời, thời gian họ tìm hiểu dài gấp ba lần tụi mình, sao bây giờ lại đổ vỡ như thế? Có nhân vật thứ ba nào không? Hay là... chị Huyền Vy?

Trường Minh búng nhẹ vào cánh mũi thanh tú của người yêu:

--Lần này thì kẻ thông minh đã hóa khờ rồi. Anh Phong không yêu cô Huyền Vy. Hồi đó anh có nói sẽ không lấy người cùng giới điện ảnh kia mà. Nghe chú Lưu nói chị Mỹ Trân đưa ra tối hậu thư buộc anh phải đám cưới năm nay, gia hạn cho anh thời gian hai tháng. Anh Phong không bằng lòng. Thế là chia tay!

--Ồ! Quen nhau năm, sáu năm trời nay chỉ vì một lý do nhỏ như vậy mà chia tay à? Em thật sự không hiểu. Nếu đã có tình yêu với nhau thì đám cưới chỉ là chuyện sớm muộn, tại sao lại phải gấp như vậy?

--Em nghĩ không ra à? Tại vì... người đàn ông giàu có đó đã cầu hôn chị Trân, còn nói là sẽ cưới sớm và làm thủ tục đem chị về nước ông. Gia đình chị Trân rất ủng hộ chuyện này, cho nên chị phải hối thúc anh Phong! Giữa hai người chị ấy chỉ được quyền chọn một! Không ngờ... tình cảm sáu năm của anh Phong lại không bằng một người đàn ông chị Trân chưa quen biết, chỉ là do mai mối mà thôi.

Phụng Như chép miệng:

--Anh phiền trách như vậy cũng không được đâu, anh Minh à! Chiều theo lẽ công bằng mà nói thì chuyện này là do anh Phong! Người ta là con gái, thời gian trôi qua thì tuổi xuân ngày một hao mòn. Người con gái giống như bông hoa, chỉ tươi đẹp một thời, rồi thời gian sẽ tĩa dần từng cánh, bắt buộc phải có sự chọn lựa, lẽ ra anh Phong nên tính đến chuyện này... không cưới ngay được thì cũng phải nhờ cô anh sang nói chuyện, làm một lễ đính hôn để chị Trân dựa vào đó mà hy vọng. Đằng này anh ấy cứ im hơi lặng tiếng, chị ấy lấy chồng cũng là hợp lý thôi. Hơn nữa, nghề nghiệp của anh Phong.. đương nhiên phải tiếp xúc với nhiều cô gái đẹp, và diễn chung những pha cụp lạt thì thử hỏi làm sao gia đình chị Trân có lòng tin anh ấy sẽ một lòng một dạ với con mình? Nếu là em, em cũng lấy chồng thôi! Người ta không chịu cưới, đợi làm gì vô ích.

--Ai nói với em là anh Phong không chịu làm đám cưới với Mỹ Trân?

--Nếu anh chịu, người ta đâu có đi lấy chồng như vậy.

--Em không biết gì hết! Anh hai bảo chị Trân đợi anh đóng xong bộ phim đang dở này rồi sẽ tính, nhưng chị ấy khẳng khái không chịu, nhất định phải cưới liền. Vậy anh hỏi em, nếu như chị Trân yêu anh Phong và đã đợi được anh sáu năm, thì chỉ có vài tháng nữa làm gì không đợi được chứ.

--Về chuyện này, anh Phong đã biết chưa? Em nghĩ là anh nên về nói rõ cho anh biết, bây giờ có thay

đổi cũng vẫn còn kịp kia mà! Nếu anh Phong còn yêu chị Mỹ Trân, chỉ lấy chồng rồi ảnh sẽ hối hận. Tình cảm nhiều năm không dễ quên đâu.

--Ừ, phải đó! Lát nữa anh sẽ nói lại với ảnh. Thôi mình đi đi, đừng ló xó ở đây hoài chị Trân phát hiện thì kỳ lắm!

Trường Minh vừa nói vừa nắm lấy tay Phụng Như kéo đi. Đi ngang qua cửa hiệu bán đồ lót phụ nữ, Phụng Như níu vai anh lại.

--Ghé lại đây một chút đi anh! Em muốn mua vài bộ đồ nhỏ...

Đưa mắt nhìn vào bên trong gian hàng. Trường Minh thoáng đỏ mặt:

--Úi trời! Em kêu anh vào trong đó hả Như? Không được đâu! Anh là đàn ông mà, chỗ đó không thích hợp chút nào! Em muốn mua gì thì cứ vào, anh sẽ đợi.

--Nhưng mấy thứ này chọn lựa lâu lắm, còn có khi phải thử nữa đó. Em chỉ sợ anh sốt ruột thôi.

--Không sao đâu anh đợi được mà. Em vào lựa chọn gì tùy ý, anh đứng ở quầy thu ngân chờ em.

Phụng Như gật đầu:

--Vây cũng được! Nhớ là đừng đi đâu nghe chưa!

Trường Minh mỉm cười. Đàn bà sao phức tạp quá, lại có nhiều thứ để mua sắm nữa chứ. Chỉ chuẩn bị làm cô dâu thôi là bao nhiêu thứ tiền, cái gì cũng phải đẹp, phải mới, phải hợp thời trang. Rốt cuộc chỉ còn đàn ông là ít phải hao tốn hơn cả. Ở nhà một cái quần short, áo thun ra đường vận đồ tây, làm chú rể chỉ cần khoác thêm chiếc áo vét là đủ. Phụ nữ thì khách nhiều. Nào là đồ bộ, đồ đầm, áo dài, áo bà ba, sườn xám... Đám cưới thì son phấn, nữ trang chải tóc, làm mặt, áo dài, soa rê. Ngân ấy thứ cũng đủ phát mệt, đó là chưa kể đến giày vớ, bao tay... Đang suy nghĩ băng quơ, Trường Minh chợt phát hiện một bóng dáng rất quen thuộc ở bên kia đường. Định thần nhìn kỹ lại, anh nhận ra đó là Hạnh Kiều. Dường như cô ghé vào tiệm giày để mua hàng. Trường Minh vội nói nhanh với cô gái ngồi ở quầy thu ngân:

--Cô à! Một lát nữa bà xã tôi trở ra, cô làm ơn nói giùm là... là tôi đi quán cà phê chút nữa sẽ trở lại.

Cô gái nhăn mặt:

--Bà xã anh là ai, tôi đâu có biết?

Trường Minh cười:

--Lát nữa cô ra đây tìm và sẽ gọi tên tôi, cô sẽ biết mà. Tên tôi là Trường Minh, còn cô là Phụng Như. Làm ơn giúp giùm tôi nghe cô. Cảm ơn nhiều.

Nói rồi không đợi cho cô gái kịp từ chối, Trường Minh quàng quải bỏ đi ngay.

Anh băng vội qua lộ, tiến thẳng đến tiệm giày Bình An, Hạnh Kiều lúc đó cũng vừa mua xong đang trả tiền. Anh khẽ gọi cô.

--Hạnh Kiều!

Ngẩng lên, thấy Trường Minh, Hạnh Kiều suýt chút nữa buông rơi túi xách, cô lùi lại vài bước, có ý

muốn bỏ đi nhưng Trường Minh đã giữ tay cô.

--Hạnh Kiều, em đừng đi! Đứng lại nghe anh nói vài câu đã!

Hạnh Kiều cúi mặt:

--Anh muốn nói gì với em đây?

--Sao em tránh mặt anh hoài vậy Kiều? Anh có lỗi gì với em đâu! anh vẫn thương em như ngày nào, không hề có phân biệt hay thay đổi vậy mà... chiều nào anh đi làm về em cũng biến mất tiêu, đến trường tìm em thì em không ra mặt, về đến nhà cứ ở miết trong phòng, thậm chí hễ có anh là em không ra ăn cơm. Em làm vậy anh thấy trong lòng khó chịu lắm!

--Chứ anh muốn em phải làm sao bây giờ? Không lẽ cứ tiếp tục như cũ, em đang đau khổ và cố quên, anh đừng tốt với em nữa có được không?

--Hạnh Kiều, anh xin lỗi đã để em hiểu lầm về tình cảm của mình. Anh nói thật, anh luôn mong em là em gái của anh. Em đừng tỏ ra lạnh nhạt xa lánh anh như vậy. Mình sống chung một mái nhà, lại đã có với nhau nhiều kỷ niệm, anh hiểu em nhiều hơn ai cả, thấy em buồn anh nào có vui gì! Đừng dẫn vật anh như thế nghe Kiều!

--Tại sao anh lại nghĩ là em dẫn vật anh? Tại sao anh không hiểu giùm tâm trạng của một người mang mặc cảm thất bại Em làm như vậy không phải là trốn tránh anh, em chỉ muốn trừng phạt sự nông nổi của chính bản thân mình và để Phụng Như không còn nhìn em bằng đôi mắt đầy nghi kỵ. Mình là anh em, điều đó thích nghi! Khi em quên được mọi chuyện, chiến thắng được bản thân mình thì tất cả sẽ ổn thôi anh Minh ạ!

--Nói thật đi, em có hận anh không?

--Tại sao lại phải hận? Mọi sự ngộ nhận là do tự nơi em! Ngoài việc anh cư xử quá thân mật với em, anh có làm gì sai chứ. Em không trách anh, mà chỉ tự trách mình. Tại em hồ đồ nên mới ra nông nổi. Yên tâm đi, em không giận anh đâu.

--Em biết không, từ hôm Phụng Như về đến nay, anh Phong cứ cần nhằn anh suốt. Anh ấy cho rằng mọi nỗi buồn của em đều là do anh gây nên, khiến anh cảm thấy mình có lỗi. Anh đã hứa với anh là anh sẽ nói chuyện với em, để em thông cảm và tha lỗi, song em cứ tránh né hoài không chịu cho anh gặp thì làm sao mà nói chuyện được với nhau. Đến bữa nay anh đi sắm đồ cưới với Phụng Như, tình cờ nhìn thấy em nên anh mới tìm cách nói chuyện với em đấy chứ. Nếu thật sự em không giận, không trách, anh đã yên tâm rồi!

Nghe Trường Minh nhắc đến Phụng Như, Hạnh Kiều đưa mắt nhìn xung quanh:

--Anh bảo anh đi với Phụng Như, vậy cô ấy đâu, sao em không thấy vậy?

Trường Minh đưa tay chỉ sang bên kia đường:

--Phụng Như còn ghé vào shop mua một ít đồ dùng phụ nữ, chắc cũng sắp ra rồi. Em mua hàng xong chưa, mình cùng về chung nha?

Hạnh Kiều lắc đầu:

--Thôi khỏi đi, em đi chung với bạn Diệu Lê. Cô ấy còn đang làm tóc trong tiệm nên em phải đợi. anh về trước đi! Em nghĩ là có em đi chung Phụng Như sẽ không vui.

--Tụi anh sắp làm đám cưới rồi, cô đâu thể nào ghen với em được chứ. Minh là anh em mà, sau này em sẽ gọi Phụng Như là chị dâu, cô ấy rồi cũng sẽ thương yêu em giống như tụi anh thôi.

--Em cũng mong được vậy. Thôi anh đi đi kéo chị ấy đợi lâu.

--Vậy anh đi trước Hạnh Kiều nhé, bye bye!

Trường Minh nói lời chia tay xong, anh vội vã băng qua đường đi về phía cửa hiệu số 06. Hạnh Kiều ôm chặt chiếc túi xách vào lòng, lặng lẽ bước đi. Ở trước mặt Trường Minh cô đã cố gắng để đừng khóc, anh quay lưng đi rồi, nước mắt ướt nhạt nhòa gương mặt, Hạnh Kiều nghe mẫn đắng trên môi. Trường Minh! Anh bảo là anh hiểu em cơ? Thật ra anh không hiểu gì cả. Không hiểu một chút gì về em. Khi đã trót yêu rồi, muốn quên anh tưởng dễ dàng lắm hay sao? Cần có thời gian, cần phải được yên tĩnh và quan trọng hơn hết là phải có nghị lực để tự chiến thắng mình. Từ tình yêu chuyển thành tình anh em đương nhiên là cả một vấn đề, trong đó có mặt nhiều đau khổ và nước mắt. Tại sao? Tại sao anh có thể đứng dưng ở trước mặt em nói cười, bàn đến chuyện đám cưới. Anh không cần nghĩ qua cái cảm giác của em sao? anh đâu biết rằng... khi giả bộ thản nhiên để tiếp nhận chuyện này, cõi lòng em đau đớn, trái tim em tan nát? Những ngày qua, nếu không có anh Chấn Phong an ủi, không có những lời khuyên dạy tốt của anh không biết em đã làm đến chuyện gì rồi. Con gái mà, ai cũng đều dễ bị sốc trước thất vọng bất ngờ, có thể đi đến những hành động khờ dại. Thế mà em chẳng hề thấy anh lo lắng điều này. Còn bảo là thương em như em gái? Anh thương hại thì có! Nếu như em gái anh xảy ra chuyện tương tự như em, anh đâu đứng dưng đến thế này? Tại vì em không là cái gì cho nên anh lúc nào cũng vô tình như vậy cả, phải không anh Minh?

--Hừm!

Diệu Lê từ phía nào nhào tới chụp vào Hạnh Kiều làm cô giật bắn người.

Hạnh Kiều đỏ quau:

--Diệu Lê này! Bỏ giỡn gì kỳ quá, làm người ta muốn rớt cả tim.

Diệu Lê cười giòn tan:

--Mới hù có chút mà đã quau rồi sao! Muốn cho bỏ bất ngờ chứ bộ! Nè, quay lại xem tôi làm tóc thế này hợp không? Có thể gây được sự chú ý của Chấn Phong không hả?

Vừa nói Diệu Lê vừa xoay người Hạnh Kiều lại để cho bạn nhìn mình, cô chột sững người khi nhìn thấy gương mặt bạn đơm đầy nước mắt.

--Ô kìa, Hạnh Kiều, sao bỏ lại khóc vậy?

--Bị mất tiền phải không? Hay là gặp chuyện gì?

Hạnh Kiều lắc đầu, đưa tay gạt lệ:

--Không có gì! Mình về đi Diệu Lê!

--Không được! Bỏ không chịu nói cho tôi biết tôi sẽ không về với bỏ đâu.

--Diệu Lê, xin lỗi nghe, đây là... là chuyện riêng của tôi, tôi không thể nói ra được. Bỏ cứ mặc kệ tôi đi.

--Bộ khó nói lắm hả? Thôi được, tùy bỏ, không chịu để tôi an ủi thì thôi, nhưng đừng có làm lì như vậy. Nè, lau khô nước mắt đi, để lát nữa về anh Phong nghi tôi "ăn hiếp" bỏ thì mệt lắm....

--Ai có khóc trước mặt anh ấy đâu mà bỏ sợ! Đúng là tối ngày chỉ biết nghĩ đến Chấn Phong mà thôi. Được rồi, cho mượn vai áo để tôi chùi nước mắt đi nha.

Nói đoạn Hạnh Kiều chồm lên như muốn thực hiện lời nói khiến Diệu Lê lùi lại la oai oái:

--Ê! Đừng giỡn bậy à! Áo đẹp của người ta để ra mắt "anh ấy" bỏ chùi vô nhãn hết còn gì? Đây, khăn đây, làm ơn tha cho tôi đi nhé...

Diệu Lê vừa nói vừa rút khăn trong bóp ra đưa cho Hạnh Kiều. Sau đó, cô vào bãi giữ xe dắt xe mình ra đưa bạn về. Nghĩ đến chuyện lát nữa gặp Chấn Phong, Diệu Lê nở nụ cười sáng khoái.

--Trời ơi! Anh Phong! Anh đi đâu mà ăn mặc đẹp quá vậy? Đóng phim hả?

Diệu Lê kêu lên khi Chấn Phong ra mở cổng cho cô và Hạnh Kiều sau hồi chuông kéo dài. Anh diện bộ đồ vest màu cà phê trông rất điển trai.

Nhìn thấy Diệu Lê, bờ môi anh điểm một nụ cười thật... quyến rũ:

--Bộ đi đóng phim mới được ăn mặc đẹp hay sao? Người ta mới may đồ nên mặc thử vậy mà, Diệu Lê, em tới chơi hả?

Hạnh Kiều đáp thay bạn:

--Cổ không phải tới chơi, mà là tới thăm anh đó. Anh nhìn nè, cô bạn em hôm nay có dễ thương không? Lúc này Chấn Phong mới có dịp ngắm kỹ Diệu Lê từ đầu đến chân. Anh buột miệng khen:

--Tuyệt lắm! Trông em trẻ hản ra đây, Diệu Lê!

Lời khen của Chấn Phong làm Diệu Lê sung sướng ửng hồng đôi má. Hạnh Kiều lại được dịp trêu đùa:

--Bữa nay sao mà ngộ ghê há! Không hẹn mà cả hai người cùng diện đẹp khác thường. Hay là có hẹn nhau trước vậy?

Chấn Phong đang đứng gần Hạnh Kiều nên thuận tay cốc lên đầu cô một cái khá đau.

--Nói tầm bậy! Em không sợ Diệu Lê cười anh sao?

--Ui da! Anh Phong này "kí" đau ghê nha. Người ta chỉ nói đùa cho vui, sao anh dữ quá vậy. Coi chừng.... "ế vợ" à! Có muốn em quảng cáo "đại hạ giá" anh không?

--Thách em đó! Tưởng anh sợ sao?

Diệu Lê cười nắc nẻ:

--Thôi đi, biết anh Phong rồi, số đào hoa nên đâu sợ bị ế, không chừng Hạnh Kiều quảng cáo xong anh

còn "đất bở" gấp đôi nữa đó!

Chấn Phong vỗ tay:

--Hay lắm Diệu Lê! Câu này anh cho em mười điểm.

Hạnh Kiều quay sang lườm bạn:

--Ê, Diệu Lê, bỏ theo về phe anh phải không? Các người ăn gian! Cái gì mà... nàng nói chàng chấm điểm... tôi làm sao mà đối đáp lại hai người đây?

Chấn Phong liếc Hạnh Kiều:

--Nói không lại thì thôi! Bày đặt ghép đôi bây bạ coi chừng anh cốc thêm cho vài cái bây giờ! Đi làm nước cho bạn em uống đi.

--Ồ, phải há. Diệu Lê bỏ ngồi chơi, tôi đi làm đá chanh.

Hạnh Kiều vừa đi được vài bước thì Diệu Lê đã nói với theo:

--Kiều à, nhớ bỏ đường đó nha, đừng để như lần trước...

Hạnh Kiều cười cười đi luôn xuống nhà sau.

Chấn Phong ngạc nhiên hỏi Diệu Lê:

--Hai cô đang nói chuyện gì vậy? Cái gì mà nhớ bỏ đường vậy hả?

Diệu Lê che miệng cười:

--Nhắc tới là em không thể nhịn cười được. Anh Phong! Anh không biết đâu, lần trước em theo anh tới đây, Hạnh Kiều đã cho em ly nước chanh không có bỏ đường, làm em vừa mới hớp một ngụm đã nhăn mặt như khi vậy! Em còn tưởng là cổ "chơi" em nữa chứ! Ai dè ly của anh cũng y hệt vậy luôn! Có nghĩa là không có tí đường nào cả.

--Hả! Sao anh lại không biết chuyện này cả?

--Tại vì bữa đó anh lên phòng chứ đâu có ở lại đâu mà biết! Nhỏ Kiều này còn trẻ tuổi mà đẳng trí quá chừng luôn.

--Ai cũng có lúc như thế cả Lê à! Chắc tại cổ sơ ý, chứ thường thì Hạnh Kiều rất khéo tay. Cô ấy pha đá chanh ngon lắm đó!

--Vậy hả? Chắc tại hợp với khẩu vị của anh chứ hồi Kiều ở chung với em, cô pha uống cũng tạm tạm thôi, không bằng ở quán. À, anh Phong nè, anh có thích uống cà phê hay không?

Chấn Phong gật đầu:

--Thỉnh thoảng cũng có, nhưng mà ít khi lắm Lê à. Tại vì anh sợ bị tắt tiếng, thường thì anh chỉ uống đá chanh hoặc nước cam tươi.

--Tưởng anh thích, hôm nào em sẽ trở tài để cho anh thưởng thức. Nói không phải khoe chứ em pha cà phê là "hết ý" luôn. Anh có muốn thử bây giờ không hả?

--Thôi để lúc khác đi! Còn Hạnh Kiều đang làm đá chanh, uống một lúc hai ba thứ chắc có nước vỡ bụng. Vả lại, uống nước đá thường cũng không tốt lắm, lại có hại cho răng....

Diệu Lê thấy hơi buồn vì Chấn Phong không biểu lộ nhiệt tình với cô, nhưng đó chỉ là nỗi buồn thoáng qua bởi cô hiểu đây chỉ mới là bước đầu, không thể nôn nóng được.

Diệu Lê gọi chuyện:

--Làm diễn viên cũng khổ chứ há, anh Phong? Phải gìn giữ đủ thứ! Giữ phong cách, giữ ngoại hình, giữ giọng nói... vậy chắc anh sinh hoạt các thứ đều có chế độ riêng.

Chấn Phong bật cười:

--Tại em tưởng thế thôi, làm gì mà nghiêm trọng dữ vậy. Diễn viên thôi mà, bộ em tưởng là người mẫu hay sao? Hơn nữa, anh lại là đàn ông. Anh cũng chẳng cần phải theo chế độ riêng nào hết, điều cần thiết là giữ cho được nhân cách của mình. Đạo làm người mới quan trọng, phải không Lê? Đối với một diễn viên, thành công của họ là để lại được ấn tượng sâu sắc trong lòng khán giả, sau mỗi vai diễn của mình, ngoại hình không phải là yếu tố quyết định đâu. Trong nền điện ảnh, thiếu gì người không có điểm ngoại hình nhưng kỹ năng diễn xuất của họ làm người ta nhớ mãi, và họ cũng nổi tiếng như ai!

--Thế hả anh? Vậy mà em không biết, cứ tưởng có ngoại hình đẹp, ăn ảnh là diễn được thôi. Nghe anh nói, em mới hiểu cái nhìn của mình còn non nớt quá.

Chấn Phong mỉm cười. Riêng Diệu Lê, cô nhận xét được Chấn Phong là một người đàn ông lý tưởng, ngoài cái vẻ đẹp thanh lịch, anh còn có một tâm hồn sâu sắc, một phong cách tuyệt vời. Những lời nói dịu dàng và sự giản dị của anh càng lúc càng cuốn hút Diệu Lê. Cô đã yêu một người như thế này, cho dù có thất bại, Diệu Lê nghĩ rằng mình sẽ chẳng bao giờ hối tiếc...

Chấn Phong đợi khá lâu vẫn không thấy Hạnh Kiều mang nước lên. Anh nói với Diệu Lê:

--Em ngồi chơi, để anh xuống nhà xem Hạnh Kiều làm gì mà lâu vậy...

Diệu Lê tính ngăn anh lại, nhưng sau câu nói anh đã đứng lên đi ngay nên cô chỉ còn biết ngồi chờ.

Chấn Phong đi thẳng xuống nhà bếp. Những bước chân của anh thật nhẹ nhàng...

Hạnh Kiều đã pha xong hai ly nước chanh từ lâu nhưng chưa bỏ đá vào. Cô đang ngồi chống tay lên cằm suy nghĩ, đôi mắt đỏ hoe... Chấn Phong bước tới trước mặt cô:

--Hạnh Kiều! Em đang nghĩ gì mà nét mặt đăm chiêu vậy? Lại khóc nữa rồi phải không?

Bị bắt gặp bất ngờ, Hạnh Kiều lúng túng:

--Ồ... đâu có...

--Còn muốn chối nữa à? Đôi mắt em đỏ hoe rồi kìa... chuyện gì vậy?

Biết rất khó giấu được Chấn Phong, Hạnh Kiều đành nói thật:

--Lúc nãy ở ngoài phố, em gặp được Trường Minh anh ấy...

Hạnh Kiều nghẹn lời. Chấn Phong nhẹ lắc đầu:

--Biết lắm mà! Anh không hề đoán sai. Ngoài Trường Minh ra, đâu ai có thể làm cho Hạnh Kiều khóc được. Sao hả? Nó có nói gì với em không?

--Dạ có! Anh Minh xin lỗi em! Ảnh lúc nào cũng xem em như em gái ảnh...

--Vây là tốt rồi! Em đừng buồn nữa Hạnh Kiều à, Trường Minh sắp làm đám cưới với Phụng Như, em nên tập quen dần với hiện tại..

Hạnh Kiều gật đầu:

--Em biết rồi, anh Phong! Từ nay em sẽ như chưa từng có chuyện gì xảy ra...

--Thật không?

--Thật, em hứa mà. Anh Phong tin em đi.

--Vây thì làm ơn đứng lên bỏ đá vào nước chanh mà mang lên mời bạn đi, Diệu Lê đang chết khát ở trên kia!

--Em biết chứ! Nhưng em cố tình làm từ từ để thời gian cho hai người tâm sự đó mà. Có mặt em, Diệu Lê cổ thấy ngại, em muốn hai người được tự nhiên.

--Vây hả? Vây em thử đoán xem... Diệu Lê sẽ nói gì với anh?

--Ồ... chuyện hai người... làm sao em biết được!

Chấn Phong đưa ngón tay trở dứ dứ trước mặt Hạnh Kiều:

--Ê! Cô bé còn nhớ anh đã nói gì không? Có cần anh phải nhắc lại không hả?

--Nhớ! Anh nói là... anh đồng ý làm bạn với Diệu Lê, nhưng mọi chuyện phải để tự nhiên, em không được cố tình tạo điều kiện hoặc là ở phía sau làm hậu thuẫn....

--Ồ, vậy bây giờ em đang làm cái gì đây?

--Lúc nãy ở trên nhà thì chọc cổ với anh, bây giờ xuống đây thì ngồi luôn không chịu lên. Em coi chừng nghe chưa?

Hạnh Kiều nhìn thấy cử chỉ hăm dọa của Chấn Phong, dù đang buồn cô cũng phải bật cười:

--Làm gì mà dứ vậ anh hai? Thôi, đi lên nhà đi, em mang nước lên nè!

--Sao có hai ly vậy? Ly nước của em đâu?

--Em không uống, chỉ làm cho anh và Diệu Lê thôi.

--Tại sao không uống hả? Bộ tính bỏ mình anh ngồi với cổ sao? Em cũng phải có mặt nữa đó. Lên trước đi, đừng để bạn em chờ!

Hạnh Kiều mang nước lên. Cô lấy một ly đưa trước mặt Diệu Lê:

--Uống nước đi! Bảo đảm có bỏ đường!

Diệu Lê hớp một ngụm, môi cô trẻ dài ra:

--Bỏ đường rồi mà vẫn không ngon, vừa chua vừa đắng, vậy mà anh Phong khen bỏ pha nước chanh ngon!

Hạnh Kiều cười, nói nhỏ bên tai bạn:

--Chắc là ảnh bị đứt giây vị giác rồi nên mới không cảm nhận được là nó dở ẹc thôi!

Cả hai cùng phá ra cười nắc nẻ.

Chấn Phong bung ly đá chanh thứ ba lên, nghe thấy tiếng cười, anh lên tiếng hỏi:

--Cả hai cô đang cười gì vậy? Chắc là từ nãy giờ nói xấu anh Phong có phải không?

Diệu Lê lắc đầu:

--Anh có gì xấu đâu mà nói! Tụi em chỉ đùa vui thôi.

Chấn Phong đưa ly nước cho Hạnh Kiều:

--Của em nè!

Hạnh Kiều nhìn anh bằng ánh mắt ngạc nhiên:

--Ly này... anh tự pha đó hả?

--Sao? Bộ lạ lắm à? Chê anh Phong không biết làm hay sao? Uống thử đi! Không chừng còn ngon hơn của em nữa đó!

Hạnh Kiều từ từ nâng ly đá chanh lên nhưng cô chưa kịp uống thì Diệu Lê đã giật phắt ly nước từ trong tay cô:

--Của anh Phong pha chế hử? Để mình uống thử xem sao...

Và cô đưa lên miệng uống liền một hơi. Hạnh Kiều liếc sang Chấn Phong, thấy đôi mày anh cau lại, dường như hơi phật lòng về cử chỉ quá tự nhiên của Diệu Lê.

Uống hết nửa ly nước, Diệu Lê gật gù khen:

--Tuyệt lắm! Anh pha ngon hơn ở quán nhiều đó, anh Phong! Hạnh Kiều, bỏ uống thử đi, tôi không nói ngoa đâu, ngon lắm đó...

Hạnh Kiều mỉm cười:

--Của anh Phong làm, đối với bò đương nhiên là ngon rồi. Cho dù anh ấy cho bò uống mật gấu thì bò cũng khen là ngọt nữa! có đúng vậy không hả?

Lời trêu chọc của Hạnh Kiều làm Diệu Lê thẹn đỏ mặt, đồng thời cô cũng thầm sung sướng vì Hạnh Kiều đã thay cô mà nói lên tình cảm thầm kín trong lòng cô đối với Chấn Phong.

Diệu Lê nghe Chấn Phong đằng hắng một tiếng, sau đó anh nhìn Hạnh Kiều miệng thì mỉm cười nhưng giọng nói lại có phần nghiêm trọng:

--Hạnh Kiều không thèm uống, tức nhiên là chê ly nước đó chứ gì?

Nhìn ánh mắt Chấn Phong, tự dưng Hạnh Kiều hơi sợ, cô giành lại ly nước trên tay Diệu Lê:

--Đâu có, anh! Em đâu có chê! Tại nhỏ này... nó muốn uống trước em chứ bộ!

Hạnh Kiều khẽ hớp một ngụm nước, bàn tay cô nhéo nhẹ vào hông Diệu Lê khẽ nói:

--Nhỏ này.. làm mình bị hàm oan thấy chưa?

Diệu Lê bị đau nhưng không dám kêu to.

Hạnh Kiều đặt ly nước trở xuống bàn:

--Anh Phong pha cũng được!

Diệu Lê kêu lên:

--Trời ơi! Anh làm ngon như vậy mà bò bảo "cũng được" thôi sao! Nói không phải tôi chê bò chứ bò

pha nước còn "dở" hơn anh Phong nữa đó!

Hạnh Kiều bật cười:

--Tôi biết bồ sẽ nói câu này mà. Cho nên cố tình chê như vậy để bồ để lộ sự ưu đãi của mình đến với anh Phong! Bây giờ thì hết chối rồi nhé!

Diệu Lê đỏ mặt nhìn Chấn Phong nhưng cô thất vọng khi thấy anh vẫn thản nhiên, không hề biểu lộ cảm xúc gì! "Kỳ lạ thật? Anh ấy đã chia tay với bạn gái rồi, sao không để ý gì đến người khác cả, không lẽ anh khư khư ôm lấy chữ chung tình với cô nhân sao?"

Nghĩ vậy Diệu Lê hỏi thử anh:

--Anh Phong à, chiều nay anh rảnh không?

--Anh ư? Có gì không hở Lê?

Diệu Lê ngập ngừng:

[thiếu 2 trang 36-37]

Trường Minh gật đầu:

--Phải! Tôi nhớ ra cô rồi! Cô tới thăm Hạnh Kiều đó hả?

--Dạ!

Trường Minh đưa mắt nhìn Chấn Phong:

--Anh hai à, nếu không phải bận công chuyện quan trọng, anh quay vào nhà đi. Em có chuyện muốn nói...

Chấn Phong lưỡng lự... Hạnh Kiều thấy vậy lên tiếng:

--Anh Minh à, để lúc khác nói có được không, anh Phong định đến nhà Diệu Lê.

Trường Minh cắn môi:

--Vậy hả? Anh xin lỗi... chuyện này cũng quan trọng lắm Kiều à, liên quan đến hạnh phúc cả đời của anh Phong. Sáng mai anh đi đóng phim rồi, nếu bây giờ anh không nói anh sợ rằng sẽ muộn.

Chấn Phong ngần ngừ giây lát rồi nói quyết định:

--Vậy anh sẽ ở nhà. Diệu Lê xin lỗi em nghe, bữa khác anh sẽ đến! Em đừng giận anh nghe.

Diệu Lê thất vọng vô cùng song không dám để lộ ra mặt, cô gượng cười:

--Không sao! Anh cứ lo việc của anh trước đi. Em về, hôm khác anh đến cũng được.

Diệu Lê từ giã mọi người rồi lên xe, nổ máy.

Chấn Phong quay xe trở vào nhà. Trường Minh dắt xe đi phía sau, Hạnh Kiều vừa dọn ly, vừa căn nhắc:

--Bạn em lâu lâu mới đến chơi một lần. Anh Minh làm như vậy, cô sẽ buồn lắm đó!

Trường Minh chép miệng:

--Anh có muốn vậy đâu! Nhưng chuyện này quan trọng lắm, không nói ngay không được Kiều à! Chỉ Trăn sắp đám cưới rồi, anh không thể không báo tin cho anh hai được.

Hạnh Kiều sững sờ:

--Anh nói cái gì? Mỹ Trân chỉ...

--Phải! Chị ấy chuẩn bị kết hôn cùng người khác. Anh Phong! anh tính sao về chuyện này hả? Chị Mỹ Trân nói thật chứ không phải hù dọa anh đâu! Lúc sáng, em với Phụng Như nhìn thấy chỉ đang thử áo cưới, bên cạnh đó còn một người đàn ông, hình như là... là chú rể thì phải. Anh Hai! anh làm gì ngo ngẩn vậy! Anh có nghe em nói hay không? Thời gian gấp rút lắm rồi nếu anh cứ lừng chừng thì sẽ không kịp nữa... Điều này anh sẽ mất chị Mỹ Trân thật đó. Anh có nghe không hả, anh hai?

Chấn Phong cắn chặt môi. Không ai hiểu anh đang nghĩ gì, chỉ thấy đôi mắt anh thật buồn đang nhìn về cuối chân trời xa xăm, giống như là anh đang muốn tìm kiếm lại chút gì nơi đó vậy. Trường Minh nắm tay anh lắc mạnh. Anh ngồi phệt xuống ghế salon buông tiếng thở dài:

--Anh đã nghe rồi mà, Trường Minh! Em nói Mỹ Trân sắp đám cưới chứ gì?

--Nghe rồi sao anh lại nín thinh như vậy?

--Chứ em biểu anh phải làm sao?

--Trời đất ơi! Anh không sợ mất người yêu sao hả? Tranh thủ giành lại tình cảm của mình đi, anh hai. Ngay bây giờ anh nên đến gặp chị Mỹ Trân nói rõ tình cảm trong lòng mình và khuyên chị hủy bỏ đám cưới để chờ anh, anh sẽ cầu hôn. Em biết chị Trân còn yêu anh. Nếu anh chịu mở miệng, chắc chắn chị ấy sẽ nghĩ lại!

Chấn Phong thở dài:

--Mỹ Trân nghĩ lại rồi thì sao? Anh có thể cưới cô ngay lập tức không hả? Đã không làm người ta mãn nguyện thì cũng đừng phá rối hôn nhân của người ta. Chuyện cưới xin đâu phải trò đùa, Mỹ Trân cũng đâu phải trẻ con, muốn gì thì được nấy ngay đâu. Bộ em tưởng còn cứu vãn được sao hả? Để anh cho em coi cái này nha.

Dứt lời Chấn Phong rút từ túi quần ra một phong bì lớn, cả Trường Minh lẫn Hạnh Kiều đều ngạc nhiên nhận ra đó là cánh thiệp hồng.

Trường Minh ngỡ ngàng:

--Thì ra... chị ấy gởi thiệp cho anh rồi sao?

--Phải ! Là do đích thân Mỹ Trân đưa cho anh! Em còn thắc mắc gì không hả? Bộ đồ anh đang mặc đây, là anh mới may để đi dự tiệc cưới của Mỹ Trân. Cô ấy đã quyết định vậy rồi, anh chỉ còn biết chúc cô ta hạnh phúc!

--Nếu là vậy, em cũng không biết nói sao hơn. Thành thật chia buồn với anh, anh hai ạ! Em không ngờ là cuộc tình của anh đoạn kết thật buồn! Yêu nhau ngần ấy năm, cuối cùng thì chia tay.

--Đâu có gì khó hiểu đâu Minh! Mỹ Trân đợi anh quá lâu rồi, cô không thể lãng phí thời gian thêm nữa. Cô không chấp nhận được cuộc sống này của anh đâu Minh!

Trường Minh không nói gì thêm, lặng lẽ bỏ về phòng của mình. Hạnh Kiều dọn dẹp xong, dùng khăn

lau lại mặt bàn, thỉnh thoảng lại nhìn trộm Chấn Phong. Cô thật sự không hiểu tại sao anh lại có thể bình tĩnh được trước cái tin người yêu đi lấy chồng - Nhận thiệp rồi mà anh vẫn yên lặng giấu kín tâm sự, không có biểu hiện nào ra vẻ chán chường! Thật lạ lùng. Tình cảm sáu năm rồi, đâu phải là không có kỷ niệm để nhớ. Tại sao anh lại cứ thản nhiên? Con người anh thật là khó hiểu.

--Hạnh Kiều!

Chấn Phong bất ngờ gọi làm Hạnh Kiều giật mình đánh rơi chiếc khăn lau, Chấn Phong ra lệnh bảo cô ngồi xuống ghế.

--Nãy giờ làm gì nhìn anh dữ vậy? Thấy anh khác thường lắm phải không?

--Ồ.. Không phải! Em chỉ cảm thấy, anh chịu đựng đau khổ rất giỏi! Mất đi một người mình yêu quý nhất đời, không phải ai cũng dễ dàng chấp nhận như anh đâu.

--Sao em biết Mỹ Trân là người anh yêu quý nhất đời?

--Bộ không phải sao? Anh với chị ấy đã có với nhau sáu năm đầy kỷ niệm.

--Thôi, đừng nhắc tới nhắc lui chuyện này nữa! Em dọn dẹp xong rồi đi nghỉ đi nha.

Nói xong, Chấn Phong đứng lên bỏ về phòng.

Hạnh Kiều nhìn theo anh, cô cảm thấy dường như là Chấn Phong buồn lắm! Vậy là cô hiểu rồi. Sự thản nhiên của anh chỉ là vẻ ngụy tạo bên ngoài để che giấu một trái tim tan nát vì yêu. Chấn Phong là con người kín đáo, anh không thích để ai nhìn thấu nỗi lòng mình. Người như vậy mới thật là đau khổ.

Trong phòng riêng, Chấn Phong ngồi dựa người trên chiếc ghế bọc nhung gần cửa sổ, lặng lẽ thả hồn theo khói thuốc. Mỹ Trân lấy chồng! Đó là một bất ngờ đối với anh. Chưa bao giờ Chấn Phong nghĩ là cô kết hôn với một người, không phải là anh. Sau năm gần bên nhau, Chấn Phong lúc nào cũng coi Mỹ Trân như vợ chưa cưới của mình. Anh đã quen có cô bên cạnh, quen nghe những lời nói ngọt ngào, quen với những lời gán ghép của gia đình đôi bên và bè bạn. Anh mặc nhiên coi đó là tình yêu. Vậy mà bây giờ, chỉ vì sự xuất hiện của nhân vật thứ ba, Mỹ Trân tự dưng muốn thay đổi tất cả. Cô coi lời cầu hôn của người đàn ông xa lạ kia như là một áp lực để làm khó Chấn Phong, bắt buộc anh phải lựa chọn! Cuối cùng thì sao? Mỹ Trân lấy người chồng mà cô không yêu! Chấn Phong buồn vô cùng. Nhiều lúc anh tự hỏi: "Có phải mình phá hoại tuổi trẻ của Mỹ Trân?" Chính sự từ chối của anh đã đẩy cô vào sự chọn lựa này. Cầu trời cho Mỹ Trân lấy được người chồng tốt. Chấn Phong mong hạnh phúc sẽ đến với cô, nếu không thì anh sẽ phải ân hận. Ân hận vì làm khổ bạn tình, ân hận vì không đầy đủ trách nhiệm để đền đáp sự kiên trì chờ đợi của Mỹ Trân trong bao nhiêu năm nay. Chắc là cô oán hận anh nhiều lắm! Chắc là cô đã khóc thật nhiều. Cứ mỗi lần nghĩ đến tâm trạng của Mỹ Trân, Chấn Phong rất muốn đến thăm cô nhưng chú Lưu đã ngăn anh lại, chú nói sợ gia đình Mỹ Trân sẽ cự anh, nhưng Chấn Phong biết thật ra không phải vậy. Chú Lưu sợ anh có những giây phút yếu lòng và tất cả sẽ quay lại từ đầu... Trong nhà này, Chấn Phong thân nhất với chú Lưu, xem ra người tài xé lớn tuổi này mới là người có thể hiểu được anh cận kề. Sáng nay chú sẽ đưa anh đến hãng phim, và sẽ có rất nhiều điều để nói.

Nhất là chuyện Diệu Lê. Mai anh sẽ đưa ra một câu hỏi để chú Lưu trở tài tiên đoán, xem sau khi Mỹ Trân lấy chồng rồi thì giữa Huyền Vy và Diệu Lê anh sẽ thuộc về ai?

Chương 8

--Đan Thùy! Em đứng lại! Đi đâu mà vội vàng quá vậy? Muốn tránh mặt anh có phải không?

Cô gái đang đeo túi xách đi trên con đường mòn, chợt khựng lại vì nhận ra người bạn trai năm nào đang đứng trước mặt cô. Anh vẫn như ngày nào, giản dị và dày dạn nét phong trần, nhưng trông anh gầy hơn trước, nét mặt đầy ưu tư.

Đan Thùy thở dài:

--Trở về đi, Giang Ninh! Anh theo em làm gì? Lần trước em đã nói rõ ràng với anh rồi!

--Nhưng anh không chấp nhận, Thùy à! Cho dù em thay lòng đổi dạ, anh cũng vẫn còn yêu em như thuở nào. Tại sao em lại muốn chia tay?

--Chuyện đó, tôi cứ tưởng rằng anh đã hiểu, không ngờ anh ngây thơ đến nỗi đợi tôi phải nói ra sao?

Giang Ninh cau mày:

--Em cứ nói ra đi! Đừng xa xôi bóng gió nữa. Em học ở đâu cái lối nói cao ngạo vậy hả Thùy? Ngôn ngữ đó không hợp với gái làng quê như em!

--Cái gì? Anh nói ai là gái làng quê? Giang Ninh à, anh làm ơn nhìn kỹ lại xem. Đan Thùy bây giờ không giống như trước nữa. Tôi có chỗ nào giống với nhà quê không? Tôi đã lên thành phố hai năm và đã có tất cả những gì tôi muốn. Tôi có thua gì những cô gái ở chốn thị thành đâu? Anh thì khác rồi! Cả đời anh cứ bám lấy vùng đất cằn cỗi này, không buông được cái cày, cây cuốc. Anh cứ giậm chân tại chỗ thế này, mãi mãi không thể khá lên đâu.

Những lời nói mang tính chất kiêu căng của Đan Thùy làm Giang Ninh nổi giận. Anh xẵng giọng:

--Em ăn nói với anh như vậy đó hả Thùy? Em còn nhớ ngày ra đi em đã hứa gì không? "Em hứa sẽ không bao giờ để cho anh thất vọng". Lời nói của em vẫn còn đọng lại nơi trái tim anh nhưng con người của em không còn như trước nữa. Em đành lòng chối bỏ tình cảm của anh, quay lưng lại với những kỷ niệm, thậm chí còn tỏ vẻ khinh miệt nơi chốn mình đã sinh ra và lớn lên, chính mảnh đất quê nghèo này đã nuôi sống em từng ngày, để em thành con người hữu dụng. Vậy mà em đã phản bội lại tất cả. Em có ăn có học nhưng lại không biết cách làm người.

--Giang Ninh, cấm anh không được xúc phạm tôi. Anh có biết anh đang nói chuyện với ai không hả? Anh làm ơn tự nhìn lại mình đi, vai ụ, thịt bắp, tay lấm chân bùn. Muốn làm chồng tôi hả? Chẳng khác nào "đĩa đeo chân hạc" anh đừng có nằm mơ.

--Khốn nạn!

"Bốp, bốp" Giang Ninh liên tục hai cái tát tay lên mặt Đan Thùy. Bị bất ngờ, cô không thể tránh kịp đành lãnh trọn cơn giận của bạn tình. Đánh xong rồi, dường như chàng trai có vẻ hối hận. Anh đặt tay lên vai người yêu:

--Đan Thùy! Anh xin lỗi, vì quá nóng giận nên anh đã lỡ tay. Em có sao không?

Cô gái giận dữ hất mạnh tay chàng trai, cô vừa khóc vừa nói:

--Anh đi đi! Không ngờ con người anh lại vũ phu như vậy, muốn dùng vũ lực để dọa tôi à? Anh không ép tôi quay lại được đâu. Vừa rồi anh đánh tôi đau lắm, nhưng không sao! Hai cái tát tay đó có thể coi như là tôi trả nợ cho anh. Giữa chúng ta đã hết rồi, từ nay không ai còn nợ ai nữa nhé! Mong anh đừng theo làm phiền tôi.

Dứt lời, cô gái quay lưng đi vội vã, bỏ mặc người con trai đứng chết lặng trên bờ đê với nỗi thất vọng vì tình. Anh thất thểu lê từng bước chân nặng nhọc trở về với trái tim đau.

--"Cắt!"

Tiếng đạo diễn Huy Cường hô lớn, ánh sáng lóe lên và máy quay dừng lại. Đoạn phim được tạm ngưng ở đây, Chấn Phong dùng "khăn rằn quần cò" đưa lên thấm mồ hôi, lưng áo anh ướt đầm. Huy Cường đến vỗ vai anh:

--Cậu diễn tốt lắm. Về mặt cậu lúc thất tình y như thiệt vậy! Đã từng có kinh nghiệm chuyện này rồi phải không? Mà nè, lúc nãy cậu tát Huyền Vy hơi mạnh tay đấy nhé! Làm cho tôi thấy nóng mặt ghê, mau tìm con bé xem nó có khóc không, cái tát của cậu lúc nãy y như đánh ghen vậy! Nếu mà có Hoàng Thông đây chắc là sẽ cãi nhau.

Huy Cường chỉ nói vậy rồi lắc đầu bỏ đi!

Chấn Phong nhìn theo ông, lòng thoáng nổi bâng hoàng. Minh như vậy thật sao? Đạo diễn Huy Cường thường rất thích những pha diễn như thật tức là nhập vai đạt yêu cầu. Lần này ông lên tiếng như vậy, tuy nhẹ nhàng, nhưng lại chính là lời nhắc nhở anh, thay vì phải khiển trách. Nếu là diễn viên khác, có lẽ sẽ bị phê bình thẳng tay. Dù sao thì Huyền Vy cũng là con gái ông, đưa con thành đạt nhất trên đường nghệ thuật. Không chần chừ thêm phút nào nữa, Chấn Phong vội đi tìm Huyền Vy, kia rồi! Cô đang đứng một mình dưới gốc điều, cúi mặt nhìn xuống chân, nơi trải đầy xác lá vàng, Có lẽ cô đang khóc vì đau và đang che giấu những giọt lệ.. Chấn Phong đến bên cô, dịu dàng:

--Huyền Vy! Em không sao chứ?

Nghe tiếng Chấn Phong, Huyền Vy ngẩng lên. Một bên má cô còn in hằn dấu vết của hai cái tát tai khi nãy, đỏ rần lên. Huyền Vy đưa tay xoa nhẹ vào chỗ đau, mỉm cười.

--Không có gì! Anh sợ em khóc hả?

Thấy làn da trắng mịn của cô ửng đỏ lên như vậy, Chấn Phong nghe xót xa trong lòng. Anh biết cô đau lắm, vì nể anh, cô không nói ra thôi. Chấn Phong chống một tay vào thân cây, khuôn mặt anh thật gần Huyền Vy.

--Xin lỗi em. Anh thật quá đáng! Nhìn vết hằn trên má em, anh ân hận lắm Vy à.

--Em đã bảo không sao là không sao, anh làm gì phải ray rứt như vậy! Đóng phim thôi mà, nếu ngoài đời anh đánh em như vậy, em sẽ trả đũa liền cho coi.

Huyền Vy nói xong lại cười, Chấn Phong vô cùng cảm động. Anh dịu dàng:

--Cám ơn Vy đã không giận anh!

--Anh Phong à, em biết chắc anh không cố ý. Em rất hiểu tâm trạng của anh, có phải khi vào vai diễn này, anh tưởng tượng em là Mỹ Trân. Người bạn gái ngoài đời của anh cũng vừa quay lưng để bước sang ngang, dù bình tĩnh cách mấy anh cũng không thể nào tránh khỏi đau khổ. Nhưng chuyện này, anh đừng kể ba em đó nghe! Ông ấy không muốn con gái mình tự nhiên lại dành tình cảm cho một người bị bạn gái bỏ rơi đâu, có thể ông sẽ tưởng em đang bị anh dùng để thay thế cho bóng hình người khác, phiền phức lắm biết không anh Phong?

--Anh biết chứ, nhưng mà anh có nghĩ như thế bao giờ?

--Là em nói vậy thôi, anh không cần đính chính. À, vừa rồi em có nhận được thư Hoàng Thông anh nói có thể là giữa tháng sau anh về đây đó.

Chấn Phong mỉm cười:

--Vậy hả? Chúc mừng em...

Huyền Vy dẫu môi:

--Chúc mừng là sao? Anh nên chia buồn với em thì đúng hơn.

--Tại sao vậy?

--Anh còn hỏi nữa hả? Hoàng Thông biết rằng em thích anh, nên anh đã cho em một thời gian để suy nghĩ chọn lựa, anh qua Hồng Kông đóng phim hợp tác, thời hạn nửa năm. Nay thì thời gian cho phép đã hết mà em vẫn không sao làm lung lay nổi trái tim của Chấn Phong, vậy coi như em thất bại rồi! mai một anh Thông về, mọi chuyện sẽ trở lại như trước, không chừng tụi em sẽ cưới nhau nữa đó!

--Cưới thì tốt! Hoàng Thông không phải đã từng cùng em mơ ước đến ngày này hay sao? Tự nhiên rồi em kiếm chuyện với anh ta, em mới thật là người lộn xộn đó Vy!

--Em hỏi thật nha: Anh thấy Hoàng Thông có hợp với em không?

--Hơ! Hợp hay không thì tự bản thân em phải biết chứ anh trả lời giùm chuyện này sao được! Theo anh nhận xét thì Hoàng Thông là một chàng trai tốt, nếu như em để mắt người này sau này e rằng, sẽ khó gặp người tốt thứ hai.

Huyền Vy phụng phịu:

--Cũng tại anh đó! Ai bảo anh làm cho tim em xao xuyến. Nếu em mất Hoàng Thông, em sẽ bắt đền anh.

Huyền Vy vừa nói vừa đặt đôi tay thon mềm mại của mình lên vai Chấn Phong. Anh chỉ cười.

Hơn ai hết, Chấn Phong hiểu rõ tính tình của Huyền Vy, cô thật lẳng mạn, thật đa tình nhưng tuyệt đối

không dùng thủ đoạn. Lòng cô nghĩ thế nào thì ngoài miệng nói ra thế ấy, không hề biết che giấu tâm sự của mình. Huyền Vy đã có ba năm đầy tình yêu với Hoàng Thông. Nếu như không có anh, có lẽ họ đã cưới nhau rồi.

--Đang suy nghĩ chuyện gì mà như mất hồn vậy anh Phong.

Huyền Vy hươ hươ tay ngay trước mặt Chấn Phong. Anh chớp mắt:

--Anh đang nghĩ đến em và Hoàng Thông. Năm nay cho anh uống rượu mừng được rồi chứ.

--Nói như vậy nghĩa là, anh không cho em cơ hội đến gần trái tim mình?

--Đừng đề cao anh như vậy Huyền Vy. Anh không có gì đáng để em vắn vương thương mến cả! Vắn vào anh, chỉ có buồn chứ chẳng ích gì đâu!

Đang nói chuyện với Huyền Vy, Chấn Phong chợt nhìn thấy một số người trong đoàn phim đang chỉ trỏ về phía hai người, xì xầm to nhỏ. Anh hiểu ý, nhẹ nhàng gỡ tay Huyền Vy rời khỏi vai mình.

--Vy à, mình trở lại với đoàn đi nha, sắp đến giờ ăn trưa rồi. Nãy giờ mình đứng đây hơi lâu nên gây sự chú ý của các anh chị em khác đó!

Huyền Vy gật đầu, cô bước đi nhưng giọng nói vẫn mang vẻ phẫn trách.

--Đi thì đi! sao coi bộ dạo này anh sợ điều tai tiếng dữ ha! Thật ra là anh giữ lại tim mình cho ai vậy? Chấn Phong cười cười không đáp. Anh thấy không cần phải tiết lộ gì với Huyền Vy, cứ để Huyền Vy trách, rồi cô cũng sẽ quên. Hoàng Thông sắp về rồi, lần này hy vọng hai người sẽ đám cưới.

--Ủa! Cô út! Dượng út! Hai người đã làm lành rồi hả? Vậy có phải tốt không? Từ lâu cháu đã mong đợi điều này biết bao....

Chấn Phong kêu lên ngay khi vừa bước chân vào nhà, anh nhìn thấy cô Kim Giao cùng chồng là Sơn Nam đang ngồi xem video ca nhạc ở phòng khách.

Nghe tiếng anh, Kim Giao quay lại mỉm cười:

--Cái cậu cả này, mới về đến là đã nghe tiếng rồi! Phải! Theo lời khuyên của cháu, cô đã bằng lòng để dưỡng út quay về mái ấm, cháu có thấy vui không?

Chấn Phong gật đầu:

--Dĩ nhiên là cháu vui rồi, nhưng lẽ ra cô phải nói là vì cô không thể sống thiếu dưỡng cho nên cô chấp nhận đoàn tụ, nghe coi bộ phải hơn!

Kim Giao mắng yêu cháu:

--Cái cậu nhiều chuyện này, bây giờ cả gan chọc tới cô nữa phải không?

Sực nhìn thấy tay Chấn Phong xách valy, cô Kim Giao ngạc nhiên:

--Phong à! Bộ cháu về luôn sao mang valy theo vậy? Không phải về chơi sao?

Chấn Phong so vai:

--Cháu về để kịp dự đám cưới Mỹ Trân. Ngày mai là tới rồi, bộ cô quên rồi hả?

Kim Giao tròn mắt:

--Cháu định dự đám cưới Mỹ Trân à?

Chấn Phong gật đầu:

--Đương nhiên rồi! Là cô ấy mời cháu đó mà, không đi coi sao được!

--Không cần đến đó đâu Chấn Phong, cô không muốn cháu bị kích động. Hay là để cô lo vụ này cho!

Chấn Phong khoát tay:

--Thôi đi cô! Mỹ Trân mời cháu thì cháu phải đến chúc mừng cô ấy chứ, nếu không cháu về sớm làm gì?

Kim Giao nhăn mặt:

--Đã bảo là cháu đừng có đi mà. Bộ không nghe lời cô hay sao?

Chấn Phong ngạc nhiên:

--Sao lạ vậy? Tại sao cô không muốn cháu đi?

--Cháu mới về đến thôi, phải để thời gian nghỉ ngơi nữa chứ. Còn quà tặng nữa, cháu đã chuẩn bị xong chưa mà đòi đi?

--Cháu không phải tặng quà mà là đi thiệp mừng, như vậy đâu có gì trở ngại.

--Chấn Phong à! Cháu... cháu thiệt là hết nói nổi rồi.

Kim Giao than thở xong ngồi lặng yên với vẻ buồn rầu. Chấn Phong không biết phải làm sao. Anh hiểu là cô út lo cho anh, sợ anh nhìn thấy cô dâu rồi buồn và đau khổ, nhưng... như anh đã nói với Huyền Vy, Mỹ Trân ở trong anh đã chết! Cái đám cưới này anh nhất định phải đi...

Ông Sơn Nam tự nãy giờ lặng yên, thấy bầu không khí đã trở nên nặng nề, ông bước tới kéo Chấn Phong ngồi xuống ghế.

--Chấn Phong à! Cháu ngồi đây đi, nghe dưỡng trình bày, cô út cản ngăn vấn đề này là có nguyên nhân. Cô không muốn cháu rơi vào tâm trạng hụt hẫng khi nhìn thấy cô dâu đi bên cạnh người đàn ông khác, cho nên... mới sáng nay, cô đã bảo Trường Minh thay mặt cháu mang quà đến chúc mừng Mỹ Trân! Quà cưới đó, cô đã nhận rồi, dưỡng nghĩ mai cháu không cần phải đến.

Chấn Phong cau mày:

--Làm như vậy không được đâu cô, dưỡng. Cháu biết hai người rất thương và lo cho cháu nhưng vấn đề này, cô dưỡng không thể nào làm thay. Cháu không muốn gia đình Mỹ Trân nghĩ rằng cháu không đủ can đảm đến dự tiệc cưới... Yên tâm đi cô, dưỡng! Cháu biết mình phải làm gì, bảo đảm với hai người cháu không có sao đâu!

Khoảng thời gian im lặng trôi qua. Cả ba người chỉ nhìn nhau không nói.

Một lát sau Sơn Nam quay sang vợ thì thầm:

--Chấn Phong đã khẳng định như thế, anh nghĩ là cậu ấy sẽ vượt qua. Kim Giao à, để cậu ấy làm theo ý mình đi! Em có cản cũng không được còn làm cho bầu không khí gia đình mất vui.

Suy nghĩ hồi lâu, Kim Giao khẽ thở dài:

--Thôi được! Chấn Phong, ý cô chỉ muốn tốt cho cháu, nếu cháu không chấp nhận thì cứ đến dự tiệc cưới đi. Nhưng cháu phải nhớ đừng uống quá nhiều rượu! Con say không kèm chế được nỗi lòng của mình đâu, cô không mong cháu trở thành trò cười cho thiên hạ, cháu có hiểu không?

--Vâng! Cháu hiểu!

--Vậy thì cháu hứa với cô đi.

--Cô muốn cháu hứa gì?

--Hứa là sẽ không uống say, không biểu lộ sự nản lòng và sẽ không làm cho cô đây thất vọng hay lo lắng...

--Được! được! Yêu cầu của cô đơn giản vậy thôi à? Cháu hứa với cô!

Chấn Phong chợt nhìn quanh:

--Cô út à, Trường Minh đã về chưa?

--Rồi, nhưng tám xong nó lại vội vã đi. Hình như là qua nhà Phụng Như thì phải!

--Còn Hạnh Kiều?

--Hạnh Kiều ư? Đang giặt giũ ở phía sau. À, nhắc tới cô mới nói đó nha. Tại sao cháu không cho Trường Minh chở Hạnh Kiều đi làm, ngày nào thằng Minh đến sở cũng chạy ngang ngôi trường của cô, tiện việc có thể cho cô quá giang, sao cháu lại cản vậy?

--Trường Minh méc với cô phải không? Đâu phải cháu không cho, mà là Hạnh Kiều tự ý tránh đi chung. Cô ấy sợ Phụng Như hiểu lầm, điều đó cũng tốt thôi.

--Tốt thì tốt, nhưng mỗi ngày Hạnh Kiều phải đi bộ, cô thấy tội cho nó quá giang thì nó lại từ chối, cháu thử tính xem, đoạn đường từ nhà mình đến trường đâu phải ngắn, có hôm cò về nhà rất muộn...

--Sao kỳ vậy? Cháu đã để xe mình ở nhà cho Hạnh Kiều đi làm, chìa khóa xe cũng đã đưa cho cô, tại sao cô không đi?

Sơn Nam lắc đầu cười:

--Chấn Phong! Bộ cháu thật không biết gì sao? Hạnh Kiều đâu biết điều khiển xe gắn máy thậm chí xe đạp cò còn chạy chưa rành, tự dưng cháu đưa Dream II làm sao cô dám đi?

Lời nói của ông Sơn Nam làm Chấn Phong thật sự ngạc nhiên:

--Thật vậy ư? Sao cháu không nghe cô ấy nói?

--Dượng nghĩ, chắc tại cô ngại thôi!

--Vậy để cháu lên phòng cất valy rồi xuống gặp Hạnh Kiều xem sao.

Cô Kim Giao nhìn theo bóng dáng Chấn Phong cho đến lúc khuất hẳn nơi cầu thang, cô nói với chàng:

--Anh có thấy Chấn Phong lạ không? Ngày mai người yêu làm đám cưới, vậy mà vẫn nói cười như không.

Sơn Nam chép miệng:

--Đàn ông mà, phải cứng rắn như vậy mới được. Có buồn cũng không để lộ ra...

Kim Giao lườm chồng:

--Vậy hả? Sao dạo trước mỗi lúc anh buồn là nhà này ai cũng biết hết vậy?

Sơn Nam cười:

--Anh khác, Chấn Phong khác! Bởi vì anh đã có gia đình rồi, lúc gặp chuyện không vui thì đương nhiên là muốn có người hiểu được để mà chia sẻ, nhất là vợ của mình! Còn Chấn Phong là thanh niên trẻ, lại độc thân, đương nhiên là có nghị lực hơn và kín đáo hơn chứ.

Kim Giao lắc đầu:

--Người ta thường nói đàn bà khó hiểu, nhưng theo em thấy là đàn ông đôi khi còn khó hiểu hơn.

Sơn Nam lại cười:

--Chỉ là đôi khi thôi, còn phải đẹp thì phải nói rằng muôn đời khó hiểu, không biết đâu mà chịu. Nhưng thà là khó hiểu người ta còn tìm được cái khó để mà hiểu, chứ khó chịu như em, thì... đàn ông chào thua!

Kim Giao tròn mắt:

--Hơ! Cái anh này... dám móc ngoéo tới em nữa hả? Cho anh nếm mùi nè.

Dứt lời Kim Giao xông tới nhéo thật mạnh vào hông Sơn Nam. Giữa hai vợ chồng lại vang lên những tiếng cười hạnh phúc như thuở trước.

Đang máng chiếc áo cuối cùng vào móc phơi lên sào, Hạnh Kiều chợt thấy đôi mắt mình tối om. Cô khẽ kêu lên:

--Không giỡn nghe Diệu Lê! Buông tay ra cho người ta làm việc đi nè.

Vẫn không nghe thấy tiếng trả lời. Nhỏ này ngoan cố thật, Hạnh Kiều bặm môi:

--Giờ không buông phải hông? mình đếm từ một tới ba nếu bỏ không chịu buông mình sẽ giở ngón "độc chiêu" ra ráng chịu à... Một... hai... ba.....

Hạnh Kiều dùng sức kéo tay bạn xuống để cản nhưng cô chợt có cảm giác bàn tay này rất lạ, cùng lúc đó đôi mắt cô được trả tự do. Ngơ ngẩn vài giây, Hạnh Kiều gọi khẽ:

--Chấn Phong! Là anh sao? Vậy mà em tưởng... Xin lỗi anh nghe anh Phong!

Nói xong mặt Hạnh Kiều đỏ lên vì thẹn, suýt chút nữa thì cô đã "xuất chiêu" rồi...

Chấn Phong trêu cô:

--Hạnh Kiều định... "cắn" anh đó hả?

Cô lúng túng thanh minh:

--Xin lỗi anh. Em tưởng là Diệu Lê!

--Bộ Diệu Lê thường xuống đây lắm hả?

--Dạ phải! Từ hôm anh đi đến giờ, cô đã đến đây chơi ba lần, lần nào em cũng đang bận việc. Nghe

em nói Diệu Lê là bạn thân, nên cô út cho Diệu Lê xuống đây để trò chuyện với em.

--Cổ có nhắc tới anh không hả?

--Đương nhiên rồi, trong câu chuyện chỉ nghe toàn là tên anh thôi. Diệu Lê bảo anh vẫn còn nợ cổ, lần này về anh phải đến nhà chơi, không thôi cổ sẽ giận anh đó!

--Ừ, được! Đi đám cưới Mỹ Trân xong, anh sẽ ghé Diệu Lê. Lần trước cổ có nói tên đường, chỉ cần biết số nhà là anh tìm được.

Hạnh Kiều tròn mắt ngó Chấn Phong:

--Anh về để đi đám cưới ư? Cô út đã gửi quà giùm anh rồi.

--Gửi thì gửi, nhưng anh vẫn đi thôi. Nếu như không có mặt của anh, Mỹ Trân chắc thế nào cũng trách.

--Anh chỉ sợ người yêu phiền trách, sao anh không tự nghĩ cho mình? Làm nhân chứng cho một cuộc hôn nhân mà nhân vật chính là người mình từng yêu mến, anh có thể chấp nhận được sao? Anh không thấy đau lòng sao hả?

Chấn Phong nghiêm giọng:

--Đau lòng thì sao? Anh có thể làm Mỹ Trân từ chối đám cưới được à? Hạnh Kiều, em đừng quá ngây thơ, không ai ép được Mỹ Trân phải xa anh nếu cô ta không muốn. Người chồng đó là do chính cô ta lựa chọn mà thôi! Từ bây giờ anh không muốn nghe những chuyện đó nữa. Chuyện của anh, anh tự mình lo liệu được rồi. Em làm ơn bỏ qua cho anh có được không? Đừng bắt anh phải trả lời em nữa!

Lời của Chấn Phong làm Hạnh Kiều sực tỉnh, cô cảm thấy mình hơi quá đáng. Đối với Chấn Phong, cô chỉ là người ngoài, sự quen biết hiện nay chưa đủ để cô chen vào những việc riêng của anh.

Hạnh Kiều hạ thấp giọng:

--Em xin lỗi, em chỉ sợ anh buồn chứ không phải muốn nhắc chuyện đó. Em...em..

Chấn Phong xua tay:

--Thôi được rồi! Anh hiểu được ý tốt của em mà Kiều! Chuyện đó bỏ đi há, bây giờ đến lượt em phải trả lời anh.

Hạnh Kiều ngạc nhiên:

--Em ư?

--Phải! Nghe cô út nói em đi bộ đến trường phải không? Tại sao không đi xe vậy hả?

--Em, xin lỗi nghe anh Phong, thật sự em không biết chạy xe Honda.

--Vậy sao ngay từ đầu em không nói với anh?

--Tại vì em thấy ngại, sợ anh cười em.

Chấn Phong lắc đầu:

--Có gì để cười chứ? Chuyện đó bình thường thôi, thiếu gì người không biết chạy Honda, thậm chí tới xe đạp họ cũng không biết nữa kìa.

Hạnh Kiều cúi nhìn xuống đất:

--Em cũng vậy đó, anh Phong!

--Không thành vấn đề đâu! Không biết thì có thể tập mà! Anh sẽ tập cho em, được không?

--Anh bận rộn bao nhiêu là việc, thời gian đâu mà tập cho em? Thôi đi anh Phong à, em quá giang người khác được mà.

--Nói như vậy không được đâu Kiều. Mình phải tự lo liệu cho mình tốt hơn. Chẳng lẽ em cứ suốt đời để cho người ta chở? Nhờ người ta hoài sẽ phiền phức lắm, biết không? Với lại, nếu như em cần đi đâu gấp, mà tìm không ra người làm "tài xế" thì sao? Không lẽ lúc nào cũng phải đợi. Như vậy bất tiện lắm!

Hạnh Kiều phân vân một lúc rồi hỏi:

--Tập honda có khó không anh?

Chấn Phong lắc đầu:

--Không khó đâu, chỉ cần em bình tĩnh là được, lái xe Honda còn dễ hơn xe đạp nữa đó.

--Thật thế à? Vậy khi nào rảnh, anh dạy em đi...

--Được thôi, để anh coi... ngày mai anh bận đi đám cưới, bữa tiệc này lại có cả Huyền Vy, sợ rằng cô sẽ kéo anh đi tới chiều tối. hay là vậy đi nha, sáng sớm ngày mốt, tức là chủ nhật đó, anh sẽ tập cho em.

--Vậy cũng được, nhưng mà tập bao lâu mới chạy được một mình hả anh?

--Cái đó cũng tùy em nhất hay là dạn thôi, thông thường thì khoảng hai, ba tiếng đồng hồ. Nói rộng rãi là phải mất cả nửa ngày đấy. Thôi, em vào nhà đi, trời mưa lâm râm rồi, đứng ở ngoài này ướt hết.

Chấn Phong nói đoạn kéo tay Hạnh Kiều vào nhà sau. Trời đổ mưa thật. Cơn mưa bụi rơi nhẹ nhẹ ngoài sân, một chút gió thoảng qua làm Hạnh Kiều chột rùng mình.

--Em lạnh hả Kiều?

Chấn Phong cởi áo khoác ngoài choàng lên vai cô. Hạnh Kiều có cảm giác như mấy ngón tay anh đang siết nhẹ vai mình. Bàn tay anh mềm mại như tay con gái, thảo nào cô lại không làm với Diệu Lê. Giọng Chấn Phong thật gần bên cô:

--Làm gì nhìn trời mưa dữ vậy? Đang mơ mộng chuyện gì phải không?

Hạnh Kiều lắc đầu:

--Không, em đang nhớ đến những ngày thơ ấu. Ở quê em, vào mùa mưa, hoa Nhị sắc nở rất nhiều, cứ mỗi cơn mưa bụi thế này, em thường trốn mẹ đi tìm hái loài hoa đó.

--Hoa Nhị sắc ư? tên gì lạ vậy? Loại hoa đó ra sao, sao anh chưa nghe nói đến nó bao giờ.

Hạnh Kiều cười thật tươi:

--Anh làm sao mà nghe tên đó được, bởi vì nó do em đặt đó mà! Thật ra thì, em cũng không biết đó là loại hoa gì nhưng nó đẹp lắm. Mỗi bông hoa chỉ nhỏ bằng đồng tiền, có bốn cánh, phân nửa bên trong màu trắng, và nửa bên ngoài màu tím nhạt, cho nên em gọi là hoa Nhị sắc đấy thôi.

--Vây à! Em cũng lằng mạn ghê đấy chứ!

--Anh biết không, hồi nhỏ em rất thích chơi hoa, gặp hoa gì đẹp em cũng hái đem về, cho nên thường hay bị mẹ mắng. Mẹ em nói, con gái không nên chơi hoa, sau này sẽ trở thành người vô duyên. Bị đòn hoài, nhưng em vẫn cứ lén hái, nhưng trong số hoa hái được em chỉ duy nhất thích loài hoa nhị sắc đỏ thôi.

--Bây giờ lớn rồi, em có còn giữ ý thích đó không?

Hạnh Kiều gật đầu:

--Còn chứ, nhưng thành phố mình làm gì có loài hoa nhị sắc, nó là loài hoa dại chỉ mọc ở ven bờ miền sông nước mà thôi, khi nào em về quê, em sẽ hái lên cho anh xem, bảo đảm anh nhìn là sẽ thích.

--Đẹp thế cơ à? Vây thì không cần đâu, khi nào về quê, hãy cho anh cùng đi, anh chỉ cần nhìn thấy được rồi. Hái từ dưới về đây hoa héo hết.

--Ừ há! Nhưng mà, quê em miền xa xôi hẻo lánh, ruộng cạn ao sâu, anh làm sao mà về đó được?

--Sao lại không được? Bộ em tưởng anh là vua sao? Có những cảnh phim phải quay ở những cánh đồng hoang vắng, lầy lội đất phèn, anh vẫn hòa thân vào vai diễn được kia mà!

--Nói vậy anh có đóng vai nông dân rồi hả?

--Phải! Bộ phim vừa quay xong cũng có những cảnh miền quê. Nói tóm lại là khi anh muốn thì xa xôi hẻo lánh thế nào anh cũng vẫn đến được.

Hạnh Kiều nhìn Chấn Phong:

--Anh thật sự muốn đến quê em sao?

--Phải! Chừng nào về, nhớ cho anh hay trước vài ngày...

--Rủ Diệu Lê cùng đi với nhé?

--Em thích như vậy à?

--Diệu Lê sợ về quê lắm đó, cô ấy đã bỏ hết mọi thứ ở đó để theo mẹ lên thành phố, mấy lần em viết thư nhắn cô về chơi mà cô không đi. Nhưng có anh thì khác, chắc chắn là cô sẽ đi thôi.

--Được, nếu em thích thì cứ rủ, bởi Diệu Lê là bạn em mà, phải không?

Hạnh Kiều ngẩng lên định nói "phải", chợt bắt gặp ánh mắt của Chấn Phong, cô bối rối quay đi. Hạnh Kiều vừa cảm nhận được rằng, đôi mắt ấy nhìn cô rất lạ.

Chấn Phong về đến nhà vào lúc tám giờ sáng. Anh bóp kèn xe, một lát sau ông Sơn Nam bước ra mở cổng. Gặp mặt anh, ông đã trách ngay:

--Phong à, cháu đi đâu mà dữ thần vậy? Gia đình cả đêm qua không ai ngủ được, cô út cháu sợ đến phát khóc, còn Trường Minh đi tìm cháu tới tận khuya, cháu có chuyện không ổn phải không? Tại sao cả đêm không về nhà vậy hả?

Chấn Phong dắt xe vào nhà, nét mặt anh có vẻ mệt mỏi:

--Dượng à, để cho cháu vào nhà rồi hãy nói được không? Cháu không có gì đâu, đêm qua cháu ở nhà đạo diễn Huy Cường.

--Vậy tại sao không điện thoại về nhà? Báo hại cô út cháu lo ghê lắm.

Dựng xe vào góc nhà, Chấn Phong buông người xuống ghế salon gần đó. Anh đưa tay vuốt mặt khề đáp lời Sơn Nam:

--Cháu xin lỗi, lúc đó cháu hơi say, cho nên quên gọi điện về thôi.

--Chấn Phong à, cháu quên cháu đã hứa thế nào với cô dưỡng rồi sao? Cháu nói là sẽ không uống say mà. Bây giờ lại bỏ nhà cả đêm như vậy. Đã bảo không chịu nổi thì đừng có đi chúc tụng người ta.

--Dượng nói gì vậy? Bộ dưỡng tưởng cháu say trong tiệc cưới hay sao?

--Cháu đi dự đám cưới Mỹ Trân, không say ở đám cưới thì say ở đâu hả? Không lẽ cháu thất tình rồi ra quán uống một mình..

Chấn Phong cười:

--Cháu không phải là dưỡng nên không thể mượn rượu giải sầu, hơn nữa, dưỡng nghĩ coi với danh phận của cháu hiện giờ, làm sao dám có hành động bê bối như vậy được! Nói thật với dưỡng, cháu không muốn hình mình đăng trên báo trong cái cảnh say sưa vậy đâu.

--Vậy thì cháu nói đi, cháu ở đâu đêm qua vậy hả?

--Chuyện gì ồn ào vậy?

Kim Giao từ phòng ngủ bước ra, gương mặt còn mang vẻ bần thần. Thấy Chấn Phong, cô tỉnh táo ngay:

--Ừa! Phong! Cháu về rồi hả?

--Dạ! Cháu mới vừa về thôi, nãy giờ đang bị dưỡng "điều tra xét hỏi" đây cô ạ!

Chấn Phong vừa nói vừa cười, Kim Giao nhăn mặt:

--Mọi người ai cũng lo cuống cuống vì cháu, còn ở đó cười được hay sao? Cô cứ tưởng cháu chịu không nổi cú sốc tình cảm này nên đã nhảy sông rồi đó chứ.

--Không dám đâu! Cháu của cô mà hèn nhất vậy à? Cháu không chết vì đàn bà đâu cô.

--Hừ, cháu giỏi lắm. Vậy thì nói cô nghe, sau tiệc cưới cháu đã đi đâu và làm gì, với ai?

--Thì ra cô với dưỡng đều giống nhau, làm như cháu còn non nớt lắm! Mọi hành động của cháu đều không thoát khỏi vòng kiểm soát của gia đình. cô út à, cô nói đi, có phải cháu còn khờ dại lắm không?

Thấy Chấn Phong có vẻ bức bối, Kim Giao dịu dàng vuốt ngọt cháu:

--Chấn Phong, cháu đừng quá nóng nảy, cô nghĩ rằng cháu đã hiểu lầm rồi. Từ lúc cháu bước chân vào đời, cô có lúc nào quản thúc cháu đâu. Mọi chuyện gì cô cũng đều để cháu tự ý quyết định. Lần này thì khác, cô sợ cháu thất vọng vì tình, cháu lại đi từ trưa, đến cả đêm cũng không thấy mặt, thử hỏi cô làm sao mà không lo! Cô chỉ sợ cháu xảy ra chuyện.

Kim Giao nói mà nước mắt ứa ra, giọng nói nức nhen. Nhìn hai dòng lệ chảy dài lên gương mặt nhân

hậu của người cô, Chấn Phong thấy chạnh lòng. Giọng anh đầy cảm động:

--Cô út! Cô đừng khóc, cháu xin lỗi, lẽ ra cháu không nên quá vô tình đối với lòng yêu thương lo lắng của cô. Hôm qua ở tiệc cưới, cháu không hề uống say! Cô tin đi, cháu thật sự còn rất tỉnh táo, không tin cô hỏi Huyền Vy xem.

--Cô tin mà! Rồi sau đó thì sao?

--Sau đó Huyền Vy rủ cháu đi nghe nhạc, xuất 14th. Hai tiếng sau, tụi cháu đi dạo một vòng quanh thành phố. Đã lâu rồi, cháu cũng chưa có dịp đi chơi, sẵn dịp có Huyền Vy đi chung nên tụi cháu dạo chơi thoải mái đến tối. Huyền Vy ghé siêu thị mua một ít thức ăn rồi mời cháu đến nhà cô ấy. Tối hôm qua, đạo diễn Huy Cường cũng có ở nhà, ba người đã cùng nhau ăn tối và uống đến say mềm. Nửa đêm cháu tỉnh giấc, muốn về nhà nhưng chú Cường không cho. Ông ta bảo cháu ngủ lại đó tới sáng.

--Thì ra là vậy! Có hai cha con Huyền Vy bên cạnh cháu, cô nghe cũng yên tâm phần nào. Thế sao sáng này cháu không về sớm hơn một chút để người nhà đỡ lo.

--Lẽ ra cháu về sớm đấy chứ! Chưa bảy giờ là cháu đã từ già Huyền Vy về rồi, trên đường đi tình cờ gặp bạn của Hạnh Kiều, cháu với cô cùng đi ăn sáng.

--Người cháu đang nói đến là Diệu Lê đó phải không?

--Dạ đúng vậy! Sao cô biết Diệu Lê?

--Cổ tới kiếm Hạnh Kiều nhiều lần, sao cô lại không biết? Chấn Phong, cô thấy con người của Diệu Lê... không bằng Mỹ Trân đâu! Cổ không thích hợp với cháu.

Sơn Nam nghe vậy liền nói:

--Chấn Phong à, bộ cô Diệu Lê là bạn gái mới của cháu đó hả? Vừa mới chia tay với Mỹ Trân, cháu đã bắt bỏ với người khác rồi sao? Hèn gì... mất Mỹ Trân cháu không buồn cũng phải.

Chấn Phong nhăn mặt:

--Cô út, đừng út à, hai người đã hiểu lầm quan hệ này rồi! Diệu Lê là bạn của Hạnh Kiều cô ấy không là gì của cháu hết. Đừng nghĩ oan cho cháu nữa mà.

Kim Giao mỉm cười:

--Cháu khẳng định như thế phải không? Nếu sau này có thay đổi gì, cô không chịu tác hợp đâu nhé!

--Yên tâm đi, cô út! Bảo đảm với cô là sẽ không có chuyện đó đâu! À phải! Hạnh Kiều đâu? Sao nãy giờ cháu không thấy vậy?

--Em đây nè! Anh mới về tới hả, anh Phong?

Hạnh Kiều bất ngờ xuất hiện với chiếc khay đựng ly tách cô vừa chùi bóng lộn. Đặt khay xuống bàn, cô nhìn về phía Chấn Phong:

--Đêm qua cô út khóc quá chừng... Anh không có sao chứ, anh Phong?

Chấn Phong lắc đầu:

--Không có gì... Chỉ muốn hù mọi người chút xíu thôi, không dè ai cũng yếu tim dữ quá! À, Hạnh Kiều,

em chuẩn bị xong chưa?

Hạnh Kiều ngơ ngác:

--Em ư? Chuẩn bị gì cơ?

--Hôm nay em tập xe đó mà, bộ quên thật vậy hả?

Hạnh Kiều sực nhớ ra, khẽ "à" một tiếng. Cô Kim Giao ngạc nhiên:

--Cái gì? Chấn Phong... Cháu muốn tập xe cho Hạnh Kiều sao hả? Cô ta chưa từng lái xe honda, đừng một cái cháu tập thẳng xe phân khối lớn cho cô, làm sao cô dám chạy?

--Không sao đâu! Cháu bảo đảm được mà! Cô đừng hù như vậy làm Hạnh Kiều sợ đó.

Quay sang Hạnh Kiều, Chấn Phong lập lại câu hỏi:

--Sao! Bây giờ tập được chưa em?

Hạnh Kiều đưa mắt nhìn Kim Giao như muốn hỏi ý kiến, Kim Giao gật đầu:

--Nếu cháu muốn chạy được xe Honda thì cứ đi tập với Chấn Phong. Hai anh em nên lựa đường nào trống để tập, giờ này xe cộ đông lắm phải cẩn thận đó nha!

--Được rồi! Cháu không dám xuất hiện nơi chốn đông người đâu, cô chớ lo xa!

Hạnh Kiều khoanh tay lễ phép:

--Thưa cô dưỡng, cháu đi!

Nhìn theo bóng hai người sóng đôi đi ra cổng với chiếc xe Dream, Sơn Nam bất chợt nói:

--Giao à, em xem kìa, hai cô cậu này... thật ra rất xứng đôi.

Kim Giao xô vai chồng, gất nhỏ:

--Anh làm ơn đừng có đoán bậy nhé! Chấn Phong chỉ xem Kiều như em gái mà thôi!

Chương 9

--Lên xe đi! Anh chở em đến chỗ này, đường vừa rộng vừa vắng, rất thuận tiện cho việc tập lái của em...

Hạnh Kiều ngoan ngoãn lên ngồi phía sau chiếc xe Dream của Chấn Phong. Cô chưa kịp định thần thì anh đã vọt ga phóng đi khiến Hạnh Kiều giật mình ngã chúi vào lưng anh. Cô thẹn đến đỏ mặt. Cũng may Chấn Phong không nhìn thấy, nếu không anh sẽ lại chọc cô. Không dám buông lời với Chấn Phong, Hạnh Kiều chỉ thì thầm nho nhỏ:

--Chạy làm gì nhanh dữ vậy, anh Phong!

Tiếng Chấn Phong cười khẽ trong gió:

--Em sợ à? Nhát như thỏ đế, vậy làm sao tập xe?

--Thực ra em cũng đâu muốn tập, tại anh ép em thôi.

--Hơ! Nói nghe dễ ghét chưa! Sau này em sẽ rất cảm ơn anh về sự ép buộc này đấy!

Chấn Phong dừng xe lại, tấp vô lề phải trên con đường nhựa rộng thênh thang. Bên phải con đường là một bức tường thành cao ngất, bên trái thì trải dài một hàng cây xanh, tán lá xum xuê. Chấn Phong dịu dàng bảo Hạnh Kiều:

-Tới rồi nè! Nghỉ một chút đi rồi tập nghe.

Hạnh Kiều xuống xe, đôi mắt cô bận dõi theo những áng mây đang trôi bồng bềnh cuối trời xa. Rồi cô bất chợt hỏi:

-Anh dự đám cưới như thế nào?

Chấn Phong ngạc nhiên nhìn cô:

-Em biết để làm gì?

-Không có gì cả. Em chỉ muốn nghe anh nói cái cảm giác của một người... một người mang trái tim tan vỡ, phải làm nhân chứng cho cuộc vui của người mình yêu thương... Nếu anh không muốn nói thì thôi...

Chấn Phong ngỡ ngàng. Thì ra... lòng Hạnh Kiều vẫn còn chưa quên được Trường Minh. Nhìn hoàn cảnh của anh, cô đang liên tưởng tới trường hợp của cô với Trường Minh. Ngày ấy đâu còn bao xa nữa. Một tuần - vào ngày này tuần lễ sau sẽ là đám cưới Trường Minh với Phụng Như.

Chấn Phong bước tới gần Hạnh Kiều:

-Em không quên được chuyện cũ à?

-Em không hiểu anh đang nói gì?

-Đừng tự dối lòng mình nữa Kiều à. Bộ em tưởng anh không biết em đang nghĩ gì sao?

Hạnh Kiều bật cười:

-Anh chỉ tưởng tâm bậy! Lần này anh sai rồi, anh Phong! Em không phải Hạnh Kiều của lúc trước nữa. Em đã thức tỉnh rồi.

-Thật không hả?

-Em nói thật mà. Cũng là nhờ anh dạy em thôi, không lẽ em cứ để kéo dài mãi sao!

-Nếu mà em nói thật thì tốt. Anh sợ nhất là phụ nữ thất tình, họ thường tự hành hạ mình rồi làm ra những chuyện dại dột...

-Vậy đàn ông thì sao? Đâu phải ai cũng giống như anh, bình thản như không trước cú sốc tình cảm. Nếu mà người khác thì họ sẽ trở ra chán ghét hết mọi thứ cho xem... Anh quả là người có bản lĩnh cao trong tình trường. Nói thật nghe... Em phục anh sát đất luôn...

Chấn Phong lắc đầu:

-Em làm rồi, Hạnh Kiều! Em cũng giống như mọi người không ai hiểu được lòng anh cả. Anh không có được cái bản lĩnh cứng cỏi như em tưởng vậy đâu.

-Anh bảo sao? Không cứng cỏi à? Không bị dao động tinh thần khi người yêu lấy chồng còn bình tĩnh đi dự đám cưới, vậy là không cứng cỏi hay sao?

-Hạnh Kiều! Em biết được là anh như vậy tại sao không tìm hiểu nguyên nhân?

-Bộ chuyện này... còn có nguyên nhân nữa hay sao?

-Có chứ em! Đơn giản là... tình cảm của anh đối với Mỹ Trân bấy lâu nay... không phải là tình yêu!

Hạnh Kiều sững người:

-Không phải sao? Hai người cặp với nhau sáu năm, giờ anh lại nói là không phải tình yêu, chẳng lẽ là tình bạn hay sao?

Chấn Phong dùng chân đá mấy viên sỏi nhỏ ven đường, tiếng nói anh chậm rãi nhưng rất rõ ràng:

-Đúng thật là như vậy đó em! Anh quen biết Mỹ Trân từ bao nhiêu năm nay, anh cứ nghĩ là anh yêu cô, mới tình đầu bền bỉ và ngây thơ, Mỹ Trân là một cô gái kiên trì, cố dành hết tình cảm cho anh, chờ đợi anh suốt mấy năm liền từ lúc anh vừa mới ra trường cho đến khi nổi tiếng. Trân không bao giờ quen biết người đàn ông nào ngoài anh! Để đáp lại lòng chung thủy của cô, anh vẫn thường tự nhủ với lòng là sẽ yêu thương cô trọn đời không thay đổi. Sự gắn bó giữa anh với Mỹ Trân được đôi bên gia đình đều chấp nhận, bạn bè của cả hai cũng mặc nhiên coi đó là chân dung một tình yêu. Thời gian gần đây, có rất nhiều điểm chưa hòa hợp, trong đó có cả điều tối kỵ là cô ấy luôn luôn tự quyết định sự việc thay anh. Đây là điểm trọng yếu làm cho anh cảm thấy khó chịu, hai đứa thường gây gổ và giận hờn nhau về vấn đề này, nhưng nơi anh lại nghĩ, tình yêu mà, làm sao mà đòi hỏi được sự trọn vẹn hoàn hảo, làm sao mà tránh được những va chạm trong cuộc sống đời thường, và anh vẫn coi chuyện đối nghịch ấy là một vấn đề nhỏ, không đáng để đặt nặng trong hôn nhân. Sau này thành vợ chồng, vì tình

yêu, hai đứa sẽ tự nguyện sửa đổi. Cho đến lúc Mỹ Trân gia hạn thời gian kết hôn với anh, anh thật sự cảm thấy lúng túng, anh... anh không muốn mất cô ấy, nhưng mà.. anh vẫn chưa cảm thấy cần làm đám cưới! Có nghĩa là ... nghĩa là chưa phải lúc để lấy nhau... Rồi Mỹ Trân tuyên bố đoạn tuyệt tình cảm với anh để kết hôn cùng người đàn ông khác, anh tưởng rằng mình sẽ phải hụt hẫng và đau khổ lắm! Nhưng không! Hạnh Kiều à, điều vọng tưởng ấy hoàn toàn không xảy ra. Cảm thiệp cưới trên tay, anh bất chợt nhận ra rằng mình không hề có cảm giác buồn bã hay đau khổ. Thậm chí ngay đến lúc ngồi vào bàn tiệc, chứng kiến Mỹ Trân mặc áo cô dâu đi bên chồng đến chào mình, anh vẫn còn bình tĩnh đứng lên trao thiệp mừng, nói với họ những lời chúc tốt đẹp cho hạnh phúc lứa đôi. Lúc đó Mỹ Trân khóc, nhưng anh hoàn toàn không dao động. Anh đang có cảm giác như mình đi dự đám cưới một người bạn thân, rất là thân. Lòng anh thầm nghĩ họ đẹp đôi, thầm mong họ sẽ được hạnh phúc! Anh rất ngạc nhiên với chính mình. Tại sao anh lại có những ý nghĩ đó chứ? Cuối cùng thì anh đã có được câu trả lời, thì ra anh không yêu Mỹ Trân. Tình cảm giữa anh và cô không phải là tình yêu Kiều ạ!

Hạnh Kiều ngẩn người. Lần đầu tiên Chấn Phong nói rất nhiều với cô, hầu như anh đã trút cạn tâm sự, cách diễn giải của anh hoàn toàn hợp lý, thảo nào, anh thật là bình tĩnh trước cuộc hôn nhân của Mỹ Trân. Hạnh Kiều thật không ngờ tình cảm của con người đôi khi phức tạp đến độ khó hiểu như vậy.

--Anh đã nói thật hết lòng mình, em có tin anh không Hạnh Kiều? Có nghĩ là anh nói dối lòng không?

Hạnh Kiều lắc đầu:

--Em tin anh. Em rất tin, bởi sự việc đã quá rõ ràng. Bây giờ thì em đã hiểu được như thế nào mới gọi là tình yêu.

Nhìn đồng hồ tay, Chấn Phong chợt nhớ đến việc tập xe. Anh kêu lên:

--Áy chết! Anh đưa em đến đây đâu phải để kể lể nổi lòng, cũng tại em đó! Khi không rồi lại hỏi vớ vẩn làm cho anh bực lộ tâm sự của mình, để mất hết một khoảng thời gian, thôi không nói nữa, em lên đây nào, anh dạy cho cách điều khiển xe...

--Hay là để bữa khác tập đi anh Phong. Bây giờ đã gần chín giờ rồi, tự nhiên em cảm thấy lười quá.

Chấn Phong dùng ngón trỏ dứ dứ trước mặt Hạnh Kiều:

--Ê, nói như vậy nghe không được đâu nha. Làm người phải có nguyên tắc chứ! Hễ nói làm việc gì thì nhất định là phải làm xong. Em phải học theo anh cách sống này mới được! Còn nữa! Lúc này ra khỏi nhà, anh đã nói với cô dựng là đi tập xe cho em, bây giờ về nhà em vẫn không hề biết chạy honda thì ăn nói làm sao đây hả? Hay muốn cô dựng nghi ngờ mình nói dối để đi chơi? Không chừng cô út lại tưởng mình "cặp bồ" nữa đó!

Nghe Chấn Phong nói, Hạnh Kiều giật mình:

--Vậy thì bắt đầu đi! Anh hướng dẫn từ từ thôi nha, em tiếp thu chậm lắm.

--Được rồi, anh biết mà! Nè, chú ý nghe. Để anh đạp máy cái đã. Rồi, nổ máy rồi em lên ngồi phía trước đi, anh chỉ cách cho...

Chấn Phong nổ máy chiếc Dream II, tiếng máy xe kêu thật êm tai. Hạnh Kiều mím môi ngồi vào tay lái.

Chấn Phong chỉ cô:

--Em nhìn nè, đạp máy xe xong thì vô số một, phía trước, mắt nhìn thẳng, rồi rờ ga từ từ nghe... Ồ, phải rồi, như vậy đó, chạy tới nửa nè. Được một đoạn rồi, bây giờ sang số 2 nè, từ từ.. từ từ... rồi qua số 3... Ê! Đừng có run quá, coi chừng đảo tay lái sẽ té à nghe. Cứ chạy chậm thôi. Rồi! Qua số 3 sau mà, đừng lo.. Nè, nhớ là mắt phải nhìn thẳng về phía trước đó nghe... không được để ý hai bên đường, nếu không thì xảy ra tai nạn đụng xe đấy...

Theo sự hướng dẫn của Chấn Phong, Hạnh Kiều bám chặt tay lái từ từ cho xe chạy tới. Được một đoạn khá dài, cô hỏi anh bằng giọng hơi run:

--Khi mình muốn dừng xe lại thì phải làm sao đây anh Phong?

--Dừng lại hả? Em chú ý nhìn nè... Đầu tiên mình phải giảm hết ga, như vậy nhé.. sao đó dùng chân phải đạp thắng, đẩy chiếc xe sẽ tự động khựng lại, kế đó em đạp tiếp một cái nữa về phía trước, tức là trả hết số đó, thấy chưa? Xe sẽ dừng hẳn luôn. Em thấy không, đâu có gì là khó..

Khi chiếc xe dừng hẳn bên lề, Hạnh Kiều mới thở phào một cái, vàng trán cô lấm tấm mồ hôi, cô buông tay ra và nhìn vào giữa lòng bàn tay mình da tay cô phía trong ửng đỏ, Chấn Phong cũng nhìn thấy, anh cười:

--Sao tay em đỏ rần thế kia, bộ nãy giờ em gồng đó hả?

Hạnh Kiều bối rối:

--Ồ... không phải đâu, chắc tại em ghi chặt tay ga quá nên mới vậy thôi. Anh Phong à, em vẫn chưa nắm vững, anh dạy em lần nữa đi nha.

--Đương nhiên rồi, mới có chỉ sơ qua một lần, làm sao mà em nhớ được chứ. Ít ra cũng phải mất hai tiếng đồng hồ em mới có thể chạy xe được một mình. Hạnh Kiều à, em lau mồ hôi đi rồi hãy tiếp tục.

Chấn Phong vừa nói vừa đưa Hạnh Kiều chiếc khăn tay, cô cầm lấy thấm nhẹ mồ hôi trên trán và đưa trả lại anh.

Chấn Phong đạp máy xe lại, và hướng dẫn Hạnh Kiều từng bước một, chiếc xe cứ chạy tới một đoạn dài, rồi quẹo trái, quẹo phải và quay lại vị trí ban đầu.

Một tiếng đồng hồ sau, áo và mặt Hạnh Kiều mướt mồ hôi nhưng cô lấy làm thích thú vì đã nắm vững được những điều cơ bản khi lái xe. Chấn Phong nói không sai. Tập chạy xe honda cũng dễ chứ không khó như cô đã từng tưởng tượng.

--Nghỉ một chút xíu đi rồi tập lại, coi em kìa! Tóc và mặt quện đầy mồ hôi.

Chấn Phong vừa nói vừa rút khăn chấm mồ hôi trên thái dương của Hạnh Kiều, cô thoáng nghe lòng mình xao động. Chấn Phong đối với cô bây giờ sao quá đối thân thương.

--Được rồi anh, em không mệt đâu, mình tiếp tục đi há.

--Lần này em tự đạp máy xe một mình xem.

Hạnh Kiều khẽ gật đầu. Cô dùng sức đạp máy và kéo nhẹ ga nổ máy rồi cô mới ngồi lên. Chấn Phong ở phía sau, lần này anh không kèm tay cô nữa, chỉ nhắc chừng bằng miệng thôi. Hạnh Kiều cũng không đến nổi nhát gan như anh nghĩ, sao hơn một giờ tập cô chạy tương đối vững. Chấn Phong nói nhỏ bên tai cô:

--Em tiếp thu tốt lắm đó Kiều! Ráng tập thường xuyên đi, tuần sau là có thể xử dụng xe anh để đi làm được rồi.

--Nếu em đi làm bằng xe này, khi anh cần dùng đến thì sao?

--Em khỏi lo, em quên anh còn tài xế riêng hay sao? Vấn đề đi lại của anh đã có chú Lưu lo rồi, đừng bận tâm chuyện đó Kiều ạ....

Nghĩ đến lúc mình có thể một mình chạy Honda đi làm, Hạnh Kiều sung sướng mỉm cười. Trước đây, cô chưa từng nghĩ đến chuyện này. Nói đúng ra là cô không dám nghĩ đến. Rồi quê lên thành phố, được Diệu Lê giúp đỡ, có một chỗ trọ để làm việc kiếm sống, Hạnh Kiều đã thấy mừng rồi, không ngờ, hoàn cảnh đưa đẩy cô lại lọt vào nhà Chấn Phong và lại được anh lo toan chu đáo. Ngoài trừ chuyện hiểu lầm trước đây với Trường Minh, Hạnh Kiều thấy việc gì mình cũng may mắn và suôn sẻ, hoàn cảnh hiện giờ của cô thật là tốt biết bao...

--Cẩn thận, Hạnh Kiều! Coi chừng...

--Ái...

Mãi lo nghĩ vẩn vơ, Hạnh Kiều không để ý. Khi cô vừa chạy trờ tới, chiếc xe hơi đậu nãy giờ bên lề bỗng người tài xế mở bật cánh cửa ra làm Hạnh Kiều phát hoảng. Cô lúng túng lách qua lề trái, vô tình tay phải siết mạnh ga làm chiếc xe đang trên đà lao tới. Chấn Phong hét hồn vội chồm người lên để giảm tay ga nhưng không kịp. Chiếc xe nghiêng hẳn một bên rồi đổ ập xuống mặt đường. Chấn Phong choàng tay qua người Hạnh Kiều kéo cô ngã hẳn vào lòng anh. Khuỷ tay trái của cô cũng bị chống xuống mặt đường nhựa làm tróc da rát rát. Hạnh Kiều xuyt xoa vì đau, cô lom còm ngồi lên, giật mình khi nhìn thấy Chấn Phong còn bị nặng hơn mình. Một bên má anh bị cạ xuống mặt đường, khuỷu tay anh cũng vậy, xây xát và rướm máu. Nhìn anh, Hạnh Kiều ứa nước mắt:

--Chấn Phong! Anh có sao không? Tại sao anh lại chịu đau hết cho em vậy hả? Mặt anh bị như vậy làm sao đóng phim?

Chấn Phong gượng đau ngồi dậy, anh phui quần áo và đứng lên dựng lại chiếc xe. Thấy Hạnh Kiều khóc, anh lắc đầu khẽ nói:

--Anh không sao, em đừng khóc nữa Kiều. Đừng làm ra vẻ nghiêm trọng như vậy, xây xát nhẹ thôi chứ đâu phải là chấn thương gì! Vài bữa sẽ hết thôi, em đừng lo... Đưa tay anh xem, có bị trặc gì không?

--Dạ không có, chỉ trầy da ở ngoài thôi.

--Tay em chảy máu rồi, sao lúc nãy chống tay xuống đường chi vậy?

--Phản xạ tự nhiên thôi, em có muốn vậy đâu.

Chấn Phong dùng khăn tay lau sạch dòng máu trên cánh tay Hạnh Kiều rồi băng lại, Hạnh Kiều kêu lên:

--Anh Phong à, khăn của anh..

--Bỏ đi! Chỉ là miếng vải nhỏ thôi mà, em bận tâm làm gì. Anh vẫn còn chiếc khăn tay khác, không cần tiếc nó đâu.

Một dòng máu từ vết thương trên mặt Chấn Phong rỉ ra, Hạnh Kiều luống cuống đưa tay lên nơi có chiếc khăn buộc chỗ đau của cô - cô dùng nó thấm máu cho anh. Lòng Hạnh Kiều bồi hồi cảm động. Bị té đau như vậy, Chấn Phong vẫn không nghĩ đến thân mình, một lòng lo cho cô mà thôi. Hạnh Kiều nghe thương anh vô cùng, giọt nước mắt lại ứa trên bờ mi cong...

--Em chạy xe về được không?

--VẬY CÒN ANH?

--Đương nhiên là anh vẫn ngồi phía sau. Tập cho quen dần đi Kiều à, lát nữa phải chạy qua ngã tư, xe cộ hơi đông, em ráng cẩn thận chứ đừng để như lần này nữa nha!

--Em biết rồi, anh Phong!

Hạnh Kiều bước lên xe, lần này Chấn Phong chỉ cô đề máy xe chứ không phải đạp nữa. Chiếc xe lại lướt nhẹ đi trên đường phố, lần này Hạnh Kiều tập trung cao độ điều khiển tay lái. Nhìn Chấn Phong như vậy cô cảm thấy đau lòng. Không biết từ lúc nào, tình cảm đối với anh đã trở thành sâu sắc trong cô.

Đoạn đường còn dài, không nghe thấy Chấn Phong lên tiếng, Hạnh Kiều ngoáy lại phía sau:

--Anh không sao chứ, anh Phong?

--Ê! Lái xe không được nhìn đằng sau đâu nhé! Yên tâm đi, anh không sao mà. Anh không dám nói chuyện là vì muốn em tập trung tinh thần để điều khiển chiếc xe an toàn về đến nhà thôi. Em hiểu chứ? Hạnh Kiều cho xe chạy luôn vào bên trong.

Trường Minh đang ngồi nói chuyện với Phụng Như trên băng ghế đá, thấy Hạnh Kiều lái xe, anh tròn mắt ngạc nhiên:

--Hả! Kiều! Em biết chạy honda hồi nào vậy?

Hạnh Kiều dừng xe mỉm cười:

--Mới vừa biết sáng nay thôi, do anh Phong dạy em.

Lúc đó, Chấn Phong bước xuống xe, Phụng Như vừa thấy anh, cô đã kêu lên sững sốt:

--Trời ơi! Anh hai! Mặt anh bị sao vậy? Ồ! Cả khuỷu tay nữa, lả hết trơn rồi.

Trường Minh cũng nhận ra tay Hạnh Kiều buộc khăn có thấm ít máu, anh chợt hiểu:

--Hai người bị té xe phải không?

Chấn Phong gật đầu:

--Tập xe thì phải chịu vậy thôi, hai người đừng làm ồn, để anh vào thoa thuốc và băng lại, không có gì

đầu.

Phụng Như nhìn Hạnh Kiều, môi cô trề ra:

--Không biết thì đừng có bắt chước người ta học lái xe, ở quê chỉ có lái máy cày thôi chứ làm gì có xe Dream mà lái. Đường xá ở đó cũng không giống trên này, vậy mà cũng bày đặt học đòi.

Hạnh Kiều cúi mặt lầm lũi đi vào nhà.

Chấn Phong cau mày nhìn Phụng Như, anh nghiêm giọng:

--Tại sao em nói Hạnh Kiều như vậy? Ở đây không có chuyện phân biệt giữa quê với thành thị, làm người thì ai cũng như ai, người ta chỉ hơn thua nhau về đạo đức và cách sống chứ không ai tính đến mấy chuyện vớ vẩn đó. Từ nay em làm ơn ăn nói cẩn thận một chút nghe.

Chấn Phong nói xong bỏ vào nhà.

Trường Minh nhăn nhó:

--Phụng Như, em kỳ ghê, sao em hay kiểm chuyện với Hạnh Kiều quá vậy? Cỗ đâu có lỗi gì với em?

--Anh bệnh cô ta à? Nếu như em không về sớm, liệu tụi mình còn cơ hội để đám cưới hay không? Hay là anh đã thuộc về cô ta rồi chứ?

--Em chỉ biết nói bậy! Chuyện đã qua lâu rồi, Hạnh Kiều cũng đã quên những gì mình từng nghĩ, hiện nay cô ta xử sự rất bình thường với anh em còn nhắc tới vấn đề đó làm gì?

--Vậy bộ anh không thấy gì sao? Sở dĩ cỗ buông tha cho là bởi vì bây giờ cỗ đã vớ được người khác ngon hơn nhiều. Mỹ Trân thì cũng đã lấy chồng, đâu còn ai cản trở cỗ nữa.

--Em muốn nói anh Phong đó hả? Thôi đừng đa nghi quá Như ơi! Anh Phong với Hạnh Kiều không thể nào có tình cảm đâu, nếu có thì anh đã biết rồi. Vả lại hiện nay Hạnh Kiều đang giới thiệu bạn thân của cỗ cho anh Phong, anh còn chưa quyết định nữa kìa!

Phụng Như cười nhạt:

--Đàn ông... thật đúng là đàn ông! Không hề biết phán đoán gì cả! Em dám cá với anh là Hạnh Kiều thích anh hai, không tin anh cứ chờ coi đi.

Biết có cãi cũng không thắng nổi Phụng Như, Trường Minh xoa tay.

--Ừ! Cứ cho là như vậy đi! Thế thì đã sao? Trai đơn gái chiếc, bộ không thể yêu nhau được à?

Phụng Như đứng lên:

--Nếu anh cảm thấy được thì cứ ủng hộ cho họ đi. Nói chuyện với anh chán quá.

Và cô quay lưng đi vào nhà. Trường Minh khẽ lắc đầu, nhưng rồi cũng phải đi theo cô. Từ lâu anh đã biết tánh Phụng Như cao ngạo, cô không thích gần gũi với những người thua kém mình về bất cứ khía cạnh nào, nhưng biết làm sao được, bởi vì anh đã chọn cô làm người bạn trăm năm. Trường Minh cần một cánh tay đắc lực trong giao dịch, giúp anh thành công trên mọi phương diện, ngoài Phụng Như, không có người đàn bà thông minh sắc sảo nào vừa ý anh. Mặt khác gia đình cô có thế lực mạnh, làm một hậu thuẫn tốt để cho anh tiến thân. Trường Minh không thích an phận, không muốn cứ giậm chân tại

chỗ... Anh cần phải làm giàu, thật giàu chứ không muốn có cuộc sống quá giản đơn, bình dị! Ở đời mấy ai được trọn vẹn hết những gì mình mong muốn. Trường Minh vươn lên, mục đích chính của anh là tiền, đôi khi phải chịu nhận sự thiệt thòi về mặt tình cảm. Anh đã chấp nhận được Phụng Như thì phải sống trọn lòng cùng cô...

--Tới giờ cơm rồi, yêu cầu mọi người tập hợp lại đầy đủ, đừng để cô nhắc nhở nhiều lần nghe... Phụng Như, Trường Minh... hai đứa ngồi vào bàn đi.. Còn Chấn Phong và Hạnh Kiều, mới thấy đó đã đi đâu rồi hả?

Cô Kim Giao vừa hỏi vừa đi vòng quanh nhà tìm kiếm, cuối cùng cô cũng nhìn thấy Chấn Phong đứng trước cửa phòng mình, anh đang rửa vết thương trầy nơi tay Hạnh Kiều. Kim Giao đi nhanh tới về mặt hốt hoảng:

--Chấn Phong! Chuyện gì vậy? Tay và mặt của cháu...

Chấn Phong mỉm cười trấn an cô:

--Không có gì chỉ là té xe thôi cô ạ! Cô gọi tụi cháu ăn cơm phải không? Cô ngồi vào bàn đi. Cháu với Kiều sẽ vào liền.

--Phong à, để cô băng lại vết thương cho. Cô là bác sĩ, mấy chuyện này cô rành hơn cháu. Trời ơi, té làm sao mà đến nổi lác cả mắt như vậy.

Hạnh Kiều đã được Chấn Phong băng lại chỗ trầy, cô lên tiếng nhận lỗi.

--Dạ, cũng tại cháu trong lúc tập xe sơ ý nên mới hại anh Phong té theo như vậy.

Tưởng rằng Kim Giao sẽ nhăn mặt trách mắng nào ngờ đâu cô chỉ mỉm cười:

--Chuyện lỡ rồi, cháu đừng tự trách mình như vậy. Ai tập mà lại chẳng có lúc ngã đau... Hồi đó cô cũng thế.. Xong rồi lên ăn cơm đi nha!

Bằng những động tác rất thành thạo thoáng một chút là Kim Giao đã băng xong vết thương của Chấn Phong. Cô hỏi cả hai đứa cùng đi xuống nhà ăn... Hạnh Kiều nói thật nhỏ vào tai Chấn Phong.

--Em không muốn ăn đâu... có Phụng Như em thấy ngại lắm.

Chấn Phong nắm tay cô kéo đi:

--Không có gì phải lo Kiều ạ, có mặt cô, dưỡng và anh, Phụng Như không dám phát biểu lung tung đâu. Dù sao vuốt mặt cũng nể mũi chứ bộ.

--Em sợ rằng sẽ làm cổ mất vui!

--Không có đâu, em đừng nghĩ tầm bậy.

--Người quan trọng nhất đối với Phụng Như là Trường Minh. Chỉ cần có Trường Minh bên cạnh là cô thấy vui rồi, không có thời giờ đâu mà để ý đến em. Đi nào, đừng để mọi người phải đợi mình...

Quả đúng như lời nói của Chấn Phong, bữa cơm diễn ra trong bầu không khí vui vẻ đầm ấm, Phụng Như thỉnh thoảng liếc về phía Hạnh Kiều, tuy cô ta "bằng mặt, chẳng bằng lòng" nhưng cũng không

dám để lộ ra.

Ăn cơm xong, Phụng Như hỏi Trường Minh đưa cô về ngay, có lẽ vì không thích chạm mặt Hạnh Kiều, vợ chồng cô Kim Giao cũng về phòng. Hạnh Kiều lo thu dọn bát đĩa mang đi rửa.

Khi cô trở vào thì thấy Chấn Phong đã cắm sẵn bàn ủi và trên bàn có một bộ âu phục màu xanh nhạt, anh mỉm cười đưa tay chỉ về phía bàn...

--Hạnh Kiều à, em làm ơn ủi giúp anh bộ đồ này nha.

--Được thôi, anh có hẹn

--Được thôi, anh có hẹn với chị Vy hả?

Chấn Phong lắc đầu:

--Không phải đâu! Lát nữa anh đến nhà Diệu Lê!

Hạnh Kiều ngạc nhiên:

--Đến nhà Diệu Lê hả? Vậy thì hay quá, chắc gặp anh cổ sẽ rất vui. Nhưng mà... Anh biết nhà Diệu Lê chưa vậy?

--Biết rồi! Hồi sáng trên đường từ chỗ Huyền Vy về, anh có gặp Diệu Lê và cùng đi ăn sáng với cổ. Sau đó anh đưa cổ đến nhà hàng, lúc đi ngang nhà, cô ấy chỉ cho anh.

--Vậy hả? Sao từ sáng đến giờ anh không chịu nói? Bộ định giấu cả em sao?

Chấn Phong vuốt mũi cô:

--Cô bé khờ! Chuyện có gì mà phải giấu em chứ. Tại mới về đã bị tra xét dữ quá nên anh quên, lúc nãy nhìn đồng hồ anh mới sực nhớ, anh hẹn Diệu Lê vào lúc hai giờ, Hạnh Kiều à, em có muốn đi chung với anh không?

Hạnh Kiều định gật đầu nhưng cô chợt nhớ là Diệu Lê chỉ thích có cơ hội gặp riêng mình Chấn Phong nên cô từ chối.

--Thôi đi, ba má Diệu Lê không thích em. Em đến đó sẽ làm cho họ thấy khó chịu, vả lại anh cũng biết là .. Em không nên quay lại đó mà. Anh đi một mình đi!

--Vậy thì được! Bây giờ anh đi tắm, nhớ ủi cẩn thận giùm anh nha. Nè... nhớ xịt chút nước hoa vào bên áo... đi gặp người đẹp dù sao cũng phải điệu một tí, phải không?

Hạnh Kiều mỉm cười, cô trải chiếc áo sơ mi trắng của Chấn Phong ra bàn, bắt đầu ủi từng phần một... Bóng Chấn Phong khuất sau cánh cửa, nụ cười cũng vụt tắt trên môi cô. Không hiểu sao bây giờ tâm trạng của cô thật lạ lùng, hoàn toàn khác hẳn với lúc trước, cô không muốn Chấn Phong gặp Diệu Lê...

Chương 10

Đang ngồi trong phòng sấy lại mái tóc nhưng óng mượt, nghe tiếng kèn xe, Diệu Lê vội chạy ra. Cô reo lên đầy vẻ mừng vui, đôi môi hồng nở nụ cười rạng rỡ.

--Chấn Phong! Anh đến thật đúng hẹn! Ôi! Mặt và tay anh.. bị làm sao thế? Hồi sáng ngày không có gì mà...

Chấn Phong tắt máy xe, anh dắt xe vào để bên thềm, mỉm cười với cô:

--Trên đường về, xe anh va quẹt với xe khác nên bị té vậy thôi. Mặt mày thế này anh đã tính không gặp em rồi, nhưng lại sợ em trông, vả lại anh không muốn trở thành người thất hứa.

Diệu Lê phụng phịu:

--Cũng may là anh đến nếu không em sẽ khóc cho coi! Anh biết không từ trưa đến giờ em trông chờ từng phút vậy... Rốt cuộc anh cũng đã đến rồi... Vào nhà đi anh!

Lúc Diệu Lê đứng bên thềm nói chuyện với Chấn Phong, có một vài người hiếu kỳ đứng nhìn họ, rồi người này khều người kia, chỉ về Chấn Phong xì xầm to nhỏ... Diệu Lê liếc thấy, lòng cô thầm dâng lên niềm hạnh diện, cô biết những người hàng xóm đã nhận ra anh là ai rồi! Diệu Lê cố tỏ ra thân mật với Chấn Phong, cô đi sát bên cạnh anh như hai người là tình nhân vậy!

--Anh ngồi đây nha, em đi lấy nước ngọt cho anh!

--Thôi khỏi...

Chấn Phong giơ tay ngăn lại nhưng Diệu Lê đã đi nhanh ra nhà sau. Chấn Phong ngồi dựa lưng vào ghế, đưa mắt quan sát căn nhà. Ngôi nhà của Diệu Lê rộng và thoáng, đồ đạc sắp đặt khá ngăn nắp, đặc biệt là trên bàn kiếng nơi tiếp khách và trên nóc tủ úp ly đều có đặt hai bình hoa tươi ngào ngạt mùi thơm. Chấn Phong thầm khen cô gái này chuẩn bị đón khách thật là chu đáo...

--Uống nước đi, anh Phong!

Diệu Lê trở lên với khay nước ngọt trong tay phía sau cô còn một phụ nữ khác khoảng hơn năm mươi tuổi, ăn mặc thật lịch sự, Diệu Lê tươi cười giới thiệu:

--Anh Phong! Đây là mẹ của em!

Quay sang mẹ, Diệu Lê nheo mắt:

--Người này chắc con khỏi giới thiệu mẹ cũng biết là ai rồi chứ?

Người phụ nữ gật đầu cười:

--Mẹ biết cậu này là diễn viên điện ảnh Chấn Phong có phải không?

--Dạ phải!

Chấn Phong đứng lên lễ phép chào mẹ Diệu Lê. Bà ta chỉ tay vào ghế:

--Cậu cứ ngồi tự nhiên đi, không cần khách sao, Lê à, mời Chấn Phong uống nước đi con.

--Dạ! Anh Phong, mời anh dùng nước...

Diệu Lê ngồi nhích lại nói nhỏ:

--Anh uống đi kéo mẹ lại mắng em là không biết tiếp đãi bạn bây giờ.

Chấn Phong cười, nâng ly nước lên mời mẹ Diệu Lê - bà Phan.

--Dạ, mời bác dùng nước... Diệu Lê, cả em nữa nhé, nâng ly lên...

Hai mẹ con Diệu Lê cùng nâng ly Chấn Phong xin phép rồi thông thả hớp một ngụm nhỏ. Vừa đặt ly xuống bàn, bà Phan đã hỏi anh:

--Nhà cậu đông anh em không vậy?

--Dạ cháu chỉ có một đứa em trai thôi bác ạ.

--Em cậu cũng là diễn viên?

--Dạ không! Em cháu làm bên dịch vụ thương mại...

--Cậu có người cô làm bác sĩ phải không?

--Dạ phải...

--Thế còn ba mẹ cậu?

Nghe nhắc đến ba mẹ, nét mặt Chấn Phong đượm đầy vẻ ưu phiền. Anh buồn bã đáp:

--Ba mẹ cháu mất mấy năm rồi bác ạ.

--Vậy à? Anh chị ở nhà... đã lớn tuổi chưa mà ra đi sớm vậy?

--Ba mẹ cháu cũng cỡ tuổi như bác, hai người qua đời vì tai nạn. Họ đi rước dâu trong một đám cưới của em trai người bạn ba cháu ở Bến Tre... trên đường đi chiếc xe đồ bị lật.. lúc đó nước chảy siết chỉ có bốn người sống sót, còn bao nhiêu không cứu kịp bác ạ...

Diệu Lê khều vai mẹ:

--Mẹ à, mẹ đừng hỏi quá nhiều! Mẹ làm anh đang vui trở nên buồn rồi đó...

Bà Phan nhìn Chấn Phong với vẻ ái ngại:

--Xin lỗi nha, cậu Phong! Tôi vô tình khơi gợi lại chuyện buồn của cậu...

Chấn Phong gượng cười:

--Dạ.. Không sao... chuyện cũng đã qua lâu rồi. Những lúc tưởng nhớ đến ba mẹ, cháu vẫn hay buồn vậy thôi..

--Cậu Phong theo ngành điện ảnh và được nổi tiếng như vậy, chắc là thu nhập cao lắm hả?

--Dạ cũng tạm đủ thôi chứ không gọi là cao đâu bác. Thực ra thì điện ảnh cũng giống như các ngành nghề khác về mức lương, đôi khi còn ít hơn. Tụi cháu hoạt động vì lòng yêu nghệ thuật chứ nếu nghĩ đến thu nhập thì không đạt yêu cầu...

--Vậy hả? Thấy cậu có vẻ sang trọng như vậy, tôi cứ nghĩ là tiền thù lao rất cao...

Diệu Lê xen vào:

--Không phải đâu mẹ ơi! Gia đình anh Phong vốn đã giàu từ trước kia, anh đóng phim vì ham mê nghệ thuật điện ảnh chứ đâu có cần tiền!

--Diệu Lê nói vậy cũng không đúng! Làm việc gì cũng vậy, không có tiền thì làm sao tồn tại và phát triển được... Nhưng mà mình cũng phải biết phân biệt rõ ràng không nên để bị lệ thuộc vào tiền bạc, nếu không sẽ không còn có ý nghĩa gì về mặt nghệ thuật nữa..

--Mấy chuyện này.. Em là người ngoài nên không hiểu được, nếu em có lỡ lời nói sai anh đừng có trách nha...

Để tạo điều kiện cho đôi trẻ có thời gian tâm sự tìm hiểu với nhau, bà Phan đứng lên nói:

--Chấn Phong à.. cậu ở chơi nha! Tôi vào bếp chuẩn bị làm thức ăn.. Diệu Lê à, sẵn đây con mời cậu Phong ở lại dùng cơm chiều với gia đình mình luôn thể nhé!

Diệu Lê nhìn Chấn Phong mời anh với một vẻ chân thành.

--Mẹ em nói như vậy tức là người rất coi trọng anh. Em mong rằng anh sẽ không từ chối.

Diệu Lê đã mở lời đặt anh vào tình huống khó thể lắc đầu, Chấn Phong bất đắc dĩ đành phải nhận lời.

Bà Phan tế nhị đi ra nhà sau để hai người trò chuyện.

Chấn Phong không nói gì thêm, chỉ yên lặng nhìn ra khoảng sân đầy bóng nắng. Diệu Lê cảm thấy dường như là anh đang suy tư. Cô lên tiếng gợi chuyện:

--Dạo này... anh còn đang đóng bộ phim nào nữa không, anh Phong?

Chấn Phong lắc đầu:

--Anh đã từ chối nhiều vai diễn, và loại bản phim không phù hợp với anh, hơn nữa em trai anh cũng sắp đám cưới, phải giành thời gian lo cho cậu ấy một chút vì dù sao mình cũng là anh hai.

--Anh Minh bao giờ thì đám cưới?

--Chủ nhật tuần sau.

Diệu Lê cười:

--Mau quá há! Hôm đó...Anh có định mời em không vậy?

Chấn Phong nói nửa đùa nửa thật:

--Em đã hỏi thì cho dù không định mời thì cũng phải mời thôi. Nay mai anh sẽ gửi thiệp cho em!

--Anh là anh hai người ta, mà lại để em mình thành gia thất trước, còn anh.. bộ tính ở độc thân luôn sao?

--Ai bảo với em là anh sống độc thân? Muốn cưới vợ thì cũng phải đợi thời cơ thích hợp chứ đâu phải lúc nào cũng có sẵn người để cho mình cầu hôn.

Diệu Lê ửng hồng đôi má:

--Vậy em hỏi thật nha... Đã có ai lọt vào trái tim anh chưa?

--Em đoán thử xem!

--Em nghe Hạnh Kiều nói... Anh thân với cô Huyền Vy lắm, trên phim thấy hai người đóng rất ăn ý, vậy... anh có cảm nghĩ gì không?

Chấn Phong mỉm cười:

--Đồng nghiệp thôi mà, khi diễn chung nếu không ăn ý thì sẽ là một thất bại đáng cay. Huyền Vy cũng tốt lắm, nhưng cô ấy có bạn trai rồi, đối với anh cô ấy chỉ là bạn diễn mà thôi. Và lại, anh không có chủ định kết hôn với người trong giới.

Câu trả lời của Chấn Phong đã mở ra cho Diệu Lê một tia hy vọng. Bây giờ cô đã làm bạn được với anh rồi, khoảng cách từ tình bạn đến tình yêu chỉ là một bước ngắn thôi. Cô rất có lòng tin là sẽ đạt được những gì mình mong muốn.

Chấn Phong ở chơi đến năm giờ chiều thì cha của Diệu Lê về tới, người của ông nồng nặc mùi rượu, mặt đỏ gay quần áo nhếch nhác. Vừa bước vào trông thấy Chấn Phong, ông Phan liền hỏi Diệu Lê:

--Cậu này là ai đây? Sao gương mặt trông quen quá vậy?

Diệu Lê có vẻ ngượng ngùng trước lối nói chuyện thiếu tế nhị của cha, cô đáp lí nhí trong miệng:

--Dạ... anh Phong đây là bạn của con...

--Vậy hả? Ba nhớ mấy lần trước là cậu thanh niên khác kia mà, tên Thái chứ đâu phải tên Phong.

Diệu Lê đỏ mặt:

--Anh Thái khác với anh Phong ba ạ! Thôi, ba say rượu rồi, vào phòng nghỉ đi.

Bà Phan lúc đó đã dọn xong mâm cơm, bà lên phòng khách định gọi Chấn Phong và Diệu Lê xuống dùng cơm. Thấy chồng về trong tình trạng say rượu, bà có vẻ bức mình, giọng nói như gắt:

--Anh say rồi thì làm ơn đi về phòng đi! Con gái mình đang tiếp bạn, đừng ở đó nói năng lung tung.

Vừa nói bà vừa nắm tay ông Phan dìu về phòng. Ông vừa đi vừa lè nhè:

--Để tôi nói chuyện với tụi nhỏ một chút... Bà làm gì vậy...

--Thôi đi ngủ đi giùm tôi...

Diệu Lê khẽ lắc đầu thờ dãi. Cô nói với Chấn Phong.

--Đừng cười em nghe, ba của em vẫn thường nhậu say vậy đó... Ngủ một giấc dậy là ông ấy sẽ tỉnh táo ngay thôi.

Chấn Phong chỉ cười chứ không có ý kiến gì, nhưng trong lòng anh thầm có sự đánh giá. Sống chung với một người đàn ông như vậy, Hạnh Kiều làm sao tránh khỏi bị ông ta giở trò. Cũng may là cô thoát được an toàn. Qua khỏi lần đó chắc là cô sợ gặp lại người này lắm, thảo nào cô lại chẳng từ chối đi cùng anh đến đây.

--Xong rồi Diệu Lê à, mời cậu Phong xuống dùng cơm đi con.

Bà Phan đã trở ra, lên tiếng mời mọc. Chấn Phong đi theo hai mẹ con Diệu Lê xuống phòng ăn. Bữa cơm thật thịnh soạn với những món ăn lạ miệng và đắt tiền, chứng tỏ nhà Diệu Lê đã có sự chuẩn bị từ

trước. Chấn Phong thấy cảm động vì sự ưu ái mà mẹ Diệu Lê dành cho anh.

--Nào hai đứa cầm đũa đi! Chấn Phong cháu cứ dùng tự nhiên đi nhé!

--Vâng ạ! À, sao bác không mời bác trai cùng ăn chung cho vui?

Bà Phan chép miệng:

--Cháu cũng thấy rồi đó, ông say như vậy mà ăn uống nổi gì! Già rồi lại sinh tật rượu chè be bét, tôi thật xấu hổ về người chồng này ghê... Nếu sớm biết ông xấu tính, xấu nét như vậy thì ngày xưa...

--Mẹ! - Diệu Lê nhăn mặt - Đang ăn cơm mẹ đừng kể tội ba nữa mà. Không khéo anh Phong lại cảm thấy khó chịu trong lòng thì bữa ăn sẽ mất ngon.

Chấn Phong lắc đầu:

--Không có đâu, anh làm sao mà dám nghĩ vậy chứ.

Diệu Lê gấp con tôm thẻ lớn bỏ vào chén Chấn Phong.

--Món này là do em nấu đó, anh ăn thử xem có vừa miệng không.

Chấn Phong cắn một miếng, nhai thử rồi gật đầu khen:

--Cũng được lắm! Em nấu ăn không thua gì Hạnh Kiều...

Vừa dứt câu, Chấn Phong chợt nghe đau nhói nơi hông. Thì ra Diệu Lê vừa cúi vào hông anh cô nói thật khẽ:

--Làm ơn đi.. trước mặt mẹ em đừng có nhắc Hạnh Kiều...

Chấn Phong đã hiểu ý nên làm thinh.

Ăn cơm xong, bà Phan lo phần dọn dẹp cho con gái có thời gian tiếp chuyện cùng Chấn Phong. Diệu Lê nói:

--Để em pha cho anh ly cà phê nha! Anh còn nhớ có lần em đã nói là...

--Là em pha cà phê rất ngon có phải không? Được! Có người tình nguyện phục vụ thì anh không từ chối thưởng thức đâu!

--Vậy anh đợi em há!

Diệu Lê lẳng xăng chạy đi lấy cà phê và phin để chuẩn bị pha chế. Chỉ năm phút sau cô đã mang ly cà phê đến trước mặt anh.

--Ủa! Ly của em đâu?

--Ồ! Em không thích uống cà phê đen.

--Không thích sao lại pha rảnh thế?

Diệu Lê cười đáp:

--Là vì... ba em nghiện cà phê, từ nhỏ mẹ đã dạy em việc này rồi. Mẹ nói đàn ông nào cũng biết uống cà phê, em pha ngon thì... sau này sẽ được chồng cưng. Anh cũng là đàn ông, anh nghĩ xem câu này đúng không hả?

--Anh thật sự không biết trả lời đâu, em nên dành đề hỏi ông xã tương lai của mình thì phải hơn!

Diệu Lê dẫu môi phụng phịu:

--Anh đáng ghét!

Đúng lúc đó có một thanh niên đi vào và gọi tên Diệu Lê. Gặp anh ta, Diệu Lê ngỡ ngàng:

--Anh Thái!

Người thanh niên tên Thái mỉm cười:

--Nãy giờ anh ở trước nhà gọi mãi vẫn không thấy ai nên mới vào thẳng đây. Lê à, em thay quần áo đi rồi anh chở em qua bên nhà. Hôm nay ba anh về, mẹ anh muốn ba biết mặt con dâu tương lai...

Diệu Lê nhăn mặt:

--Cái gì? Anh ăn nói lung tung gì đây? Anh Thái à, em... em đang bận tiếp khách, có chuyện gì để lúc khác hãy nói đi nha.

--Ồ... Diệu Lê. Hôm nay em sao vậy? Không lẽ em không muốn gặp anh sao?

--Anh...

--Diệu Lê à, từ chiều đến giờ anh ở chơi cũng khá lâu rồi, có lẽ đến lúc anh phải về em ạ! Em cứ tiếp bạn đi, đừng vì anh mà từ chối người ta. Anh về nghe, hôm khác sẽ có dịp gặp lại.

Vừa trông thấy bà Phan bước ra, Chấn Phong chào bà luôn:

--Xin phép bác, cháu về.

Anh quay sang cười với người thanh niên:

--Cậu ở chơi, tôi về trước...

Dứt lời, Chấn Phong vội bước đi thật nhanh.

Diệu Lê chạy theo anh:

--Anh Phong à! Anh chưa uống cà phê em pha, tại sao lại về gấp như vậy? Hay là anh giận em? Anh Phong nghe em nói đây nè. Cái anh chàng Thái đó không có phải là bồ em đâu, tại anh nói bậy thôi, anh đừng tin.

Chấn Phong đang đi chợt dừng lại. Anh nhìn thẳng vào gương mặt đang lộ vẻ khổ sở của Diệu Lê. Đôi mắt đẹp của anh chớp nhẹ, giọng nói thật nhẹ nhàng nhưng không phải là những lời mà Diệu Lê muốn nghe:

--Diệu Lê! Cà phê anh chưa uống thì có thể uống vào dịp khác, nhưng nếu tình cảm của em bị mất đi, em sẽ khó tìm lại, biết chưa? Anh chỉ xem em như bạn thường, em cần gì phải theo anh để giải thích như vậy? Em không nghe người ta nói sao, thật sự là tình yêu thì chỉ có một, nhưng cái tương tự như tình yêu thì có rất nhiều, em phải cân nhắc cho thận trọng đừng để phải lầm lẫn. Thật ra, anh chàng đó rất xứng với em. Thôi quay vào đi, đừng để người ta phải thất vọng...

Dứt lời Chấn Phong bước ra xe nổ máy.

Diệu Lê nhìn theo anh với nỗi bàng hoàng. Tại sao? Tại sao anh lại nói với cô như vậy? Cô có chỗ nào không xứng với anh? Chấn Phong ơi! Nếu như phải lựa chọn, em sẽ chọn anh mà, sao anh lại đổi

xử với em vô tình như vậy hả?

--Diệu Lê!

Trong lòng đang buồn bực, quay qua gặp mặt Thái, Diệu Lê sẵn giọng:

--Anh đi đi! Còn ở đó gọi tôi làm gì? Cũng tại anh tất cả. Xuất hiện không đúng lúc chút nào.

Thái có vẻ ngỡ ngàng:

--Em đang trách móc anh đó hả? Anh thật sự không hiểu gì cả, khi không sao lại đổ quạu với anh hả Diệu Lê? Từ trước đến giờ, lúc nào rảnh là anh tới đây, anh làm sao biết thế nào là đúng lúc và thế nào là không đúng lúc? Anh chàng lúc này là ai vậy? Có phải em vì người này mà thay đổi thái độ với anh không?

Diệu Lê bấu môi:

--Diễn viên điện ảnh Chấn Phong mà anh cũng không biết nữa, bộ không bao giờ xem phim hay sao?

--Phim thì thỉnh thoảng anh cũng xem nhưng không để ý đến diễn viên.

--Anh mà có để ý đến ai ngoài tiền chứ! Suốt ngày chỉ biết kiếm tiền, không biết thưởng thức gì cả, thật ra anh không hợp với tôi đâu.

Nghe Diệu Lê có ý chê bai mình, Thái sa sầm nét mặt. Anh đổi giọng nghiêm nghị:

--Diệu Lê! Tự này giờ anh đã nhìn em nhiều rồi nghe, em đừng có ăn nói xác xược như vậy. Quen với nhau đã nửa năm nay, đến bây giờ em mới nói là không hợp hả? Bộ em tưởng quen với một anh chàng tài tử là ngon lắm hay sao? Chưa chắc gì người ta thật lòng với em đâu! Suy nghĩ cho kỹ đi, để khỏi phải hối hận.

--Tôi suy nghĩ kỹ rồi! Tôi chọn ảnh chứ không chọn anh. Anh về đi.

Thái mím môi gật đầu, nét mặt anh tái xanh vì giận:

--Được! Câu nói này là do chính mình em nói đó nha! Anh sẽ nhớ suốt đời! Để rồi xem em có hạnh phúc không cho biết... hừ...

Dứt lời, Thái lên xe bỏ về.

Bà Phan tự này giờ đứng ở phía sau, Thái về rồi bà mới lên tiếng:

--Diệu Lê à, tại sao con lại đuổi Thái về như vậy chứ?

--Bộ mẹ không thấy sao? Sự xuất hiện của ảnh đã làm cản trở con với Chấn Phong. Khó khăn lắm con mới mời được người ta tới nhà, vậy mà ảnh đã phá hỏng hết, mẹ bảo con không giận sao được.

--Hơ! Mẹ nói Thái giận con thì đúng hơn. Thái độ của con lần này thật quá đáng, không nể Thái chút nào. Hồi trước con đã từng chấp nhận người ta kia mà!

--Thật ra con đâu có thương ảnh, tại chịu theo ý mẹ mà thôi.

--Dù sao con cũng không hề phản đối mà con lại cùng với Thái đi chơi nhiều lần, cho nên người bạn của mẹ mới tính đến hôn nhân. Mẹ biết, sau khi con gặp Chấn Phong thì trong lòng đã có thay đổi, nhưng dù sao cũng phải từ từ, tìm cách nào khéo léo để mà rút lui, chứ ai lại thẳng thừng đến thế! Con

làm vậy chẳng những gây tan vỡ tình cảm giữa con với Thái, mà còn làm rạn nứt tình bạn giữa mẹ với mẹ cậu ta nữa.

--Vậy chứ mẹ muốn con phải làm sao?

Bà Phan thở dài:

--Mẹ hỏi thật. Liệu Chấn Phong có yêu con hay không hả Lê? Có hy vọng đám cưới không hả?

Không muốn nghe mẹ căn nhắc, Diệu Lê gật đầu đại. Cô biết chắc mình vừa dối mẹ và còn lừa dối cả bản thân, lúc này Chấn Phong đã nói quá rõ ràng, rằng anh ấy chỉ xem cô là bạn. Diệu Lê mặc kệ tương lai mình ra sao, bây giờ có Chấn Phong bên cạnh, cô nhất quyết không chấp nhận Thái. Bằng mọi cách, cô phải có được người cô yêu.

Đám cưới xong, hai vợ chồng Trường Minh dọn ra ở riêng. Ba mẹ Phụng Như đã tặng hai người một ngôi nhà khang trang làm quà cưới, vì vậy Trường Minh nôn nao dọn nhà ngay.

Anh đi rồi, căn nhà chỉ còn lại bốn người. Vợ chồng cô Kim Giao, Chấn Phong và Hạnh Kiều, ngôi nhà trở nên trống vắng hơn.

Mùa hè đến, Hạnh Kiều được phép nghỉ tháng cuối ở trường mẫu giáo bán trú trước khi chuẩn bị vào năm học mới. Nhận dịp đó, cô dự định về quê thăm gia đình nên đến gặp Diệu Lê ngay sở làm của bạn.

Vừa dắt xe ra, Diệu Lê ngạc nhiên khi trông thấy Hạnh Kiều:

--Chà, sao hôm nay tốt quá đến tận đây để đón tôi vậy? Chắc là có chuyện gì phải hôn?

Hạnh Kiều gật đầu:

--Phải! Thứ sáu này tôi định về quê thăm Hạnh Dung và hai anh, bồ có đi không?

Diệu Lê nhún vai:

--Thôi! Cuộc đời tôi chán nhất là phải về lại xứ Gò, tánh của tôi bồ cũng biết rồi mà, còn tới rủ làm chi mất công.

--Xi... Bộ bồ tưởng tôi "khoái" rủ bồ đi lắm sao? Tại anh Phong đòi đi chung cho biết quê mình, cho nên tôi mới "tạo điều kiện" cho hai người chứ bộ.

Diệu Lê tròn mắt vì ngạc nhiên:

--Thật vậy à? Sao khi không anh lại đòi về quê vậy?

--Ai mà biết! Hôm nọ tôi có nói với anh là hè này tôi về quê thăm gia đình, anh bảo chừng nào đi cho anh hay. Tôi nói vậy thì phải rủ bồ, anh gật đầu ngay. Lê à, tôi nghĩ, có lẽ Chấn Phong muốn tìm hiểu thêm về bồ đó?

"Hừ, hồng dám đâu! Anh tìm hiểu về bồ chứ ai!"

Diệu Lê nghĩ vậy nhưng ngoài miệng không dám nói ra. Cô lay tay Hạnh Kiều:

--Bồ đã nói cho anh Phong biết là chừng nào bồ đi chưa?

--Chưa! Mấy hôm nay anh bận lắm, hình như anh Hoàng Thông bạn anh mới từ Hồng Kông về, anh

tham dự các buổi tiệc cùng với hvy, tôi ít gặp lắm.

Trong đầu Diệu Lê bất chợt lóe lên một ý nghĩ, cô nghi ngờ Chấn Phong có tình ý với Hạnh Kiều, lòng cô muốn tách rời họ ra.

Diệu Lê bàn với Hạnh Kiều:

--Tôi tính vậy bỏ coi được không nhé! Đạo này công ty tôi nhiều việc lắm nên xin nghỉ phép hơi khó, tôi không thể theo bỏ được đâu!

--Vậy rồi anh Phong thì sao?

--Để tôi nói hết lời đã, chưa chi bỏ đã cắt ngang rồi. Tuy là tôi không về quê được nhưng tôi cũng không muốn vắng anh Phong, vả lại... không có tôi ảnh về quê còn ý nghĩa gì nữa! Hay là bỏ đi một mình đi, đừng cho anh Phong biết, để ảnh ở lại đây tôi sẽ giải thích sau.

--Nhưng... nhưng tôi lỡ hứa với anh ấy là khi nào đi sẽ cho ảnh hay để đi cùng.

--Trường hợp đó là khi nào có tôi kia, như vậy mới phải chứ, phải hôn? Kiều à, bỏ muốn nghỉ thế nào cũng được, coi như là tôi năn nỉ bỏ đi, ráng giúp giùm tôi! À, Kiều định về bao lâu lên hả?

--Một tuần!

--Nhanh vậy sao? Ờ... ờ... không phải, ý tôi muốn nói là, bỏ biết thu xếp thời gian đó mà. Sao hả? Đừng nói với anh Phong được không? Sự thất hứa của bỏ tôi sẽ chịu trách nhiệm. Ảnh có trách móc gì tôi sẽ gánh hết cho. Như vậy bỏ yên tâm rồi chứ?

Hạnh Kiều nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu. Diệu Lê mừng rỡ nắm tay bạn.

--Vậy là bỏ đã hứa với tôi rồi nha. Sau này có tin vui tôi nhất định sẽ không quên ơn bỏ, và sẽ chọn bỏ làm dâu phụ. Bây giờ mình chia tay được chưa?

--Được! Tôi về nhé! Hẹn mười ngày sau gặp lại.

--Khi về nhớ có quà cho tôi nha!

--Chuyện đó đương nhiên rồi, bỏ khỏi phải nhắc.

Khi Hạnh Kiều ra về, Diệu Lê nở nụ cười hài lòng "Xin lỗi nha Hạnh Kiều! Trong hai đứa tụi mình, anh Phong chỉ có thể chọn một, mà mình thì không chấp nhận thua đâu!"

--Diệu Lê!

Vừa lên xe chưa kịp đạp máy, Diệu Lê đã nghe có người gọi tên mình. Một chiếc Cub 86 trờ tới, người phụ nữ ngồi trên xe không ai xa lạ, chính là bà Kim Anh, bạn mẹ cô và cũng là mẹ ruột của Thái.

Diệu Lê đã đoán được nguyên nhân bà Kim Anh tìm cô, nhưng cô vẫn giả vờ ngây thơ:

--Dạ, dì gọi cháu có việc gì không ạ?

--Vừa rồi Thái có nói chuyện với dì, nó bảo rằng cháu bây giờ đổi ý và đã quen người khác, dì muốn biết, chuyện đó có đúng không hay là Thái đặt điều vu khống cháu?

Đã quyết chọn Chấn Phong nên Diệu Lê can đảm nhìn nhận:

--Dạ, anh Thái nói rất đúng đó dì. Cháu có quen bạn trai mới nhưng không phải là cháu đổi ý. Thật ra, người này, cháu đã thương thầm họ từ lâu.

--Là diễn viên điện ảnh Chấn Phong?

--Ồ... Sao dì biết vậy?

--Là do mẹ cháu nói với dì. Dì và mẹ vừa gặp nhau lúc nãy...

--Nếu đã biết hết rồi, dì còn đến tìm cháu làm gì?

--Dì muốn cháu nên suy nghĩ lại. Thằng Thái nó thương cháu thật lòng, dì cũng rất muốn cháu làm dâu.

Vấn đề cháu có quan hệ bạn bè với ai thì dì cũng không hẹp hòi đâu, con trai dì cũng sẽ chấp nhận được, nhưng chỉ là giới hạn bạn bè, không thể tiến xa hơn. Diệu Lê à, cháu tính lại đi! Có người chồng như Chấn Phong, vừa đẹp trai vừa nổi tiếng, cháu liệu sau này cậu ta có chung thủy hay không? Và phần cháu, cháu có chịu đựng những cảnh phim tình tứ mà không ghen sao chứ?

--Dì Anh à, dì có lòng lo cho cháu như vậy, cháu thành thật cảm ơn, nhưng cháu không ngại nói thẳng với dì, quyết định của cháu vẫn không thay đổi. Cho dù thành công hay thất bại, cháu cũng chọn anh ấy mà thôi.

--Được! Cháu cứng rắn và can đảm lắm! Nếu như vậy cháu đã quyết định rồi thì dì không còn gì để nói! Tạm biệt nghe Diệu Lê! Dì chúc cháu hạnh phúc.

Nói đoạn bà Kim Anh rồ máy xe phóng đi, Diệu Lê ngồi lặng một chỗ với bao điều băn khoăn. Vậy là cô đã lựa chọn xong nhưng mà là hạnh phúc hay đau khổ? Điều đó... Diệu Lê vẫn chưa dám khẳng định, song đã trót yêu rồi, dù hạnh phúc hay bất hạnh cô cũng đành chấp nhận mà thôi.

Chương 11

--Hạnh Dung ơi! Chị về tới rồi nè!

Vừa đặt chân vào cái quán cóc nhỏ nhà dì Hai, Hạnh Kiều đã cất tiếng gọi em.

Hạnh Dung từ trong nhà bước ra, trông thấy chị, cô kêu lên mừng rỡ:

--Chị tư! Chị mới về hả? Trời ơi, lâu ngày không gặp, bữa nay em trông chị trắng da, dài tóc, gương mặt hồng hào, đẹp hơn lúc trước nhiều...

Hạnh Kiều phì cười:

--Cái con nhỏ này, giỏi nhất là tài nịnh người ta thôi! Đừng khen nữa, chị có quà đặc biệt cho em nè.

--Hay quá!

Hạnh Dung vỗ tay reo mừng như trẻ con.

Hạnh Kiều kéo túi xách, lấy cái hộp lớn trao cho em gái. Hạnh Dung mở ra, kêu "ồ" lên một tiếng, vẻ mặt sung sướng rạng ngời. Chị Kiều đã mua cho cô bộ áo dài màu tím mỏng tơ có thêm lá trúc, đó là màu mà cô thích nhất từ trước đến nay. Đi kèm với xấp vải là một xâu chuỗi tuyệt đẹp.

Hạnh Dung xuýt xoa:

--Thật tuyệt vời! Em cảm ơn chị nhé, chị tư!

--Dì hai đâu sao không thấy vậy Dung?

--Dì Hai vừa đi chợ lấy hàng... ơ kìa, chị tư!

Theo tay chỉ của em, Hạnh Kiều nhìn ra ngoài cửa. Dì Hai đang đi vào con đường đất nhỏ, hai tay xách hai giỏ đồ nặng trĩu.

Hạnh Kiều thấy vậy liền chạy ra phụ với dì một tay. Gặp cô, dì lộ vẻ mừng:

--Mới về đó hả Kiều? cháu đi hồi nào mà về tới đây sớm vậy?

--Dạ, cháu đi chuyến xe bốn giờ sáng. Dì khỏe không, dì Hai? Buôn bán ra sao?

--Sức khỏe dì vẫn tốt, dạo này buôn bán cũng được lắm Kiều à. Nhờ có Hạnh Dung phụ việc với dì nên buôn bán đắt hàng và thuận lợi lắm. Mai mốt cháu khỏi gởi tiền về hàng tháng nữa, để dì lo cho nó được rồi.

Hạnh Dung xen vào:

--Con cũng từng viết thư nói với chị như vậy, nhưng chị Kiều nói con còn trẻ, không nên để dì phải gánh nặng vấn đề cơm gạo, vả lại chị ấy còn dành dụm được thì để chị phụ với dì chút ít lo cho con...

Vào nhà rồi, Hạnh Kiều nhìn quanh và hỏi:

--Dương Hai với anh Quang đâu, sao con không thấy hờ dì?

--Ôi! Hai cha con ông đi Mỹ Tho ăn đám giỗ, không chừng mai chiều gì mới về. Có cháu về thăm, dì thấy vui lắm! Mấy bữa nay Hạnh Dung nó than buồn và nhớ cháu nữa. Dì có hứa, nếu nó đậu đại học dì sẽ cho nó tiền lên thăm cháu đó Kiều à.

Hạnh Kiều nhìn em:

--Em ráng học cho giỏi đi nha! Thi đậu rồi, chị sẽ dành một tuần lễ đi đây đó với em. Lên chỗ chị, em sẽ thấy nhiều bất ngờ đầy thú vị...

Hạnh Dung hớn hờ:

--Thật vậy à? Được! Em sẽ cố gắng có kết quả học tập tốt để khỏi phụ lòng dì Hai và chị đã chăm lo cho em trong bấy lâu nay...

Hạnh Kiều lấy trong giỏ ra một túi trái cây lớn và các thứ khác nào là sữa, đường, bánh ngọt, trao cho dì Hai.

--Dì à, đây là chút quà mọn con mua cho dì... À! Còn nữa! Con tặng dì cái khăn choàng này đây.

Vừa nói Hạnh Kiều vừa đưa bà dì một gói giấy nhỏ, bên trong đựng chiếc khăn bông mềm mại. Dì Hai nhận quà, cảm động nói:

--Hạnh Kiều, lâu lâu cháu rảnh về thăm dì và em cháu thì cũng đáng quý rồi, bày đặt mua quà cáp làm chi nhiều vậy, bộ cháu làm việc không biết mệt hay sao?

--Dạ, cháu biết, nhưng lâu lắm cháu mới về quê một lần, chút quà có đáng gì đâu, đó chỉ là tấm lòng của cháu, mong dì không từ chối.

--Thôi được rồi, cháu thu dọn đồ đạc rồi đến chiếc đi văng kia nằm nghỉ một chút cho khỏe, đường xe mệt mỏi lại ngồi xe suốt mấy tiếng đồng hồ - Hay là cháu ngủ lại một chút đi, để dì với Hạnh Dung làm cơm, chừng nào xong sẽ gọi cháu dậy ăn Kiều nhé.

Hạnh Kiều mỉm cười:

--Dạ, cảm ơn dì Hai, cháu không thấy mệt mỏi gì đâu, ai lại để dì nấu sẵn cho ăn chứ. Cháu là cháu gái của dì chứ có phải khách khứa gì đâu, dì cứ mặc kệ cháu, nếu thấy mệt cháu sẽ tự động tìm chỗ ngã lưng mà...

Hạnh Dung xen vào:

--Dì Hai, dì thấy chưa? Chị tư lên thành phố chưa đầy một năm thì con người chị ấy đã thay đổi rồi, bây giờ trông chị ấy thật là chững chạc.

Dì Hai gật đầu:

--Phải đó! Người mỗi ngày một trưởng thành thì cách suy nghĩ, cách biểu lộ tình cảm và ngôn ngữ cũng phải khác đi chứ! Ai như cháu, sắp vào đại học rồi mà cứ như trẻ con, lại còn hay "mè nheo" nữa chứ. Cháu nên học cách làm người lớn của chị cháu tốt hơn.

Hạnh Dung dẫu môi:

--Thôi, cháu không ham làm người lớn đâu dì! Làm người lớn thì có gì vui chứ! Chỉ toàn là những toan tính lo âu, lại còn phải gánh vác đủ thứ. Theo cháu thì, làm một người vô tư vẫn sướng hơn nhiều!

Hạnh Kiều lườm em:

--Nói như em là sai! Chẳng lẽ em cứ như thế này mãi cho đến già sao hả? Ai mà chẳng đến lúc trưởng thành! Cho dù mình không muốn thì cũng phải chịu thôi. Như em đó, nếu thi đậu đại học thì năm tới đã là sinh viên rồi, đâu còn gọi là học sinh nữa.

--Thôi, hai chị em đừng ở đó tranh luận nữa. Hạnh Kiều nếu không mệt thì giúp dì một tay làm bếp nhé, còn Hạnh Dung cháu soạn hàng hóa ra trưng bày vào tủ kính giúp dì. Làm nhanh tay lên để còn ăn cơm.

Nghe dì Hai lên tiếng thúc giục, chị em Hạnh Kiều không ai nói gì thêm, cả hai đều tập trung vào phụ giúp dì.

--Anh hai, anh ba dạo này thế nào rồi hả Dung? Lâu rồi chị không gặp hai anh, còn em có tin tức gì về họ không?

Hạnh Kiều hỏi em gái khi hai chị em nằm chung nhau một chiếc giường, lúc trời xẩm tối. Hạnh Dung gác một tay lên trán, nghĩ ngợi mông lung. Đợi chị lập lại câu hỏi lần thứ hai, cô mới đáp thật khẽ:

--Anh hai thì đã có vợ rồi chị ạ. Hai người tự sống với nhau, không có kết hôn. Chị dâu của mình thường trú ấp Bắc, thành phố, em sẽ đưa chị tới nhà anh chị hai cho biết.

Hạnh Kiều sững sốt. Cô không bao giờ nghĩ rằng anh hai cô lại sớm có vợ như vậy. Chồng một tay nâng đầu lên cao, Hạnh Kiều nghiêng người hỏi Hạnh Dung:

--Hả! Anh hai có vợ rồi ư? Sao không ai cho chị hay hết vậy? Rồi .. anh ở luôn bên quê vợ không về à?

Hạnh Dung thở dài:

--Ảnh không có nói gì với ai hết, có một lần ảnh đưa vợ về ra mắt dì hai, và dặn em đừng viết thư cho chị, để khi chị về rồi hẳn nói cũng chẳng muộn màng gì. Anh hai bảo rằng, ảnh lấy vợ không có đám cưới, hẳn diện gì đâu mà khoe khoang.

--Thế còn bên gia đình cô dâu? Bộ.. bộ họ chấp nhận như vậy hả?

--Chị hai cũng mồ côi cha mẹ, sống với ông bà nội, hoàn cảnh cũng khó khăn như mình. Chị ấy đi làm nhân công lò gạch rồi gặp anh hai và hai người tự sống với nhau, sau đó mới nhận tội với ông bà nội chị ấy. Hai cụ chẳng làm khó dễ gì, còn chấp nhận cho anh hai ở chung để vợ chồng cùng đầu lưng gánh vác làm ăn!

Hạnh Kiều gật đầu:

--Như vậy cũng tốt. Quan trọng nhất là anh hai và chị ấy thật lòng thương yêu nhau. Biết đâu họ sẽ sống hạnh phúc đến bạc đầu, sau này sẽ làm ăn phát đạt. Còn hơn những người đám cưới rình rang rồi

chỉ vài ba tháng sau là ly dị nhau...

--Em không tán thành quan niệm của chị như vậy đâu, chị tư. Vì hoàn cảnh thì có thể thông cảm, nhưng không nên khuyến khích những cảnh ngộ này mà! Bất đắc dĩ thôi! Dù sao có một cái lẽ ra mắt vẫn hay hơn chứ! Một chén trà, một chum rượu lạt cũng đủ để tuyên hôn rồi. Nói như chị vậy hóa ra chị ủng hộ những cuộc sống chung không hợp pháp hay sao? Thà là đám cưới nghèo, còn tốt hơn không có.

--Em bảo có gì mà không hợp pháp hả Dung? Cho dù không tổ chức lễ cưới, anh chị hai vẫn có thể đăng ký kết hôn mà. Chẳng lẽ họ... họ không làm hôn thú hay sao?

--Việc này thì có, nhưng em cảm thấy dường như anh hai ảnh không vui. Lần đó ảnh nói với em là nếu ảnh không làm ăn phát đạt, thì ảnh sẽ không về đây đâu.

--Như vậy là ảnh có chí hướng đấy chứ.

--Thế còn anh ba? anh ba thì sao?

--Đã lâu rồi em không có tin tức gì về ảnh. Có một lần anh hai đi tìm hỏi thăm thì được biết ảnh theo mấy người bạn đi làm ở công trường thành phố...

--Bộ ảnh không viết thư về hay sao?

--Nếu có thì em đã biết ảnh ở đâu rồi, hiện em cũng mong tin anh ba lắm!

Hạnh Kiều chép miệng:

--Nhà chỉ có bốn anh chị em, mà mỗi người lưu lạc một nơi, nghĩ cũng buồn ghê há, Hạnh Dung?

--Trong số bốn người, kể ra chỉ có em là người may mắn nhất, được ở lại quê nhà, được sự đùm bọc thương yêu của dì Hai, lại không phải làm lụng vất vả vì có chị chu cấp. Em nghĩ lại càng thẹn cùng lương tâm...

Hạnh Kiều động viên em:

--Có gì đâu mà thẹn hả Dung? Em còn đang ngồi ghế nhà trường, đâu ai trách em chuyện này được. Nếu như em có chí, muốn báo đáp tình yêu thương của những người thân, thì phải gắn vào được đại học, tốt nghiệp rồi tìm một chỗ làm để tự lo thân...

--Chị tư! Chị không cần nhắc em việc học, em biết tự lo liệu cho mình. Tương lai và hy vọng em đặt hết vào đây, làm sao dám lơ là được chứ!

Hạnh Kiều vuốt nhẹ làn tóc mượt mà của Hạnh Dung, giọng cô thật dịu dàng:

--Em biết nghĩ như vậy, chị thấy rất vui lòng. Thôi, trời đã khuya rồi, ngủ đi để mai còn phụ dì Hai bán hàng nữa đó. Nhắm mắt lại đi nào!

Nói đoạn Hạnh Kiều đưa tay vuốt nhẹ vào mi mắt Hạnh Dung, hệt như những ngày cô còn bé, Hạnh Dung mỉm cười, đôi mắt đẹp khép lại tìm giấc ngủ. Một lát sau, Hạnh Kiều đã nghe thấy tiếng thở đều của em. Cô khẽ lắc đầu: "con bé này đúng thật là vô tư! Hễ nói ngủ là ngủ, không có gì cần phải suy nghĩ. Phải chi mình cũng giống như nó thì hay biết mấy!" Hạnh Kiều xoay lưng lại, cô cũng nhắm mắt nhưng lại không tài nào ngủ được. Lòng cô đang nghĩ đến một người

Chương 12

Hạnh Dung thức giấc vào lúc bảy giờ sáng. Cô ngạc nhiên khi không thấy Hạnh Kiều nằm bên cạnh mình. Hạnh Dung ngồi bật dậy, nhanh chóng thu dọn chăn mền rồi bước ra ngoài làm vệ sinh răng miệng.

Gặp dì Hai đang châm nước sôi vào bình thủy - Hạnh Dung hỏi:

--Dì Hai ơi, dì có thấy chị con đâu không?

Dì Hai vừa đẩy nút bình vừa đáp:

--Hạnh Kiều hả? Nó đã đi ra ngoài từ lúc trời mờ sương. Lúc này nó có hỏi dì về con đường đi năm xưa đầy hoa dại, chắc có lẽ là nó ra chỗ đó rồi.

Hạnh Dung thầm thắc mắc, không hiểu chị mình ra ngoài đó làm gì? Con đường mà dì Hai vừa nói đến, nằm tận cuối ngã ba lộ, nơi rất ít người qua lại, chỉ có những đồng cỏ xanh rì chạy dài theo nương nước, bên bờ đầy hoa mua. Hạnh Kiều muốn tìm gì nơi đó? Để trả lời được câu hỏi này, Hạnh Dung phải tự mình đi tìm gặp chị. Cô rửa mặt, chải tóc thật gọn gàng rồi khoác thêm chiếc áo đi ra ngoài ven lộ. Phải đi bộ mất gần nửa giờ, Hạnh Dung mới đến được chỗ cần tìm.

Kia rồi! Cô nhìn thấy Hạnh Kiều đang loay hoay bên những khóm hoa mua. Dường như chị ấy đang tìm gì thì phải! Hạnh Dung tiến đến gần chị, gọi nhỏ:

--Chị tư!

Hạnh Dung quay nhìn lại, thấy em gái, môi cô điểm nụ cười:

--Còn sớm mà Dung, sao em không ngủ thêm, ra đây làm gì chứ?

--Em đi ngắm hoa, còn chị?

--Ồ, không, chị đi dạo chơi thôi! Dung nè! Theo chị nhớ thì hồi trước bên ven bờ này, ở chỗ khoảng đất trống nằm sau khóm hoa mua kia có rất nhiều bông hoa dại hai màu trắng, tím sao bây giờ không thấy nữa hả?

Hạnh Dung nhíu mày suy nghĩ... một lúc sau, cô vỗ tay đánh "bốp" một cái, kêu lên:

--A.. Em nhớ ra rồi! Có phải chị đang muốn hỏi tới loại bông hoa mà lúc xưa chị đặt tên nó là hoa nhĩ sắc, phải không?

--Ồ! Ồ, đúng rồi Dung! Trí nhớ của em khá lắm! Chị... đang muốn tìm hái nó đây.

Hạnh Dung lắc đầu:

--Làm gì còn hoa ấy mà tìm! Mấy tháng trước không biết ai đã nhổ sạch chúng, chỉ còn sót lại có vài

cây nhưng mà rồi nó cũng tàn úa và chết dần đi.

Hạnh Kiều bỡ ngỡ:

--Vây ư? Thật là uổng! À, còn một chỗ nữa có thể tìm thấy, em đi với chị không?

--Chỗ chị muốn nói là phía sau con lạch nhỏ của dừa chuối phải không? Người ta dọn hết từ lâu rồi! Hoa dại mà, không ai trồng tự nhiên nó mọc, khi có chuyện cần thì phá bỏ chứ để làm chi.

--Vây em biết chỗ nào còn loại hoa này không?

--Không biết, em nghĩ chắc không ở đâu còn! Ồ, mà sao tự dưng sao chị lại nghĩ đến chuyện tìm hoa nhị sắc vậy? Không lẽ bây giờ chị còn muốn giống như hồi đó, hái hoa dại ép đầy trang sách hay sao?

--Không phải! Chị.. chị chỉ muốn hái một vài bông thôi cũng là ép vào tập đấy, nhưng lần này chị muốn tặng một người...

Hạnh Dung ngạc nhiên:

--Tặng một người ư? Không lẽ... không lẽ là bạn trai của chị?:

--Bạn trai thì không phải! Anh ấy, anh ấy chỉ là bạn thường thôi.

--Nếu chỉ là bạn thường, sao lại phải tặng hoa?

--Là tại vì chị có kể chuyện lúc trước của mình cho anh ấy nghe, anh ấy bảo không biết hoa nhị sắc, nên chị muốn cho anh nhìn thấy thôi, không ngờ về tới đây thì loài hoa hai màu ấy không còn nữa.

--Anh ấy là ai? Ở đâu vậy chị tư?

--Anh ở chung một nhà với chị, là cháu của bác sĩ Kim Giao.

--À, trong lá thư chị gửi về em có nghe chị nói đến hai người con trai cháu của ân nhân chị, vậy... người mà chị đang nói đến là anh hay là em?

--Là người anh, tên anh là Chấn Phong.

Hạnh Kiều tuyệt đối không hề nói với em Chấn Phong là diễn viên điện ảnh, dù có nói Hạnh Dung cũng không biết, vì xưa nay cô bé không thích xem phim.

Hạnh Dung bước tới trước mặt chị, đôi mắt cô đầy vẻ hoài nghi:

--Sao chị có vẻ trang trọng khi nhắc tên người này vậy? Nói thật đi, chị... chị có ý với chàng rồi phải không?

Hạnh Kiều lắc đầu:

--Chị đang giới thiệu anh quen với Diệu Lê, làm sao chị có gì được chứ.

--Chị tư à, mình là hai chị em, bộ nhìn chị em không thể đoán được hay sao? Rõ ràng là chị thích người ta, nếu không tội gì mới mờ sáng chị lặn lội ra đây tìm hoa để ép tặng?

--Hơ! Chị đã giải thích rõ với em rồi, tin hay không là tùy em thôi.

Vây là chị không muốn nói chứ gì? Được, muốn giấu em thì thôi, sau này em có bạn trai em cũng sẽ không thèm nói với chị. Em biết rằng.. em không có bao giờ đoán sai đâu!

Hạnh Kiều lặng thinh đưa mắt nhìn nhưng ánh mây nổi bình minh bay tận cuối chân trời. Cô thầm nhìn

nhận Hạnh Dung nói đúng, không biết tự bao giờ trong lòng cô đã thầm thấy mến Chấn Phong. Nói đúng hơn là cô... cô đã yêu anh. Sự gần gũi đã tạo nên tình yêu lúc nào chính bản thân cô cũng không hay, cho đến khi mang cảm giác trống vắng nhớ nhung mỗi lần anh vắng bóng, vui vẻ lúc gặp anh và cảm thấy quan tâm hơn đến mọi sự đi lại của anh thì cô mới biết rằng mình... yêu. Nhưng mà... tâm sự này làm sao nói được, cô luôn luôn là kẻ đến sau. Hạnh Kiều với Diệu Lê là bạn ngay từ đầu thì cô đã biết rõ Diệu Lê thích Chấn Phong, rồi sau đó cô còn hứa sẽ tạo điều kiện.. Bây giờ thì sao? tình thế đảo ngược, Hạnh Kiều lại thương người không nên thương, nên không biết phải làm sao trong tình huống trái ngang này.

--Chị Tư!

Hạnh Dung bất chợt đánh mạnh vai chị làm Hạnh Kiều giật thót cả người:

--Chuyện gì vậy? Làm người ta hết hồn. Em lại muốn nói gì nữa đây?

--Chị tư à, chuyện riêng lòng chị em không hỏi tới nữa, em chỉ muốn lần này theo chị lên nhà cô bác sĩ đó chơi, có được hay không?

"Nhu vậy có khác nào tự khai! Con bé này nó nhạy bén lắm, chỉ cần cho nó lên trên đó vài ngày, nó sẽ đi guốc trong bụng mình cho xem". Nghĩ vậy Hạnh Kiều lắc đầu:

--Không được đâu Dung! Không phải chị không muốn em đi, nhưng vào lúc này thì chưa được. Phải đợi em thi xong đại học đã, trước sau gì thì cũng được đi, em nôn nóng làm gì.

--Chị tư, lẽ ra chị nên nói câu "trước sau gì thì em cũng biết, biết sớm làm gì!" coi bộ dễ nghe hơn. Hai tuần nữa em thi rồi chứ bộ.

--Phải rồi! Em nói sao thì sao đi, chị sợ em luôn rồi Dung ạ! Thôi thì em thông cảm cho chị thời gian đi há! Tạm thời chị chưa xác định rõ lòng mình và cũng chưa quyết định gì cả. Để lúc nào chị trở lên, nếu đâu đó rõ ràng chị sẽ viết thư kể em nghe, như vậy được chưa?

Hạnh Dung nở nụ cười đắc ý:

--Nói như vậy thì nghe còn được! Tha cho chị lần này đó nha! Lần sau thì đừng mong!

Hai chị em siết chặt tay nhau cùng cười. Hạnh Kiều nghĩ nếu em gái cô gặp Chấn Phong, chắc nó sẽ có rất nhiều ý kiến...

Chiều hôm đó, dì Hai nấu một bữa ăn thật ngon để đãi Hạnh Kiều. Trong bữa ăn có đủ mặt hai vợ chồng dì cùng với người anh họ của chị em cô nên bầu không khí rất là đầm ấm.

Hạnh Kiều dự định chỉ ở chơi dưới quê một tuần. Rót cuộc vì phải đi thăm ông anh hai đang ở thành phố Mỹ Tho và ở lại nhà chị dâu chơi thêm mấy bữa nên mười một ngày sau Hạnh Kiều mới trở về thành phố. Cô không hề nghĩ rằng chỉ với một thời gian ngắn như vậy mà đã có biết bao thay đổi, làm đảo lộn hoàn toàn những dự tính đã có sẵn trong cô.

--Hạnh Kiều! Sao cháu ở dưới nhà lâu vậy? Có chuyện gì không ổn hay không?

Bác sĩ Kim Giao nhẹ nhàng lên tiếng hỏi khi Hạnh Kiều vừa từ quê lên. Chết hết quả và túi xách ra bàn, Hạnh Kiều mỉm cười:

--Dạ, không có gì đâu cô, tại chị em cháu lâu ngày mới gặp nên không muốn rời nhau thôi. Vả lại, bà dì cứ kéo cháu ở thêm vài ngày, cho nên cháu lên muộn. Dì cháu có gởi cô một ít bánh mứt do chính tay dì làm để cảm ơn cô đã giúp cháu bấy lâu.

--Trời ơi! Cháu bày vẽ làm gì hả Kiều? Cháu ở đây cũng đã giúp cho gia đình này nhiều việc, làm một người nội trợ đảm đang, cô phải cảm ơn cháu mới đúng. Hôm nay cô trông mà không thấy cháu lên, cô lại cứ sợ xảy ra chuyện...

--Dạ! Cháu cảm ơn cô đã có lòng quan tâm, thôi để cháu mang đồ đặc xuống nhà sau nghe cô.

--Ừ! Nhanh tay đi rồi cùng cô đi chợ. Hôm nay chủ nhật, lại sẵn dịp cháu về, mình nấu ăn một bữa cho ngon đi nha.

--Dạ!

Trong lúc thu dọn đồ đặc, Hạnh Kiều thấy chiếc Dream của Chấn Phong còn để ở nhà, ngoài ga ra xe hơi vẫn còn đậu, Hạnh Kiều biết là anh không đi đâu. Định bụng sẽ tạo cho anh sự bất ngờ, Hạnh Kiều đi rón rén lên phòng... Cửa phòng Chấn Phong khóa bên ngoài làm Hạnh Kiều thất vọng, cô trở xuống nhà, mắt nhìn quanh tìm kiếm vẫn không thấy bóng dáng Chấn Phong. Sợ cô Giao đợi lâu, Hạnh Kiều vội xách giỏ lên nhà đi chợ với cô.

--Hạnh Kiều nè, hôm nay mình nấu món xúp măng của đi nha, và sau đó chiên tôm lăn bột, dựng Nam rất thích mấy món này.

--Vậy... có cần làm thêm bò bít tết không cô?

--A! Món này là món ruột của Chấn Phong đây mà, cũng ngon lắm chứ, nhưng mà nó đâu có ở nhà, nấu nhiều ba người ăn không hết để thừa ra uống lắm.

--Ồ! Có sao đâu cô! Anh Phong về muộn thì có thể ăn sau được mà! Lúc đó cháu chịu khó hâm nóng lại.

--Cháu tưởng là Chấn Phong đi chơi hay sao? Cô đâu biết được ngày nào nó về. Đợi đến khi Chấn Phong về thì mình nấu món khác.

Hạnh Kiều ngơ ngác:

--Ừa! Cô nói vậy là anh Phong ành...

Không đợi Hạnh Kiều hỏi dứt câu, cô Kim Giao chặn lời cô:

--Chấn Phong đi đóng phim rồi, nghe nói cảnh khởi quay ở Nha trang thì phải.

--Anh ấy đi rồi ư? Ầnh đi từ bao giờ vậy cô?

--Tính luôn bữa nay nữa là đúng một tuần.

Hạnh Kiều thăm kêu khổ trong lòng.

Mười mấy ngày không gặp, cô cảm thấy nhớ anh nhiều, bây giờ về lại chẳng gặp nhau. Hôm ra đi Hạnh

Kiều đã không hề nói với anh như đã hứa. Nửa khuya cô thức giấc, âm thầm thu xếp hành trang rồi đón xích lô ra bến xe. Cô phải làm như vậy theo ý Diệu Lê, bởi người bạn này không muốn về quê, cũng không muốn Chấn Phong theo cô về nơi ấy. Chắc có lẽ Chấn Phong giận cô lắm bởi vì cô đi như trốn anh vậy, anh sẽ không hiểu được lý do, mà Hạnh Kiều thì không thể nói rõ với anh.

Lòng Hạnh Kiều bỗng dưng thấy buồn, một nỗi buồn cô đơn thâm lặng. Cô thật không biết phải làm sao trước hoàn cảnh khó xử này, và cũng không biết chắc Chấn Phong có nghĩ gì về mình hay không? Cách đối xử của anh dành cho cô rất đặc biệt, càng lúc càng gần gũi thân thương, nhưng mà... như vậy cũng chưa chắc đó là tình yêu. Đẹp trai và nổi danh như Chấn Phong thì bạn gái tương xứng với anh đâu có thiếu gì, cô chẳng hy vọng sẽ được gì nơi anh...

Bác sĩ Kim Giao và Hạnh Kiều vào chợ mua đầy đủ thức ăn, gia vị cần thiết cho một bữa cơm thịnh soạn. Họ mua thêm một ít trái cây tươi rồi mới trở ra.

Trong lúc chờ đợi cô Kim Giao vào lấy xe gần chợ. Hạnh Kiều chợt nhìn thấy Huyền Vy. Cô ta vừa từ một tiệm may thời trang bước ra. Hạnh Kiều vội chạy đến gọi.

--Chị Vy!

Huyền Vy quay lại. Nhìn thấy Hạnh Kiều cô nở nụ cười thân thiện.

--Hạnh Kiều, em gọi chị hả?

--Dạ phải! Chị không đi đóng phim với anh Phong sao mà lại ở đây?

Huyền Vy có vẻ ngạc nhiên:

--Đóng phim gì chứ? Bộ anh Phong nói với em là anh đóng phim à?

--Em cũng không biết. Hai tuần nay em về quê, mới trở lên hồi sáng. Em chỉ nghe cô Giao nói lại là anh Phong đi Nha Trang đóng phim...

--Nha Trang ư? Anh đi từ lúc nào?

--Em cũng không rõ lắm. Chị Vy à, chị nói thật đi, có phải là anh Phong đóng phim không? Hay là anh nói dối?

Huyền Vy có vẻ suy nghĩ.

Một lúc lâu sau cô nhỏ nhẹ nói:

--Hạnh Kiều à, nói là đi đóng phim thì có lẽ là.. anh Phong đã nói dối. Bởi vì bộ phim, mới đây chị với anh vẫn chưa làm hợp đồng với đạo diễn kịch bản, vì còn một vài đoạn không thích hợp với vai diễn lần này của chúng tôi. Tuần trước chị còn gặp anh Phong đi chung với một người, qua nói chuyện chị được biết cô đó là Diệu Lê. Lần trước chỉ đã gặp cô một lần ở nhà anh Phong lúc đám cưới của Trường Minh, nhưng chị lại quên. Cô Diệu Lê đó .. là bạn em phải không?

--Dạ phải.

--Nếu vậy em đến hỏi cô xem. Hai người đó dạo sau này họ thường đi với nhau, nếu em hỏi Diệu Lê, chị nghĩ chắc cô biết. Hoặc có thể là.. họ đã đi chung!

Hạnh Kiều cắn môi nghe lòng tê tái, nếu dự đoán của Huyền Vy là sự thật, thì chắc là Chấn Phong chọn Diêu Lê rồi! Đáng đời cho cô, ai biểu yêu mà không dám tỏ, lại còn đi ủng hộ tình cảm của người ta.. Lần nào cũng như lần đó, tình yêu của Hạnh Kiều chỉ chuốc lấy thất bại mà thôi.

--Hạnh Kiều, từ nãy giờ em có nghe chị hỏi gì không?

Huyền Vy lắc nhẹ tay Hạnh Kiều, cô giật mình ngơ ngẩn:

--Dạ, chị Vy hỏi gì em?

Huyền Vy cười:

--Thì ra từ nãy giờ em đang lo xa. Em đang nghĩ chuyện gì vậy? Chị Vy hỏi em.. tại sao lại quan tâm tới sự đi lại của anh Phong?

Hạnh Kiều lắc đầu, cô làm sao dám thừa nhận với Huyền Vy về tình cảm thầm kín của mình.

--Dạ, đâu có. Nghe cô Giao nói anh Phong đi đã mấy hôm rồi, em chỉ muốn biết lần này anh ấy đóng bộ phim gì và thời gian quay là bao lâu thôi. Thường thì ảnh hay đóng chung với chị, giờ thấy chị ở nơi này nên em mới ngạc nhiên.

--Diễn viên chính thì có thể tham gia bất cứ bộ phim nào mà họ thấy thích, và có thể đóng chung với bất cứ ai trong làng điện ảnh, theo sự phân công của đạo diễn chứ không phải do sự chọn lựa của mình đâu. Miễn là mình hoàn thành tốt vai diễn, chứ em đừng tưởng hễ bộ phim nào có anh Phong thì phải có chị và ngược lại.. Chúng tôi không phải lúc nào cũng đóng cặp với nhau đâu. À, em biết diễn viên Hoàng Thông chứ?

--Dạ biết!

--Anh ấy đã đóng xong bộ phim hợp tác, bây giờ về lại với đoàn phim của ba chị rồi. Có thể... sau này, Hoàng Thông sẽ đóng chung với chị.

--Vậy còn anh Phong?

--Em đừng lo anh ấy thất nghiệp. Sắp tới ba chị sẽ giao cho anh ấy đóng thử vai phản diện nếu thành công, anh sẽ càng khẳng định được tên tuổi của mình trong nghệ thuật diễn xuất hơn.. Chị tin rằng anh Phong sẽ thừa khả năng vào vai em ạ.. ý! Hình như cô Giao gọi em kia...

Nghe Huyền Vy nói vậy, Hạnh Kiều liền quan lại và nhìn thấy cô Giao đang đưa tay vẫy mình. Cô chào tạm biệt Huyền Vy:

--Em về nghe chị Vy!

--Ừ, đi đi để cô ấy đợi...

Cô Kim Giao đã nổ máy xe, khi Hạnh Kiều đến gần, cô hỏi:

--Huyền Vy cổ nói gì với cháu vậy hở?

--Dạ, cháu hỏi thăm chị ấy về anh Phong. Thì ra ảnh nói dối cô ạ. Chị Vy cho cháu biết.... bộ phim chưa được khởi quay và còn phải sửa lại đôi chút trong kịch bản.

Đôi mày cô Kim Giao nhíu lại:

--Vậy thì nó đi đâu? Không lẽ lại đi chơi chung với bạn của cháu?

Lại một lần nữa Hạnh Kiều nghe nhói tim:

--Cô muốn nói tới Diệu Lê đó hả?

-Ừ! mấy hôm cháu về quê, Diệu Lê thường đến kiểm Chấn Phong, coi bộ cũng tâm đầu ý hợp lắm.

--Như vậy là anh Phong thích cô?

--Thích hay không cô chưa dám khẳng định nhưng từ dạo Mỹ Trân lấy chồng đến nay, có Diệu Lê cô không thấy Chấn Phong buồn, hy vọng là nó sẽ tìm được người vừa ý để thay thế Mỹ Trân trong tim nó bấy lâu.

--Anh Phong nói với cháu là.. ả không yêu Mỹ Trân.

Cô Kim Giao cười:

--Sự việc đã dờ lờ rồi, nó nói vậy để tự gạt mình thôi chứ không yêu làm sao có thể gần gũi bên nhau sáu năm dài mà không thấy nhàm chán chứ! Chấn Phong đã thất bại trong tình yêu nên tự an ủi mình thôi

Lời cô Giao làm Hạnh Kiều hoang mang. Có thật vậy không? Những gì cô Giao nói cũng có lý lắm chứ. Nếu đúng thế thì.. những gì Chấn Phong kể với cô đều là giả hay sao? Kể cả những tình cảm đặc biệt của ả.. Không lẽ nào là cô ngộ nhận thêm lần nữa hay sao?

Sao bữa cơm trưa, Hạnh Kiều gọi điện thoại tới sở làm của Diệu Lê.

Một người nào đó trả lời cô là Diệu Lê mấy ngày nay không có đi làm, Hạnh Kiều bàng hoàng. Như vậy là đúng rồi! Họ đã đi du lịch cùng nhau. vậy mà cô cứ tưởng rằng Chấn Phong sẽ bức bối khi cô bỏ về quê, và ả sẽ giận hờn oán trách. Cô còn bỏ ra cả một đêm dài suy nghĩ để lựa lời xin lỗi cho ả hết giận, cho ả được vui... không ngờ... người ta dối cô thôi.. Thật ra trong lòng họ đã yêu Diệu Lê.. Vậy mà còn làm bộ rầy cô, trách cô "tài lạnh" không đúng chuyện!

Diệu Lê bây giờ thì bỏ sưng rồi, có được người mình yêu bên cạnh, còn tôi... Một cô gái đại khờ luôn luôn đánh mất tình yêu...

Hạnh Kiều trở về phòng của mình. Cô lấy chiếc khăn tay hôm nào Chấn Phong đã băng vết thương nơi tay mình, nhìn ngắm mãi kỷ vật trong luyến tiếc. Cũng tại cô tất cả! Đã bao lần gần gũi bên cạnh Chấn Phong, ả đã tạo cho cô biết bao cơ hội, cô lại đại khờ che dấu nỗi lòng, lại còn đẩy ả vào tay người khác nữa! Đáng đời chưa Hạnh Kiều! Có sự này do mà tự gây ra còn luyến tiếc làm gì nữa chứ? thôi thì chấp nhận số phận đi Kiều ơi!..

Đau khổ tự trách mình, nước mắt Hạnh Kiều ứa ra, cô dùng chính chiếc khăn của Chấn Phong để thấm nước mắt... Lòng Hạnh Kiều trĩu nặng nỗi đau riêng.. Kỷ niệm còn đây, nhưng ả đã thuộc về người khác! ả quên em thật rồi sao Phong?

Sau một hồi than thân trách phận, Hạnh Kiều ngẩng lên và giật thót mình khi nhìn thấy Chấn Phong. ả đang đứng ngay cửa phòng, khoanh tay nhìn cô, không biết từ lúc nào.

Hạnh Kiều vội vã lau nước mắt, cô mỉm cười đứng lên:

--Anh Phong, anh về hồi nào? Sao vào đây mà không lên tiếng vậy?

Chấn Phong không trả lời, nét mặt anh nghiêm nghị không có lấy nụ cười như những lần gặp cô trước đây. Chấn Phong bước tới giật lấy chiếc khăn nhỏ trong tay Hạnh Kiều.

--Trả lại đây cho anh!

Hạnh Kiều sững sờ nhìn anh:

--Anh Phong! Anh làm gì vậy? Tại sao...

Chấn Phong khoát tay chặn lời cô:

--Đừng hỏi! Có hỏi em nên tự hỏi mình xem em đã làm gì? Anh không thêm nói chuyện với em nữa.

Nói đoạn Chấn Phong quay lưng đi, Hạnh Kiều bối rối gọi anh:

--Chấn Phong! Anh khoan đi đã...

Chấn Phong ngoảnh lại:

--Em muốn giải thích à?

--Không! Em chỉ muốn xin lỗi anh. Hôm đó vì vội quá, em quên...

--Một lý do không thể chấp nhận được. Anh đã nhắc với em nhiều lần, là sao có thể nói là quên. Em cứ tưởng anh là trẻ con hả Kiều? Em nhắm gạt anh nổi không?

Thấy sắc mặt đầy vẻ giận của Chấn Phong, Hạnh Kiều lo lắng:

--Tha lỗi cho em đi... Thật ra.. em ... em đâu phải cố ý.

--Vậy thì nói cho rõ nguyên nhân!

--Anh Phong, em không thể nói được.

--Không chịu nói, gọi anh lại làm gì?

--Em... Em muốn xin lỗi anh!

Chấn Phong lạnh lùng:

--Xin lỗi? Cô đã gây cho tôi sự hụt hẫng đến nhói cả tim, bây giờ nói hai tiếng xin lỗi là xóa hết được à? Đơn giản quá há!

Hạnh Kiều đan hai tay vào nhau giọng cô như muốn khóc:

--Em năn nỉ anh mà, anh Phong! Tha cho em lần này đi nghe, em hứa sẽ không bao giờ làm vậy nữa.

--Cô tưởng tôi còn để cho cô có lần sau ư?

Nước mắt Hạnh Kiều chảy ra, cô nghẹn ngào:

--Anh giận em thế nào cũng được, nhưng đừng có gọi em bằng cô, đừng xưng tiếng "tôi" xa lạ như vậy, em thật cảm thấy rất khó chịu.. Phong à, nếu ghét em anh có thể chửi, thậm chí muốn đánh em cũng được, nhưng anh đừng... đừng gọi em bằng cô.

Chấn Phong trợn mắt:

--Muốn bị đòn thật à? Được, tôi sẽ giúp cho cô toại nguyện.

Dứt lời, Chấn Phong bước nhanh tới... Hạnh Kiều cúi đầu nhận chịu sự trừng phạt. Bất chợt cô cảm thấy người mình mất thăng bằng và nằm trọn trong vòng tay yêu thương của Chấn Phong. Hạnh Kiều còn chưa hết ngỡ ngàng thì anh đã đặt lên môi cô nụ hôn nồng ấm, một cảm giác xâm chiếm tâm hồn cô. Hạnh Kiều hoàn toàn buông thả mình trong vòng tay âu yếm của người thương.

Giọng Chấn Phong thì thầm bên tai Hạnh Kiều:

--Nhớ em muốn chết được! Em ác lắm, biết không?

"Như vậy là Chấn Phong yêu cô!". Hành động của anh là một câu trả lời rõ ràng nhất, Hạnh Kiều hoàn toàn tin vào sự nhảy cảm của mình.

Đang trong trạng thái phấn chấn với niềm vui òa vỡ bất ngờ, bỗng dưng Hạnh Kiều chợt nhớ đến Diệu Lê và vai trò của mình trong lời hứa giúp bạn. Cô giật mình tỉnh mộng, ngồi bật dậy rời khỏi Chấn Phong.

--Chuyện gì vậy?

Chấn Phong ngỡ ngàng nhìn Hạnh Kiều. Cô đưa tay sửa lại mái tóc, cố giữ vẻ bình thản như không biết điều gì vừa xảy ra.

--Không được đâu, anh Phong! Mình đã quá trớn rồi, em xin lỗi, giữa chúng ta không thể.

--Tại sao? Vừa rồi, em cũng có biểu hiện là yêu anh kia mà, sao tự dưng lại đổi ý vậy? Thật ra em lo sợ chuyện gì.

"Bình tĩnh đi Hạnh Kiều! không được để tình cảm bộc phát - không được giành người đàn ông mà Diệu Lê yêu. Đừng vì hấn mà để tình bạn thêm một lần đổ vỡ. Trên đời này đâu chỉ có một Chấn Phong".

Hạnh Kiều ngập ngừng lên tiếng:

--Anh Phong à... Em... em thành thật xin lỗi... vì hành động của anh quá bất ngờ cho nên em không cưỡng lại được. Em thật sự... không có nghĩ gì.. Đối với anh, em rất quý mến và tôn trọng nhưng em nghĩ là... em không yêu anh!

Chấn Phong mỉm cười:

--Không yêu thật sao? Hay là yêu mà không dám nhận! Đừng có sợ Hạnh Kiều! Anh Phong có từ chối em đâu.. Bây giờ anh đã biết thế nào là tình yêu rồi Kiều ạ! Thú vị vô cùng! Lúc đầu khi thấy mình cứ nghĩ nhiều về em, anh vẫn còn hoài nghi đó chỉ là do thói quen gần gũi nảy sinh ra sự suy nghĩ đó, nhưng càng lúc anh cảm thấy mình cứ bị hình bóng em chi phối, cuối cùng anh đã xác định được.. Đó chính là tình yêu. Anh cảm thấy hạnh phúc khi có em bên cạnh Kiều ạ! Do đó khi em âm thầm trốn về quê, anh thấy giận ghê gớm, anh càng giận càng nhớ, anh rủ Diệu Lê về quê tìm em nhưng cô ấy không đi. Đi chơi với cổ anh vẫn không lúc nào quên em được, trông đợi từng ngày lại ở lâu nên anh bực mình bỏ sang nhà chú Lưu ở vài ngày cho đỡ nhớ. Hồi sáng anh với chú Lưu đi uống cà phê tình cờ anh nhìn thấy em đứng nói chuyện với Huyền Vy nên anh mới về đây đó.

Hạnh Kiều ngỡ ngàng:

--Sao lúc đó anh không gọi em?

--Anh không muốn Huyền Vy nhận ra tình cảm của mình, cô.. cô ấy.. anh rất khó nói. Và lại, anh đang đi chung với chú Lưu nên đành kiên nhẫn đợi đến lúc về đây.

--Vậy sao anh lại nói dối với cô Giao là anh đi đóng phim?

--Chứ anh biết nói làm sao bây giờ. Biết anh tự dưng bỏ nhà qua bên chú Lưu ở cả tuần lễ, cô ấy chửi chết luôn!

--Vậy mà em cứ tưởng anh đi chơi với Diệu Lê. Em tưởng hai người bắt bồ với nhau rồi chứ nên chuẩn bị ăn "đầu heo quay"!

Chấn Phong lườm cô:

--Em gán ghép cho anh Diệu Lê là có nước em "ăn đòn" chứ ở đó mà đòi ăn đầu heo!

--Diệu Lê rất thương anh chứ bộ.

--Nhưng người anh thương lại là em! Hạnh Kiều à, đừng tự làm khổ mình và làm khổ lây cho anh nữa. Hãy nhìn nhận lòng mình đi em!

Hạnh Kiều quay mặt về hướng khác, cắn môi suy nghĩ... Giờ phút này, cô phải hết sức thận trọng trong từng câu nói và dè dặt hết nước về thái độ của mình... Tuy Chấn Phong xác nhận yêu cô, nhưng cô cũng không nên quá ích kỷ mà làm khổ bạn. Diệu Lê đã dệt mộng với Chấn Phong từ lâu, lúc cô còn để ý đến Trường Minh.. Sau khi thất bại mối tình đầu, chẳng lẽ cô bây giờ quay lại giành với bạn. Chấn Phong chỉ có một trái tim, giữa cô và Diệu Lê chắc chắn phải có một người bỏ cuộc... Hạnh Kiều thấy khó xử vô cùng, đành phải dùng kế hoãn binh.

--Anh Phong, em nhìn nhận là có quý mến anh, nhưng em không xác nhận đó là tình yêu. Tình cảm lứa đôi đối với em vô cùng quan trọng, em đã sơ ý ngộ nhận một lần nên không muốn có lần thứ hai. cách bày tỏ tình cảm của anh quá thẳng thắn và bất ngờ khiến cho em không tự chủ được, em không muốn mình lại sai lầm, vậy anh để cho em có thời gian hỏi lại trái tim mình, được không?

Chấn Phong gật đầu:

--Được! Vấn đề này đâu phải là chuyện một ngày một bữa mà anh phải gấp... Đối với em.. anh rất có lòng tin. Anh sẵn sàng chờ em Kiều ạ!

--Cảm ơn anh! Nhưng mà em nói trước, nếu em từ chối thì anh không được giận à nha!

--Trong tình cảm, anh chưa từng ép buộc ai hết. Em quá lo xa rồi! Nhưng mà anh không tin là em từ chối anh đâu!

Hạnh Kiều bĩu môi:

--Chưa gì đã kiêu căng, tự mãn! thái độ này đâu có giống với cá tính của anh.

Sực nhớ ra một chuyện, Hạnh Kiều nói:

--À, quên nữa! Anh có biết Diệu Lê đi đâu không? Lúc nãy em có điện thoại đến chỗ làm của cô, người ta nói cô nghĩ việc đã mấy ngày rồi. Cho nên..

--Cho nên em tưởng Diệu Lê đi với anh chứ gì? Hèn gì lúc nãy ngồi khóc lặng lẽ... thì ra là cô bé đang ghen!

Hạnh Kiều đỏ mặt cãi:

--Thôi đi anh đừng ở đó mà suy đoán tầm bậy. Làm ơn đến nhà Diệu Lê xem cô có gì không, nếu không có gì thì anh rủ cô đến đây chơi nhé.

--Diệu Lê là bạn em, lẽ ra em phải đi tìm cô sao lại nhờ anh?

--Mẹ Diệu Lê vẫn còn giữ thành kiến với em, em làm sao đến nhà cô được? Anh làm ơn đi gọi cô giúp đi, tội nghiệp em mà...

Chấn Phong gật đầu:

--Được rồi! Anh đi liền đây! Em ở nhà đợi nhé!

Nói đoạn Chấn Phong đứng lên rời khỏi phòng.

Lát sau Hạnh Kiều đã nghe thấy tiếng xe máy của anh phía dưới nhà. Lòng Hạnh Kiều xôn xao với cảm giác buồn vui lẫn lộn. Cô vui vì biết mình là người Chấn Phong yêu mến, nhưng lại lo âu vì không biết phải nói như thế nào với Diệu Lê đây.

Uyên Nhi

Đừng Đánh Mất Tình Yêu

Chương Kết

Hạnh Kiều ơi! Anh thành thật báo cho em tin buồn. Diệu Lê bị bệnh nặng đã vào bệnh viện đa khoa từ bốn ngày nay. Lúc này anh đã gặp ba Diệu Lê ở nhà một mình, bác ấy bảo mẹ Diệu Lê đang nuôi bệnh cô ấy.

Vừa bước xuống xe, Chấn Phong đã nói một hơi dài khi nhìn thấy Hạnh Kiều.

Hạnh Kiều sửng sốt khi nghe tin. Cô không ngờ bạn bệnh như thế mà mình vẫn chưa hay. Nỗi bất ngờ làm Hạnh Kiều đứng chết sững một chỗ. Chấn Phong vẫn chưa tắt máy xe. Anh hỏi:

--Thế nào em có định đi thăm bạn không?

Hạnh Kiều gật đầu ngay không chút do dự.

--Đi thì đi, anh chờ em nhé!

Lên xe đi được nửa đường rồi Hạnh Kiều mới sực nhớ là cô không thể thăm Diệu Lê được khi có mặt bà Phan trong bệnh viện. Cô khẽ nói bên tai Chấn Phong:

--Áy chết, suýt chút nữa em quên. Mẹ Diệu Lê ở đó nuôi bệnh, em làm sao vào thăm cổ được.

Chấn Phong nhăn mặt:

--Có gì mà ngại! Em khéo lo xa. Em đã có thiện ý đi thăm bạn mình lúc bệnh hoạn, chẳng lẽ đáp lại lòng tốt của em, mẹ lại đi đuổi em về hay sao?

--Anh Phong à, anh không biết rõ bác ấy hơn em đâu. Diệu Lê là con duy nhất mà cổ còn không nói tốt cho em được, khi lòng ghen làm mờ lý trí, người ta không dễ gì phân biệt được phải quấy đâu anh.

--Không sao đâu, em cứ bình tĩnh đi với anh. Tới đó rồi, anh sẽ vào trước và tìm cách để em vào sau. Anh nghĩ, có anh đến chắc bác ấy sẽ ra ngoài để anh với Diệu Lê nói chuyện, chừng đó anh sẽ gọi em, có được không?

--cũng được, để đến nơi rồi hẵng tính.

Gởi xe xong, Chấn Phong đưa Hạnh Kiều ra ngoài căng tin. Anh nói:

--Ba Diệu Lê nói cô ấy nằm dãy trệt, phòng 316. Em ngồi đây uống nước đợi anh nha.

Nói đoạn Chấn Phong gọi một ly đá chanh cho Hạnh Kiều rồi bước ra.

Công việc tìm kiếm của chàng không mấy khó khăn vì dãy phòng dành cho những bệnh nhân viêm khớp nằm ở ngay dãy ngoài.

Diệu Lê nằm tựa lưng vào tường, đầu kê gối cao để mẹ bón cháo. Gặp cô, Chấn Phong thoáng sửng sốt. Chỉ mới mấy hôm thôi mà trông cô thay đổi hẳn, da trắng xanh, gương mặt hốc hác, và gầy đi nhiều.

Nhìn ra cửa thấy anh Diệu Lê kêu lên mừng rỡ:

--Anh Phong, mẹ ơi! Anh ấy đến rồi.

Bà Phan quay lại, bà đưa mắt nhìn Chấn Phong với vẻ trách móc:

--Chấn Phong à, mấy ngày nay cậu đi đâu vậy? Diệu Lê bệnh đã gần cả tuần rồi, lúc nào nó cũng mong nhớ cậu. Nó có đọc số điện thoại nhà cậu để nhờ tôi gọi, nhưng chuông đổ không ai bắt máy, có khi nghe một giọng đàn ông bảo rằng cậu vắng nhà, nhưng không nói là đi đâu. Tôi còn tưởng là cậu không quan tâm gì đến Diệu Lê nữa chứ.

Những lời oán trách của bà Phan làm Chấn Phong phật ý, anh có cảm giác bà đang đổ lỗi cho mình, buộc mình phải có trách nhiệm với Diệu Lê, trong khi giữa hai người không có quan hệ gì đặc biệt.

Nhìn nét mặt của Chấn Phong, có lẽ Diệu Lê cũng đoán được là anh đang nghĩ gì, cô lắc đầu nói với mẹ:

--Anh Phong có thành ý đến thăm con là quý lắm rồi, mẹ không nên trách phiền anh ấy. Thật ra tụi con chưa là gì của nhau, thăm hay không là tùy ý anh ấy thôi.

Chấn Phong ngồi xuống bên cạnh giường Diệu Lê:

--Xin lỗi nha Diệu Lê, anh không biết là em đang bệnh. Nếu biết anh đâu thể nào bỏ mặc em mà không tới thăm. Diệu Lê đừng buồn nhé!

Diệu Lê nở nụ cười héo hắt:

--Không có sao, em đâu có ý trách anh đâu.

--Em bệnh thể nào hả Lê?

--Em cũng không biết. Từ khoảng hai tháng trở lại đây, em thường bị đau nhức cả người, nhưng đau nhiều là ở mấy khớp xương chân, có khi nó xưng đỏ lên rồi sau đó uống thuốc vào lại xẹp. Nhiều lần như vậy, tới tuần lễ vừa rồi, vừa ngủ dậy em cảm thấy nhức cả hai đầu gối, đau đến nỗi xuống giường không được nữa. Mẹ em thấy vậy mới kêu taxi đưa em vào đây. Bác sĩ khám nói em bị viêm đa khớp và cho nhập viện. Em nằm đây tất cả đã bốn ngày rồi.

Diệu Lê định nói thêm "ngày nào em cũng nghĩ đến anh và chờ mong anh", nhưng rồi cô kịp kềm lại. Tình cảm của cô ra sao, chắc hẳn là Chấn Phong đã đoán biết rồi, nhưng thái độ của anh không có biểu hiện gì là đáp lại, cho nên Diệu Lê chỉ biết buồn.

Bà Phan bắt chợt lên tiếng:

--Phong à, sẵn có cháu ở đây, bác nhờ cháu trông chừng Diệu Lê giùm, bác về nhà lấy thêm tiền và mua một ít đồ dùng, lát chiều bác trở vào được không?

Nghĩ đây là dịp may hiếm có để Hạnh Kiều vào gặp Diệu Lê, Chấn Phong gật đầu ngay không chút do dự:

--Dạ được, bác cứ yên tâm về đi, cháu sẽ ngồi lại trông chừng Diệu Lê.

Bà Phan thu dọn bát đồ đạc gom về, khi chỉ còn lại hai người, Chấn Phong khẽ nói:

--Diệu Lê à, Hạnh Kiều cũng có đến thăm em nữa đó, nhưng vì ngại gặp mẹ em nên cô phải ở ngoài căng tin. Để anh ra gọi cô vào đây.

--Khoan đã.

Chấn Phong vừa nhồm dậy thì Diệu Lê đã lên tiếng cản ngăn.

--Mẹ em vừa mới đi, anh xuống theo liền coi chừng mẹ biết đó. Vả lại, nếu Hạnh Kiều ngồi ở căng tin thì chắc chắn cô sẽ thấy mẹ em từ trong này đi ra, lúc đó cô tự động vào thôi, anh không cần phải gọi.

Diệu Lê đã nói vậy, Chấn Phong đành dừng chân. Anh nhìn quanh rồi hỏi:

--Ở đây có vẻ ồn ào quá, tôi em ngủ có được không Lê?

Diệu Lê lắc đầu:

--Làm sao mà ngủ được hả anh? Sự ồn ào này đối với em không thành vấn đề, nhưng em không ngủ được là vì chuyện khác. Chấn Phong, em muốn biết mấy ngày nay anh đi đâu? Có phải anh về quê đón Hạnh Kiều lên không hả?

Chấn Phong cười:

--Anh làm sao biết cô ấy ở đâu mà đón. Mấy bữa nay buồn quá anh sang nhà chú Lưu tài xế ở chơi bên đó với chú, anh mới ghé về nhà trưa nay, Hạnh Kiều cũng vừa lên hồi sáng. Anh với cô định mời em sang chơi, gặp bác trai mới hay em bệnh. Đừng trách anh vô tình nghe Lê.

--Mấy ngày nay em ở đây lúc nào cũng thấy tủi, mỗi đêm em khóc và nghĩ về anh. Em thật không hiểu tại sao số kiếp mình lại vô duyên đến thế. Lúc cảm thấy cô đơn, bên cạnh em không có một người.

Vừa dứt lời, có lẽ vì quá xúc động nên nước mắt Diệu Lê ứa ra. Chấn Phong cảm thấy tội nghiệp cho cô. Anh dịu dàng an ủi:

--Diệu Lê em đừng buồn. Từ nay em sẽ không còn cô đơn nữa, bên cạnh em còn có anh và Hạnh Kiều, anh hứa thường xuyên lui tới đây thăm em.

Diệu Lê ghen ngào:

--Bệnh của em không biết đến chừng nào mới khỏi, em sợ quá anh Phong. Đôi chân của em đau lắm. Diệu Lê gục khóc trên vai Chấn Phong. Anh cảm nhận hơi thở một gần, từng giọt lệ ấm nóng rơi xuống trên áo. Chấn Phong vuốt nhẹ tóc cô:

--Đừng khóc nữa, Diệu Lê. Em sẽ khỏi bệnh mà, không có sao đâu.

Đúng lúc đó, Hạnh Kiều từ bên ngoài bước vào với túi xách trĩu nặng trái cây, bánh, sữa. Cô khựng lại ngay cửa phòng khi nhìn thấy cảnh âu yếm giữa Diệu Lê và Chấn Phong.

--Xin lỗi, tôi... tôi vào không đúng lúc.

Hạnh Kiều ngượng ngùng nói khi Diệu Lê vừa nhìn ra và gặp cô. Rời khỏi vai Chấn Phong, Diệu Lê cười với bạn:

--Hạnh Kiều, nãy giờ bồ ở đâu? Bồ có thấy mẹ tôi chứ?

--Có, tôi ở căng tin nhìn thấy mẹ bồ xách giỏ ra ngoài, tôi đoán chắc anh Phong ở đây nên bác ấy về

nhà. Thế là tôi vội vàng trở ra cổng để tìm mua mấy thứ này cho bồ đây.

Vừa nói Hạnh Kiều vừa bày trái cây, mấy hộp sữa và hộp bánh chapie ra chiếc tủ nhỏ kê lên bên cạnh giường Diệu Lê. Diệu Lê nhăn mặt:

--Mua làm gì nhiều dữ vậy Kiều? Mình có ăn uống gì được đâu.

Hạnh Kiều mở to mắt nhìn bạn:

--Ồ! Bây giờ tôi để ý thấy bồ gầy đi nhiều, làn da lại xanh xao... Không được rồi Lê ơi! Phải tắm bồ nhiều một chút. À, bồ bị bệnh gì mà phải vào đây?

--Bác sĩ bảo tôi bị viêm đa khớp.

--Ý bệnh đó nguy hiểm lắm, đừng có coi thường nha! hồi trước mình có cô bạn cũng bị viêm khớp ở khuỷu tay, cổ điều trị gần nửa năm không hết, sau này... vì bệnh trong nhiễm trùng làm mủ nên bác sĩ phải cưa đi một phần cánh tay của cổ...

Diệu Lê ôm mặt hét lên:

--Thôi đi, bồ đừng kể làm tôi sợ quá...

Chấn Phong có ý trách Hạnh Kiều:

--Đi thăm bệnh, em không nên kể những chuyện đó, coi chừng Diệu Lê bị ám ảnh rồi đâm ra hoang mang. Nói chuyện gì vui hơn đi em.

Hạnh Kiều đứng tần ngần không biết phải nói gì. Bất chợt Diệu Lê khều tay cô, ra ý bảo cô mời Chấn Phong đi chỗ khác để hai người nói chuyện. Đoán bạn có chuyện riêng muốn nói với mình, Hạnh Kiều gọi Chấn Phong:

--anh Phong à!

--Gì hở?

--Em... em có chuyện riêng muốn nói với Diệu Lê. Anh ở đây không được tiện lắm, hay là anh đi tránh một lát hãy vào nha.

--Chuyện gì mà bí mật vậy chứ? Được rồi, anh không muốn tò mò chuyện phụ nữ đâu. Hay là vậy đi, anh xuống trước, lấy xe ra ngoài cổng đợi em. Em với Diệu Lê cứ tâm sự thoải mái.

Chấn Phong đi rồi, Hạnh Kiều vẫn có cảm giác như Diệu Lê vẫn còn buồn. Dường như cô đang giận ai thì phải. Hạnh Kiều ngồi xuống bên bạn:

--Sao tự dưng buồn vậy Diệu Lê? Bộ đang có tâm sự gì hả?

Diệu Lê nói như gắt:

--Tại bồ đó chứ ai, khi không lại bảo anh Phong về, người ta chưa kịp nói gì hết...

Hạnh Kiều ngạc nhiên:

--Hả? Chớ không phải lúc nãy bồ ra hiệu cho tôi làm như vậy hay sao?

--Tôi chỉ kêu bồ nói với anh tránh mặt giây lát để tụi mình bàn chuyện, chứ có kêu bồ bảo anh ra ngoài đợi về đâu. Bồ thật là.. .Tự dưng làm người ta mất vui.

--Hơ! Bò cũng nghe rồi mà, tôi đâu có kêu anh Chấn Phong ra về, tại anh tự nói ra chớ bộ. Nếu bò không chịu tôi sẽ xuống gọi anh vào đây luôn.

--Ê, không cần đâu. Người ta đã muốn bỏ đi, mình chạy theo gọi lại coi sao được.

--Nếu vậy bò đừng có trách tôi, tôi không phải là không muốn giúp bò. Diệu Lê à, thời gian tôi về quê, hai người ở trên này chắc là ... thường đi chơi lắm hả? Tình cảm đã tiến triển tới đâu rồi, nói cho tôi mừng với.

--Bò hỏi anh Phong đó hả?

--Chứ còn ai, làm bộ hoài. Thế nào? Hai người có hứa hẹn gì nhau chưa?

Diệu Lê lắc đầu. Hạnh Kiều đọc thấy nỗi buồn trong đôi mắt cô:

--Tình cảm của mình không có kết quả gì hết Kiều ạ. Bò đi rồi là một nửa linh hồn anh Phong cũng theo bò ra đi, anh đi bên cạnh tôi chỉ là hình thức, còn tâm tư lại gửi đến một người. Thật ra là Chấn Phong anh thích bò hơn tôi.

Hạnh Kiều đỏ mặt chối biến:

--Đâu có, bò chỉ hoài nghi thôi, anh Phong làm sao mà thích tôi được chứ. Anh chỉ xem tôi như ..

--Như là người yêu - Diệu Lê chặn lời bạn - Hạnh Kiều à, tôi không có nói sai đâu. Anh Phong anh thích bò thật đó. Chuyện này tôi đã lờ mờ nhận ra từ đầu, nhưng lại cho là mình đa nghi, đến khi bò đi rồi nhìn cử chỉ anh Phong, tôi biết chắc là như vậy. Hạnh Kiều, nói thật với tôi đi, bò có thích anh không?

--Ồ... Tôi hả? Tôi...

--Có hay không chỉ một tiếng là trả lời được thôi, tại sao bò lại lúng túng như vậy? Hay là bò cũng đã yêu người tôi yêu?

--Không, không có.- Hạnh Kiều lắc đầu lia lịa - Diệu Lê, mình không có ý nghĩ đó đâu.

--Vậy thì tốt rồi, mình chỉ sợ bò thương Chấn Phong rồi khổ cho mình, nếu bò nói không thì tốt. Mình tin bò và hoàn toàn an tâm.

Hạnh Kiều băn khoăn:

--Sao Diệu Lê lại nói như vậy?

--Để từ từ rồi mình kể cho Hạnh Kiều nghe. Có một lần mình đi ăn sáng với Chấn Phong. Trong bữa ăn, mình đã biểu lộ những cử chỉ thân ái, lo lắng cho anh Phong chu đáo và còn lại nói xa nói gần về chuyện tình yêu. Anh Phong bảo chỉ xem mình là bạn, lòng anh đã trót yêu một người không phải là tôi.

--Vậy sao bò không hỏi rõ anh?

--Tôi có hỏi nhưng anh không chịu nói. Anh chỉ nói không biết người ta có thương anh hay không? Tôi lại hỏi anh rằng, nếu như người đó không thương anh thì anh có chấp nhận tôi không?

--Rồi Chấn Phong trả lời sao hả?

--Ha! Bò có vẻ nôn nóng quá nhỉ. Để từ từ rồi tôi sẽ kể tiếp, anh Phong trả lời rằng chuyện tình cảm

không thể nói trước được. Cũng như ảnh, trước đây ảnh không bao giờ nghĩ rằng ảnh sẽ yêu người con gái đó, nhưng cuối cùng ảnh cũng đã yêu và còn yêu thật là nhiều. Ảnh hy vọng cô ta sẽ không từ chối. Hạnh Kiều à, mình đã suy nghĩ kỹ lắm rồi, người con gái anh Phong nói chính là bồ chứ không ai khác. Hạnh Kiều, nếu thật sự là bồ thì tôi thật không ngờ và cũng không thể chịu đựng nổi, tôi sẽ chết mất thôi Kiều ạ. Tôi yêu anh Phong. Vì ảnh mà tôi không ngại ngần từ chối Cao Thái, người mà mẹ tôi có ý chọn cho tôi. Tôi đã đặt hết niềm tin vào Chấn Phong, mất ảnh là tôi mất hết tất cả. Tôi... tôi không chịu đựng nổi thất vọng này đâu.

Dứt lời, Diệu Lê bật khóc thành tiếng. Cô òa lên nước nở, lệ tràn như mưa. Hạnh Kiều cảm thấy lúng túng khó xử, lòng dạ cô rối bời. Những giọt lệ của Diệu Lê làm cô cảm thấy mình có lỗi. Cô chưa tìm ra được lý lẽ gì để nói thì Diệu Lê đã tiếp tục than thở trong nước mắt:

--Hạnh Kiều, bệnh viêm khớp của mình đã khởi phát khá nặng rồi, không biết có hy vọng chữa khỏi hay không? Mình đang lo sợ bị tàn tật, không đi lại được nữa. Niềm an ủi lớn nhất của mình bây giờ là tình yêu của Chấn Phong. Tuy bây giờ ảnh chưa yêu mình, nhưng mình vẫn có quyền hy vọng. Chỉ cần bồ đối với ảnh không có tình yêu, ảnh sẽ nghĩ lại mà chấp nhận tình yêu mình. Kiều ạ, nhân vật quan trọng nhất có thể quyết định việc này chính là bồ đó. Bồ không gạt mình chứ, Hạnh Kiều? Bồ.. bồ không yêu anh ấy phải không?

Hạnh Kiều cắn môi. Tình thế đã đến nước này, nếu cô nói thật với Diệu Lê là cô thương Chấn Phong thì là quá nhảm tâm, sự thật này sẽ là một cú sốc lớn đối với Diệu Lê giữa lúc cô ta đang lâm bệnh. Hạnh Kiều đành gật đầu nói dối:

--Phải, tôi không yêu anh Phong của bồ đâu.

Diệu Lê cười trong nước mắt:

--Cảm ơn, cảm ơn bồ, vậy là quá tốt đối với tôi rồi. Chỉ cần bồ không có biểu hiện tình cảm với Chấn Phong, trước sau gì anh ấy cũng sẽ chấp nhận tôi, tôi tin như vậy. Hạnh Kiều, lúc này anh Phong có hứa sẽ tới thăm tôi mỗi ngày, như vậy là tôi có hy vọng rồi. Kiều à, mình là bạn bè, chuyện gì bồ giúp được cho tôi, thì giúp giùm nha.

Hạnh Kiều cố nén tiếng thở dài:

--Bồ lại muốn tôi giúp gì nữa đây?

--Kiều có điều kiện gần gũi với anh Phong nhiều hơn, hãy nói giùm với anh ấy về tâm sự của tôi, để anh ấy hiểu rằng ảnh là người mà tôi yêu thương nhất, là niềm tin để tôi bám víu vào đó mà vượt qua cả bệnh tật và khổ đau. Nói tóm lại, là bồ cố gắng giúp cho tôi đạt thành sở nguyện. Có một người bạn tốt như bồ, Diệu Lê này không còn gì sung sướng hơn.

--Diệu Lê!

--Kiều hứa với tôi nha. Những ngày tháng tới tôi sống trong tâm trạng thế nào đều tùy thuộc vào sự giúp đỡ tích cực của bồ đó. Hãy hứa để tôi yên lòng đi, Hạnh Kiều.

--Được tôi hứa.

--Cảm ơn bồ nhiều lắm, Kiều ơi.

--Bây giờ tôi về nghe Diệu Lê. Bồ ở lại ráng lo dưỡng bệnh, khi nào rảnh tôi sẽ vào thăm.

--Ừ, cảm ơn Hạnh Kiều nhé. Nhớ nhắc anh Phong vào đây thăm tôi nghe.

Hạnh Kiều đi như chạy ra khỏi phòng bệnh. Tâm trạng cô rối bời, con tim đầy đau khổ. Làm sao bây giờ đây? Cô không thể giành tình yêu với bạn, mặt mũi nào ăn nói với Diệu Lê? Bạn của cô đang bệnh, tinh thần sa sút, thân thể gầy mòn, cô ấy nói chỉ cần có tình cảm của Chấn Phong thì cô sẽ vượt qua được tất cả. Vậy thì sao? Chẳng lẽ Kiều nhẫn tâm gieo thêm đau khổ cho Diệu Lê? Trong phút chốc cô quyết định bỏ cuộc. Dù sao thì cô cũng chưa hề nói với Chấn Phong về tình cảm của mình, cô có thể giấu kín nó tận đáy con tim. Chỉ cần cô lắc đầu là Diệu Lê sẽ có hạnh phúc. Chấn Phong, xin lỗi anh, em không thể vì ích kỷ cá nhân mà gây cho người khác nỗi thất vọng. Hiểu cho em, Phong ơi!...

Chấn Phong xách lồng hoa tươi bước vào nhà. Gặp ông Sơn Nam đang ngồi đọc báo trên ghế salon, anh khẽ hỏi:

--Dượng út à, dượng có thấy Hạnh Kiều đâu không?

Mất vẫn không rời khỏi tờ báo, ông Sơn Nam đáp:

--Cô ấy vừa mới đi làm về, hình như đang ở trong phòng thì phải.

Chấn Phong xách lồng hoa lên phòng Hạnh Kiều. Cửa phòng đóng chặt. Anh gõ cửa gọi cô:

--Hạnh Kiều mở cửa đi. Anh mang cái này cho em hay lắm.

Tiếng Hạnh Kiều từ bên trong vọng ra:

--Để lúc khác đi nha anh Phong, em nhức đầu lắm.

Chấn Phong đượm đầy lo lắng:

--Em bệnh hả Kiều? Mở cửa ra anh xem nào. Nếu không khỏe thì nói với cô út cho thuốc uống tại sao lại nhốt mình trong phòng như vậy chứ?

--Em không sao đâu, chỉ hơi mệt một chút thôi. Anh để yên cho em nghỉ ngơi, khi nào khỏe em sẽ ra ngoài. À, anh Phong! Lát nữa anh nhớ đi thăm Diệu Lê giùm em nhé.

--Hồi trưa này anh đã đi rồi.

--Buổi trưa là "bồn phận" của anh, còn chiều nay anh đi giùm em. Nhớ đừng quên nha.

--Sao lạ vậy Kiều? Sao tự dưng em lại buộc anh phải có bồn phận với Diệu Lê? Anh và cô...

--Đừng nói nhiều nữa anh Phong, làm ơn giúp em đi. Bây giờ em cần được nghỉ ngơi.

Chấn Phong thở dài, anh mang lồng hoa trở về phòng mình, lòng buồn man mác. Mấy ngày nay thái độ của Hạnh Kiều rất lạ, dường như cô không muốn gặp anh. Chấn Phong biết tại sao Hạnh Kiều lại trở thành như vậy. Anh quyết định đến gặp Diệu Lê. Đối với anh, tình cảm phải phân biệt rõ ràng. Chấn Phong không muốn người mình yêu phải hy sinh vô nghĩa....

Hạnh Kiều đứng một mình trên sân thượng đưa mắt nhìn bầu trời đêm đầy sao. Bây giờ đã hơn tám giờ rồi, Chấn Phong vẫn chưa về. Có lẽ đêm nay anh ở lại bệnh viện cũng nên. Hạnh Kiều buồn bã tựa người vào banconi, cô nghĩ về Chấn Phong với lòng yêu và nỗi nhớ. Tuy rằng muốn anh chọn Diệu Lê, Hạnh Kiều vẫn không tránh được nỗi đau âm thầm trong tim. giờ này có lẽ Chấn Phong đang săn sóc Diệu Lê, cũng có thể cô đang ngủ trong vòng tay anh... Hạnh Kiều nghe cô đơn vô cùng, cô cảm thấy mình quá bất hạnh, không được quyền chọn lựa trong tình yêu...

--Hạnh Kiều!

Cùng với tiếng gọi êm đềm, Chấn Phong xuất hiện ngay bên cạnh Hạnh Kiều. Cô muốn hỏi anh tại sao về muộn, nhưng ngoài miệng lại nói khác đi.

--Anh về rồi à, sao anh biết em ở đây vậy?

Chấn Phong không trả lời anh đưa tay đặt lên vầng trán thông minh của Hạnh Kiều:

--Còn nhức đầu không em? Trên này gió lạnh lắm, em lên đây làm gì? Đi xuống nhà anh có chuyện muốn nói với em.

Cánh tay Chấn Phong vừa choàng qua bờ vai Hạnh Kiều đã bị cô né tránh, cô gạt tay anh ra:

--Chấn Phong, anh đừng làm vậy, có chuyện gì anh nói ở đây đi, em không xuống dưới.

--Được, để anh cho em xem vật này, ở đây tôi sợ em không nhìn rõ. Em xem nè, có đẹp hay không?

Dứt lời Chấn Phong giơ cao lẵng hoa trước mắt Hạnh Kiều. Đôi mắt cô tròn xoe. Ôi! Trong tay anh là lẵng hoa tuyệt vời, những bông hoa xinh xinh với hai màu tím trắng pha trộn nhau trông thật quyến rũ.

Hạnh Kiều buột miệng khen:

--Ồ, đẹp quá! Ở đâu anh có vậy?

--Anh đã tìm thấy loại hoa này ở phía sau vườn kiểng nhà chú Lưu, chính chú ấy mang nó đặt vào ống trúc này cho anh. Em xem nè, có phải là hoa nhị sắc mà em kể với anh không?

Hạnh Kiều lắc đầu:

--Không phải, nhưng cũng là hai màu tím trắng, đẹp ghê há anh Phong.

--Em thích chứ gì? Vậy anh tặng lẵng hoa này cho em.

Đã đưa tay định nhận lấy lẵng hoa, nhưng sức nhớ lại chuyện phải làm. Hạnh Kiều lại lắc đầu:

--Em không thích hoa này đâu anh. Anh nên để dành tặng cho Diệu Lê, chắc cô ấy sẽ thích lắm.

Chấn Phong nhăn mặt:

--Sao em cứ như vậy hoài Kiều? Thật ra là em muốn gì đây?

Hạnh Kiều thấy đã đến lúc phải kết thúc vấn đề, cô khoanh tay nhìn Chấn Phong nghiêm giọng nói:

--Anh Phong mấy ngày nay em đã suy nghĩ kỹ rồi và cần thấy nói rõ với anh, tình cảm em dành cho anh bấy lâu nay chỉ đơn thuần là tình bạn, cũng giống như anh và Mỹ Trân lúc xưa thôi, em xin anh đừng có lầm lẫn. Thật ra đó không phải là tình yêu đâu anh.

--Vậy sao? Vậy câu trả lời của em là...

--Là em không có tình ý với anh, Chấn Phong. Người thật lòng yêu thương anh chính là Diệu Lê, không phải là em. Chính cô ấy mới là người mà anh cần, cô sẽ đem lại cho anh cảm giác hạnh phúc.

Chấn Phong nhìn Hạnh Kiều đăm đăm. Ánh mắt anh toát lên một vẻ gì đó thật dữ dội làm Hạnh Kiều phải tránh đi nơi khác. Chấn Phong đưa tay nâng mặt cô, buộc cô phải đối diện với anh và cô nghe giọng anh lạnh băng:

--Hạnh Kiều, em xác nhận là không yêu anh chứ gì? Được, vậy hãy nhìn thẳng vào mặt anh, không được tránh né. Đây, đây là lẵng hoa tình yêu mà anh cố tình tìm cho được và gói trọn lòng yêu trao cho em. Nếu em thật sự không thích nó, cũng như em không hề yêu thương anh thì em quăng bỏ nó đi. Hãy vứt bỏ tình yêu này như là một chương ngại bên em vậy. Chỉ cần em quăng bỏ lẵng hoa này ở ngay trước mặt anh thì anh hứa sẽ không phiền em nữa.

Dứt lời Chấn Phong đặt lẵng hoa nhỏ vào tay Hạnh Kiều, cô lắc đầu đẩy ra:

--Em nói thế anh cũng hiểu rồi, đừng có ép em mà, anh Phong.

--Không được, trăm lời nói đôi khi không sánh bằng một hành động, em sẽ làm được mà, trừ phi em yêu anh thì em mới không đành lòng thôi.

Hạnh Kiều nhận lẵng hoa trong tay Chấn Phong, lòng cô thoáng rung lên niềm xao động. Tất cả tấm lòng anh, tình cảm của anh đều gói vào đây. Cô cảm thấy thương thật nhiều kỷ vật đáng yêu này, thậm chí cô muốn nâng niu và hôn lên những bông hoa bé bỏng này để biểu lộ lòng yêu dấu... nhưng mà cô có thể làm như vậy được sao? Những lời khẩn cầu của Diệu Lê khi nói chuyện với cô, cô làm sao quên được. Nếu mất đi Chấn Phong, Diệu Lê sẽ đau khổ biết chừng nào. "Đành vậy thôi Phong ơi, anh đừng trách em". Cô giữ vẻ bình thản Hạnh Kiều gơ cao lẵng hoa, giọng cô ráo hoảnh:

--Chấn Phong, xin lỗi nha.

Nói xong, Hạnh Kiều mạnh tay ném mạnh lẵng hoa xuống dưới mặt đường. Tim Chấn Phong đau nhói. Trong anh như có cái gì vừa đổ vỡ. Hạnh Kiều thấy mặt anh tái đi, nhưng giọng nói vô cùng bình tĩnh:

--Tốt lắm, em có biểu hiện rất giỏi, Kiều ạ. Anh thật không ngờ.. Được, em muốn anh cưới Diệu Lê chứ gì? Bây giờ anh có thể nói cho em biết, cô ấy đã xuất viện chiều nay, và anh đưa cô ấy về nhà nên mới trở về đây tới vậy. Diệu Lê sẽ không có sao đâu. Bệnh của cô ấy không phải là bất trị. Hạnh Kiều, em đúng là người bạn tốt nhất đời. Anh sẽ làm tất cả những gì có thể khiến cho em vui, để em được toại nguyện. Ngay bây giờ anh sẽ quay lại nhà Diệu Lê và cầu hôn cô ấy. Anh sẽ cưới cô trong năm nay, ngay sau khi cô hoàn toàn bình phục. Vậy em vui rồi chứ?

Nói xong không đợi cho Hạnh Kiều có phản ứng gì đáp lại. Chấn Phong đã vội vã quay lưng bước đi thật vội vàng. Hạnh Kiều đứng chết lặng nhìn theo anh, lòng đau khổ mà không dám gọi. Chấn Phong đi rồi, cô đưa hai tay ôm lấy mặt nước nở khóc. Chưa bao giờ Hạnh Kiều cảm thấy mình thêm được khóc như lúc này, khi tự mình chọn lấy con đường đau khổ trong khi cánh cửa hạnh phúc đang mở rộng trước mặt mà không thể bước vào.

Đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt đầm đầy lệ, Hạnh Kiều nhìn xuống sân và thấy Chấn Phong đang lái xe rời khỏi nhà. Như vậy là anh nói thật chứ không hề gạt cô. Anh đến nhà Diệu Lê. Cô không biết anh có cầu hôn cô bạn mình không, nhưng lời nói của cô lúc nãy đã đẩy anh rời xa cô mãi mãi. Mọi chuyện là do cô gây nên, phải can đảm chấp nhận hậu quả chứ, bộ chết là xóa được hay sao? Đã hy sinh thì hy sinh như thế nào cho trọn vẹn. Nếu cô chết đi, Diệu Lê làm sao có thể sống yên bên cạnh Chấn Phong. Vô tình cô lại làm khổ bạn. Không thể nào, dù đau khổ dâng tràn, dù trái tim tan nát, cô vẫn phải chấp nhận mà không được hành động liều lĩnh, cũng không tỏ ra là mình tuyệt vọng. Khóc đã rồi, Hạnh Kiều thần thờ lê từng bước chân nặng nhọc trở xuống nhà với một tâm hồn đã lịm chết theo những bước chân xa dần của người đàn ông cô yêu thương.

Nhớ lắm mà em phải lạnh lùng
Như không thương nhớ chẳng chờ mong
Trời ơi khi đóng vai hờ hững
Là nát lòng em anh biết không?

Hạnh Kiều giật mình tỉnh giấc lúc nghe tiếng còi xe inh ỏi ngoài mặt đường vọng lại. Cô nhồm dậy, cảm thấy đầu óc váng vất, khó chịu. Nhìn đồng hồ tay đã thấy tám giờ, Hạnh Kiều giật thót mình. Thôi chết rồi, hôm nay cô đã ngủ quá trưa, giờ này làm sao còn đến trường được nữa. Trời ơi! Trễ quá rồi, đành phải điện thoại báo bệnh để nghỉ thôi, chắc thế nào cũng bị ban giám hiệu khiển trách. Chưa bao giờ cô lại thấy mình trở nên bê bối thế này. Sao không ai đánh thức giùm cô. Thường thì Chấn Phong hay làm việc đó. Phải rồi, đêm qua anh đã giận cô, chắc anh đã giận luôn thật rồi mới bỏ cho cô ngủ trễ. Khi đầu óc tỉnh táo chút, Hạnh Kiều mới nhận ra mọi việc, không biết đêm qua Chấn Phong về nhà lúc mấy giờ? Đánh răng rửa mặt xong, Hạnh Kiều nhanh chóng rời khỏi phòng xuống dưới nhà để gọi điện báo nghỉ. Cô ngạc nhiên khi thấy ông Sơn Nam bận bộ đồ vest xám thật sang trọng đang ngồi chờ đợi trên ghế, còn bác sĩ Kim Giao thì đứng trước gương vuốt lại nếp áo dài, gương mặt cô Giao hôm nay trang điểm cẩn thận, tóc bới cao, cổ đeo chuỗi ngọc thật sang. Nhìn thấy Hạnh Kiều, Kim Giao mỉm cười:

--Cháu dậy rồi hả? Tám giờ rồi, làm sao đi làm được?

--Dạ cháu đang định xin nghỉ bữa nay. Hôm nay cô không đi làm sao? Cô dự định đi đâu mà sửa soạn chu đáo quá thế?

--Sáng sớm nay Chấn Phong gọi điện về, nó nhờ cô dựng sang nhà Diệu Lê để bàn chuyện hôn nhân. Bộ cháu chưa biết chuyện đó hả?

Hạnh Kiều thót tim, Chấn Phong cưới Diệu Lê thật sao? Tại sao lại gấp như vậy chứ? Cô nghe toát mồ hôi, hai chân đứng không muốn vững, nhưng vẫn phải gượng cười:

--Cháu biết, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy. Bộ hôm qua anh Phong không về nhà sao?

Ông Sơn Nam lắc đầu:

--Không cháu ạ. Cả đêm qua Chấn Phong ở bên nhà Diệu Lê. Cậu ấy gọi điện về lúc sáu giờ sáng. Tin vui này đến thật bất ngờ. Có lẽ Chấn Phong cảm thấy đã đến lúc cần người đàn bà bên cạnh.

Cô Kim Giao sau khi đã ngắm kỹ mình trong gương, cô quay lại nói với chồng:

--Xong rồi, mình đi để nó trông anh ạ. Hạnh Kiều, cháu ở lại coi chừng nhà giùm cô. Nghe Chấn Phong nói mẹ Diệu Lê mời dùng cơm luôn, có thể cô dưỡng về muộn. Cháu ở nhà tự nấu ăn đi nhé.

Thôi, cô dưỡng đi nha. Dắt xe ra đi anh Nam.

Hai vợ chồng cô Kim Giao đi rồi, Hạnh Kiều mới có thể để lộ ra nỗi đau khổ tự này giờ đang kềm nén trong lòng. Cô thần thờ bước ra sân, bất chợt thấy mấy cành hoa hôm qua cô đã ném từ trên sân thượng xuống, ống tre tách đôi, đất bên trong vụn vãi đầy sân. Qua một đêm, những bông hoa hai màu ấy đã héo tàn, rơi tả tơi trên mặt đất. Hạnh Kiều cúi xuống nhặt lên, cô đếm tất cả là ba cành, mười sáu bông, trong đó có đến tám bông đã lìa cánh, rụng hẳn ra ngoài sân. Đêm qua chắc Chấn Phong đau lòng lắm. Suốt đời Hạnh Kiều không thể nào quên được vẻ mặt đau đớn của anh lúc nhìn thấy cô tự tay vứt bỏ lẵng hoa này. Phong ơi, hãy tha lỗi cho em. Biết làm sao khi chúng mình có duyên mà không nợ, em không thể nào phản bội lại tình bạn, làm sụp đổ niềm tin của Diệu Lê. Thôi thì bây giờ em xin góp nhặt kỷ niệm còn sót lại của tình yêu và giữ gìn cẩn thận, sẽ mang nó làm hành trang kỷ niệm trên bước đường trở về lại chốn quê xưa. Anh chịu cầu hôn với Diệu Lê là em đã giúp được bạn hoàn thành tâm nguyện, sự có mặt của em bây giờ là thừa, em không thể ở lại đây nữa. Em sợ em sẽ chịu đựng không nổi khi phải nhìn hạnh phúc của anh. Em phải đi Phong ạ.

--Số nhà 53A, ai tên Lý Hạnh Kiều ra ký tên nhận điện tín.

Nhân viên bưu điện thắng xe bên ngoài cổng gọi lớn. Hạnh Kiều ôm lấy mấy cành hoa héo trong tay, vội vã bước ra. Bức điện tín Hạnh Dung đánh cho cô chỉ vồn vện hàng chữ:

-"Em đã thi xong. Nếu chị đồng ý, điện tín gấp cho em. Đầu tháng này em lên".

Hạnh Kiều thở dài trong nước mắt, lên đây làm gì nữa hả Dung? Chị không có chuyện gì để kể, cũng như không có tin vui như em đợi mong. Hoàn cảnh thay đổi rồi, chị đành phải bỏ cuộc thôi Dung ạ. Em không cần phải lên, chị sẽ về ngay trong nay mai thôi, và bây giờ là cơ hội tốt nhất để rời khỏi nơi đây mà không bị quấy rầy.

Nghĩ là làm, Hạnh Kiều vội trở vào nhà, gạt nước mắt lo thu xếp quần áo cho vào túi xách, chuẩn bị rời nhà. Cô gọi điện thoại cho Vina taxi nhờ xe đến đưa cô ra bến.

Hạnh Kiều vội vã đến nỗi không còn thời gian để viết thư, thôi mặc kệ, chuyện đó sau này rồi hạ hồi phân giải. Bây giờ điều cần thiết là phải mau rời khỏi chỗ này trước lúc vợ chồng cô Giao cùng Chấn Phong trở về, càng sớm càng tốt....

Thu xếp xong, Hạnh Kiều còn lưu luyến nhìn lại căn phòng lần cuối, nơi đây đã có lần cô được nằm trọn trong vòng tay yêu thương của Chấn Phong, được nghe anh thổ lộ lời mật ngọt... Bây giờ thì đã

hết rồi, mãi mãi cô sẽ không còn tìm lại được những gì nơi đây. Nước mắt Hạnh Kiều lại trào ra, cô đau xót ra đi như trốn chạy. Mãi mãi vẫn là tình yêu, cô chỉ là một kẻ vô duyên.

Tiếng kèn xe taxi vang lên bên ngoài, Hạnh Kiều quảy túi xách lên vai bước ra. Vĩnh biệt Chấn Phong và những gì yêu thương.

--Làm ơn đưa tôi ra bến xe Chợ Lớn.

Chiếc xe taxi trở lui rồi từ từ lặn bánh. Ngồi trong xe, Hạnh Kiều khóc như mưa. Đôi tay cô nâng niu những cánh hoa hai sắc màu tím trắng và đưa lên môi hôn. Nụ hôn có vị mặn của nước mắt. Hạnh Kiều muốn tạ lỗi với những bông hoa hai màu chất chứa đầy hương vị tình yêu này, bởi đêm qua cô đã ném bỏ nó đi, để mặc ngọn gió đông vui dập cho tơi tả. Phong ơi! Lúc đó anh đau một, nhưng trái tim em đau gấp vạn lần, cảm thấy mình hèn yếu đến nỗi yêu mà không dám nhận, đau khổ không dám khóc, tự mình làm tan nát lòng mình. Mong anh hiểu và tha thứ cho em, hoàn cảnh em bây giờ thật khó xử lắm, Phong ơi! Hạnh Kiều đến lúc này mới nhận ra mình đã yêu Chấn Phong nhiều hơn mình tưởng và đây mới thật sự là tình yêu sâu sắc nhất của cô. So với lúc Trường Minh cưới vợ, bây giờ Kiều đau khổ hơn nhiều, cô cảm thấy mình vừa đánh mất một báu vật thiêng liêng cao quý, lòng cô đầy nuôi tiếc, xót xa. Buồn nào bằng khi xa người yêu vĩnh viễn, đau khổ nào bằng khi tự mình chối bỏ một tình yêu.

Chấn Phong ơi! Hành trang em đang đầy nước mắt, cánh hoa tình yêu em xin giữ trọn đời, để mãi mãi nhớ anh và yêu anh không phai. Hoa kia dù đã tàn, tình yêu vẫn còn nồng thắm. Anh dù đã xa, vẫn in đậm bóng hình trong em....

--Tự này giờ khóc đủ chưa, cô bé?

Người tài xế đột nhiên lên tiếng hỏi và dừng xe lại. Hạnh Kiều ngẩng lên, cô hoảng hốt khi nhận ra mình đang ở trong một con đường vắng xa lạ, không phải là nơi cô đang cần đến, chuyện gì nữa đây? Hạnh Kiều như người mê chột tỉnh, cô ôm chặt túi xách vào lòng, ngơ ngác nhìn quanh.

--Tôi bảo ra bến xe kia mà, này giờ anh chở tôi đi đâu vậy? Chỗ này là chỗ nào? Anh định làm gì?

--Tôi hỏi cô tự này giờ cô làm gì thì đúng hơn. Tại sao lên xe mà không để ý gì hết vậy, thậm chí không ngó mặt tài xế và cũng không biết xe chạy đi đâu. Lên xe rồi chỉ biết ôm lấy những cánh hoa mà khóc. Bộ khóc như vậy là có thể giải quyết được vấn đề hay sao?

Đến bây giờ Hạnh Kiều mới nhận ra giọng nói này rất ư à quen thuộc, cô quay lại nhìn anh và bật lên trong nỗi sửng sờ.

--Chấn Phong!

Phải người lái taxi không ai xa lạ, mà chính là người đàn ông mà cô yêu. Anh tháo kiếng mát, bỏ mũ ra và nhìn cô với ánh mắt nồng nàn yêu thương.

-Xuống xe đi, rồi mình nói chuyện.

Nói đoạn anh mở cửa xe dìu Hạnh Kiều ra ngoài. Cô vẫn còn chưa hết ngỡ ngàng:

--Sao lại là anh hả, Chấn Phong?

--Là anh thì không được hay sao? Ai cho em bỏ trốn như vậy? Anh cưới vợ em không thấy mừng hay sao? Em đang chờ ngày đó lắm mà, bây giờ kết quả đã như ý, sao lại bỏ đi chứ?

--Em... em..

Hạnh Kiều nghẹn ngào thốt chẳng thành câu. Nước mắt cô ràn rụa, phải cố gắng lắm cô mới nói ra được:

--Để cho em đi đi, anh Phong.

--Không được, anh bắt buộc em phải ở lại, dự đám cưới anh xong rồi, em muốn đi đâu thì tùy.

--Anh Phong!

Đúng lúc đó Chấn Phong có điện gọi. Anh alô vào máy và sau đó trao điện thoại di động cho Hạnh Kiều.

--Diệu Lê gọi đấy, cô ấy muốn nói chuyện với em.

Hạnh Kiều run run đưa điện thoại lên tai, nước mắt cô chảy dài, đôi môi mím chặt để khỏi phải bật thành tiếng khóc.

--Alô! Hạnh Kiều nghe đây.

--Kiều đó hả? Bỏ đang ở đâu vậy?

--Tôi... tôi đang ở.. mà thôi, bỏ có gì thì cứ nói đi, miễn tôi nghe là được rồi.

--Hạnh Kiều, cho dù bỏ không nói thì tôi cũng biết, bỏ định bỏ về quê phải không? Tại sao bỏ lại làm như vậy? Bỏ có biết rằng tôi với anh Phong...

Không để cho Diệu Lê nói hết lời, Hạnh Kiều chặn ngang:

--Tôi biết rồi, anh Phong với bỏ sắp làm đám cưới. Chúc mừng nghe Diệu Lê. Cuối cùng thì bỏ đã có được người đàn ông mình yêu.

Nói đến đây giọng Hạnh Kiều nghẹn lại. Nỗi đau đang xâu xé trong tim cô. Bên kia đầu giây, Diệu Lê lại lên tiếng:

--Tôi nghĩ là bỏ đã hiểu lầm rồi Kiều ạ. Anh Phong đâu có nói cưới tôi. Anh nói là sẽ cưới bỏ đó.

Hạnh Kiều sững sờ:

--Diệu Lê, bỏ nói cái gì?

--Tôi biết bỏ không tin, nhưng hãy bình tĩnh nghe tôi nói. Đem qua Chấn Phong có đến nhà tôi và ở lại tới khuya. Anh đã nói với tôi rất nhiều nhưng tuyệt đối không bàn về chuyện hôn nhân. Nhờ cuộc nói chuyện đó mà tôi hoàn toàn thức tỉnh, tôi biết là tình yêu phải để tự nó đến chứ không nên nhờ vả một ai, cũng không thể bắt người ta nhường cho mình được. Cuối cùng thì tôi cũng đã thông suốt rồi Kiều ạ! Trong lòng Chấn Phong chỉ có một Hạnh Kiều, không hề có Diệu Lê. Vậy cho nên tôi không thể níu kéo ảo vọng. Tôi hoàn toàn không có trách bỏ đâu. Tôi cũng biết là bỏ cũng yêu anh, nhưng sợ tôi buồn nên bỏ phải giấu đi tình cảm của mình. Bỏ tốt quá, làm cho tôi thấy thẹn với lương tâm. Chấn Phong đã giúp tôi nhận ra như thế nào mới gọi là hạnh phúc. Bỏ đừng có bỏ đi nữa nghe Kiều, đừng

chấp nhận hy sinh vô nghĩa. À, quên nữa, sáng nay bác sĩ Kim Giao đến để dẫn tôi đi chữa bệnh, cô ấy bảo có quen với một bác sĩ chuyên khoa về xương khớp rất giỏi, bảo đảm tôi sẽ khỏi hẳn thôi. Bây giờ tôi phải đi. Tạm biệt bồ nhé.

--Ê, khoan đã, Diệu Lê...

Hạnh Kiều kêu lên nhưng Diệu Lê đã cúp máy. Hạnh Kiều đành trả lại điện thoại cho Chấn Phong, lòng cô tràn ngập nỗi vui mừng. Vừa quay lại, cô đã bắt gặp cái nhìn.. dễ ghét của Chấn Phong.

--Sao hả, Diệu Lê đã nói hết với em rồi chứ?

Hạnh Kiều lắc đầu:

--Em không biết và cũng không nghe chuyện gì. Làm ơn chở em ra bến xe.

--Được.

Chấn Phong đẩy Hạnh Kiều ngồi vào băng trước cạnh tay lái của anh. Hạnh Kiều không có ý phản đối.

Khi cả hai đã ngồi vào trong xe, Chấn Phong chỉ vào mấy bông hoa trên tay của Hạnh Kiều, khẽ hỏi:

--Anh nhớ là em đã vứt bỏ nó rồi mà, tại sao phải đi nhặt lại chứ?

Hạnh Kiều đỏ mặt quay đi:

--Kệ người ta. Anh hỏi làm gì? Chạy xe đi. Nhiều chuyện.

Chấn Phong nhún vai:

--Xin lỗi nha, anh không phải là tài xế của em đâu. Đừng ở đó mà sai khiến người ta.

--Không biết, em gọi taxi mà, ai biểu thế vào chỗ taxi ráng chịu. Ủ, mà sao anh có được chiếc taxi này hay vậy? Sao đúng lúc vậy hả?

--Bí mật trong giao dịch. Còn lâu mới nói em nghe.

Hạnh Kiều bĩu môi:

--Xí, không nói thì thôi, ai thèm nghe.

--Không muốn nghe tại sao lại hỏi chứ?

--Vui miệng hỏi chơi thôi.

Chấn Phong chọc cô:

--"Vui miệng" ư? Hồi nãy anh nhớ là có người lên xe khóc dữ lắm kia mà, sao bây giờ lại là "vui miệng" vậy? Bộ trúng số à?

Hạnh Kiều lườm anh bằng đôi mắt đong đầy tình yêu:

--Bây giờ lái xe hay ngồi đó chọc người ta?

Chấn Phong đặt hai tay lên volant, mỉm cười:

--lái thì lái chứ. Em muốn đi đâu đây?

Hạnh Kiều nhìn anh:

--Đi đâu cũng được à?

--Phải, đi đâu anh cũng chịu, nhưng với một điều kiện.

--Điều kiện gì hả?

--Tới nơi rồi thì em phải nhìn thẳng anh mà nói thật ngọt ngào: "Chấn Phong! Em yêu anh và không thể xa anh". Chịu không hả?

--Được, cho xe chạy đi...

--Bây giờ đi đâu đây?

--Lên thiên đường.

--Được tốt lắm. Để anh đưa em đi.

Dứt lời Chấn Phong choàng qua ôm Hạnh Kiều vào lòng và hôn lên môi cô những nụ hôn đầy mật ngọt tình yêu. Hạnh Kiều ngả hẳn vào lòng anh, cô nghe tiếng anh thì thầm bên tai:

--Đây là thiên đường của chúng mình phải không em?

Hạnh Kiều khẽ gật đầu:

--Có cần em phải nói cái câu lúc nãy không anh? Cái câu gì mà.. Chấn Phong, em...

--Không cần đâu, đùa với em vậy thôi, chứ anh cần sự biểu hiện của em hơn là lời nói vừa rồi, không phải là em đã đáp ứng anh rất tốt hay sao? Hạnh Kiều, lòng em đã yêu anh như vậy, tại sao không nhìn nhận mình yêu, tại sao em lại bỏ anh đi hả?

Tựa đầu vào vai anh, Hạnh Kiều đáp lời nhỏ nhẹ:

--Tại vì em sợ mình làm khổ Diệu Lê.

--Anh biết mà, em thà là làm khổ anh chứ không làm phật lòng của bạn, sao em khờ quá vậy hả Kiều? Làm như vậy cả ba người không ai có được hạnh phúc, em có hiểu không?

--Dạ, bây giờ thì hiểu rồi, thật ra.. phải xa anh, em cũng khổ chứ bộ.

--Biết khổ mà vẫn nhất định làm, em thật đáng đánh đòn đó nghe. Em làm anh thấy giận ghê gớm, nhưng trời ơi, càng giận lại càng thương. Trong đời anh chưa từng khổ lụy vì đàn bà, bây giờ "mắc nợ" em rồi đó. Yêu em anh khổ quá, mà bỏ em thì anh không đành lòng. Hạnh Kiều à, hay là mình cưới nhau nha em.

Hạnh Kiều tưởng như mình nghe lầm, cô tròn mắt nhìn Chấn Phong, gương mặt đỏ hồng vì thẹn:

--Anh vừa nói cái gì? đám cưới hả? Anh không thấy là nhanh quá hay sao?

--Tình yêu không thể tính đến chuyện nhanh hay là chậm em ạ. Như anh với Mỹ Trân đó, Thời gian sáu năm bộ không phải quá dài hay sao, nhưng có lẽ đó không phải tình yêu nên lòng anh vẫn dửng dưng không mong đợi một ngày hôn lễ. Còn với em thì khác Kiều ạ. Thật ra lòng anh đã xao xuyến từ lâu, nhưng anh vẫn cứ tự gạt mình là không phải, cho đến lúc em té xe ngã vào vòng tay anh, anh mới biết chắc mình yêu em đến dường nào. Hạnh Kiều em bằng lòng làm vợ anh không?

Chấn Phong cúi sát mặt Hạnh Kiều, lời cầu hôn thật dịu dàng đậm ấm. Anh đã yêu thương cô như vậy, vậy mà suýt chút nữa cô đã đại khờ tự đánh mất tình yêu. Hạnh Kiều ôm choàng lấy Chấn Phong, cô gật đầu thay cho lời đáp.

Những giọt lệ sung sướng chảy thành dòng trên gương mặt đẹp của người con gái xứ Gò. Chấn Phong cúi hôn lên dòng lệ nóng.

--Về nhà nghe em?

Hạnh Kiều "dạ" thật ngoan. Ngay trong chiều hôm đó cô đánh điện tín cho em gái.

"Hạnh Dung, em lên gấp nhé, chị đang có tin vui muốn nói với em".

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>